Latife Tekin

Para Gürültüsü

Roman

can
çağdaş

LATİFE TEKİN

PARA GÜRÜLTÜSÜ

Can Çağdaş

Para Gürültüsü, Latife Tekin
© 2026, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Mart 2026, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 20000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik
Editör: Cem Akaş
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek
Desenler: Mehmet Tekin

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-6690-9

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN

PARA GÜRÜLTÜSÜ

ROMAN

can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Berci Kristin Çöp Masalları, 2018
Buzdan Kılıçlar, 2018
Gece Dersleri, 2018
Manves City, 2018
Sevgili Arsız Ölüm, 2018
Sürüklenme, 2018
Aşk İşaretleri, 2019
Muinar, 2019
Ormanda Ölüm Yokmuş, 2019
Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, 2019
Unutma Bahçesi, 2019
Altınçayır Vadisi'nin Çocukları, 2020 (Can Çocuk)
Zamansız, 2022

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), "Gümüşlük Akademisi" (öykü, 1997), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006), *Manves City* ve *Sürüklenme* (2018) adlı romanları, 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri*, 2020'de de *Altınçayır Vadisi'nin Çocukları* adlı çocuk kitabı yayımlandı. 2019 Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen Latife Tekin'in Türkçenin yarına kalacak büyülü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Felemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Bahçe arkadaşım,
komşu ağacım Emre Çetinkaya'ya

"İnsan kendi yaptığı şeylerin değerini, kendi yaptığı bir şeyle belirlemek istemiş, Tanrıların öfkesini üstüne çekmemek için sanırım, benim yaptıklarım, sizin yarattıklarınızdan önemsizdir, demek istemiş onlara, yaptığım önemsiz şeyler için, bir değer ölçüsü oluşturuyorum kendime, yıldırımlarınızı üstüme göndermeyin, sizinle boy ölçüştüğümü sanmayın sakın, yaptığım şeylerin değerini, sizin yarattığınız şeylerle belirlemekten geri duruyorum, aczin göstergesi para, Tanrıların dünyasını yağmaladığını görüp korkmuş insan yaptığından, boyun eğmenin işareti... Tanrıların gücünü kutsayıp geri çekilmenin... Cebine parayı atıp Tanrıların sofrasından kalkmış insan, düşmüş yükseklerden, kendi yaptığı şeylerin sofrasına oturmuş."

Muinar, s.193

Bugünkü videomuza denizin ışığı, göğün ateşiyle başlıyoruz arkadaşlar, hava çok sıcak, adalar altın renginde, paranız eriyor, birikiminiz buharlaşıyor... Bu köpek havlamaları ne diye soracaksınız bana şimdi, söyleyeceğim inanmayacaksınız, kumsalda güneşlenen insanlar sırasıyla öksürük nöbetine tutuluyor ve herkes birbirinin öksürük sesini köpek havlaması gibi duyup işitiyor, ambulans sirenleri kulağınıza çalınmıyor mu peki? Martıların düğün alayı geçiyor sanabilirsiniz diye korku içindeyim, az önce soyunma kabininde bir amcamız bayılmış, karısından habersiz oturdukları evi satıp dijital koyunlara yatırmış, denizin uğultusunu bastıran acı çığlıklar yükseldi yine. Elinizde olana sahip çıkın, duman olur tütersiniz sonra, fırından sıcak bir ekmek kapsa başı göğe erecek zavallılara söylüyorum, sakın üstünüze alınıp da taşa tutmaya kalkmayın beni, tek tek hepinizin ne yaptığınızı bildiğinizden eminim, deniz bugün fazlasıyla çalkantılı, büyük buhrandan sonra ilk kez yaz fırtınalarının takvimi kaymış, gününü vaktini şaşırmış rüzgârlar patlıyor yüzümüzde, tesadüf deyip geçemeyiz bu

olanlara, aniden gelişecek durumlara karşı kanalım yorumlara açık...

- Dünya elimizden çıkmak üzere, mülk yalanmış.
- Bakış açınızla besliyorsunuz bizi, paha biçilmez.
- Paramız olsa da duman olup tütsek keşke.
- Yatırım yapacaksam *CoinIşığı*'nı dinlerim, seninle kafa bulandıracak değilim sonuçta.
- Mikrofon arızasını lütfen düzeltin artık, çok can sıkıcı, dinlemeyi bıraktıracak kadar ürkütücü sesler...

Bizim bir evimiz olacak mı, saf hayal mi bu?

Pus inceldi dalgalar duruldu arkadaşlar, ufukta yelkenliler maviye bulanıyor, altın sabrımızı test ediyor yine, beklemeden yana kader ortağıyız, bekleyeceğiz ne yapalım, faiz kararı hakkında konuşmayacağımı bildirmiştim dün size, her video attığımda takipçi sayım düşüyormuş düşebilir umurumda değil, şunu anlayın ki "Deniz suları çekilmiş dolar yükselecek mi?" diye soran insanlara herkes yol gösteremez...

- Temel proteinlerimizi alamıyoruz her gün altın gümüş.
- Etki alanınız güçleniyor üstümüzde, oyuna gelmeyeceğiz artık.

- Önemli olan para stratejisi, insanların ne giydiğinin önemi yok.
- *CoinIşığı* anlatıyor biz kazanıyoruz, seninle üzülüyoruz sadece, korku aşılamaktan vazgeç.

"Sezgi gücüyle doğru yolda ilerliyorsun oğlum, karanlıkta olanı farklı bir duyuşla hissedip kavrayacaksın yakında, her şeyi başka türlü tasarlayıp kuracağın kendine ait has bilgiye ulaşacaksın."

Hava döndü ufuktan yine, bulutlar oradan oraya savruluyor, rüzgârla bağlantıları tümüyle kopmuş durumda, şimşek çaktı gök gürlüyor, kulağına gelen ürkütücü sesleri mikrofon arızasına yorup sözü cimriliğime, kıymet bilmezliğime getiren takipçim aramızda mı? Çevresel faktörlerin piyasa üstündeki baskısına geçmeden önce...

- Bazı geceler ruhum bedenime sığmıyor, sanki yıldızlarla aramda gizli bir yol açılıyor. Ve o yolda yürürken, karanlık bir sahneye varıyorum, orada benmişim gibi hisseden bir varlık var. Ne kadın ne çocuk... Ne şimdi ne de geçmiş. Ama ben.

Evimiz olacak mı bizim?

Düşüncelerin Ezgisi

"Paranın gelip önümde duran
bir tren oluşunu göreceksiniz."

Buzdan Kılıçlar, s.109

Acil kodlu videolar çekerek küçük, acemi yatırımcılara yol göstermeye çalışan Kikobaki samimiyetle öfkelenip piyasa yapıcılara küfürler savurduğu için ne yazık ki hak ettiği takipçi sayısına ulaşamıyordu bir türlü. Finans sisteminin acımasızlığıyla ürperip sesinin rüzgârına kapıldıkça takipçilerinin yorumları da sertleşip keskinleşiyordu dayanılmaz biçimde. Zehir gibi cümlelerle ağzını toplaması için Kikobaki'yi uyaranlarla, sözlerinde bir iyilik görüp estirdiği havayı savunanlar arasında atışmalar süredursun, boğazını yakan bir hüzün bulutu sarıp sarmalamıştı onu. Annesi yemek ustası ve ruhsal yorumcu Beyzâna'nın videolarına gösterilen ilginin binde biri gösterilmiyordu onun kayıtlarına. *Üzgünüm I, Üzgünüm II, Üzgünüm III-IV. Üzgünüm ki sizler gibi dünyadan bihaber canlılara altının, gümüşün tarihini anlatabilmek için çırpınıp duruyorum.* Önerileri doğrultusunda yüklü miktarda alım yapıp iflasa sürüklendiğini söyleyen bir *marketçi*nin tehditleriyle geleceği tehlikeye düşünce, sabah akşam hüzün kodlu sitem videoları çekip yayınlamaya başlayan Kikobaki'nin yardımına, piyasada Felsefeci Dövizci namıyla ünlenmiş, banka güvenlik memurluğundan milyarderliğe terfi etmiş o çok kıymetli *Analist Abi* yetişmişti sonunda; ileride yaşayacağı pişmanlığın kıs-

kançlık sızısına dönüşebileceğini aklına getirmeden, ne yapıp edip kendisine metinler oluşturacak bir yazar bulmasını önermişti ona.

Dilinin kodunu çözüp ekranını toprağa gömeceğim senin!

Kızgın bulut mevsimindeyiz arkadaşlar, yazın en yakıcı günleri, yağmur bastırdı birden, gökten ateş damlıyor sanki, piyasa yorumum bekleyebilir biraz, temel duyguları karıştıran takipçilerime seslenmek istiyorum önce, aranızda hüzünlendiğim için beni eleştirenler var çünkü. Üzgün olmak ayrı, pişman olup korkuya kapılmak ayrı şey, karşınıza geçip nüanstan söz edeceğim aklıma gelmezdi hiç; ince fark, hassas ayrım, anlamlı derinlik... Merak ediyorsanız bir yere kaçacağım yok, buradayım gördüğünüz gibi, ne hayal satıyorum, ne umut taciriyim, grafik okuyup teknik analiz yapıyorum sadece, *Marketçi* takma adıyla yazan kişiyi tanımıyorum, herhangi bir temasım olmadı kendisiyle... "Bu coin enteresan görünüyor, inceliyorum demişim, 'Ful giriyorum,' diye mesaj atıp kaldıraç açmış!" Kader çuvalıyla gelip dijital panomu patlatacakmış, saçma sapan yorumlar bunlar.

Altına teneke, gümüşe küflenip kararır diyenlerin dünyanın ne duruma düştüğünden habersiz olduklarını defalarca söyledim size, daha başka anlatacaklarım var şimdi, girilmedik oyuğu çıkılmadık tepesi kalmadı gezegenimizin, zenginlerin hâlâ işine yarıyor, orası öyle, ama kafalarında bitirdiler dünyayı, gözden çıkardılar, gönülleri doydu dünyanın güzelliklerine, gelmiş geçmiş tüm hikâyesiyle dünyayı silkeleyip savurdukları kalabalıklara,

yoksul tabakaya terk edip gitme hayalleri karanlık bir niyete dönüştü çoktan, sevgileri hevesleri tükenmiş, kalpleri soğumuş bir halde vakit dolduruyorlar... Yığma kalabalığın yağma çağına tanıklık edeceğimiz zorlu günler bekliyor bizi, almaya gücünüz yetiyorsa bir kenarda üç-beş gram altınınız olsun, çalışıp çırpınarak kazandığınız parayı kaptırmayın hırsızlara... Bir sınırın altında birbirimizle boğuşup boğaz boğaza geleceğimizi nerden mi biliyorum arkadaşlar... Daha gözleri yeni açılan bir çocukken annem beni bir eve götürmüştü, hafta sonları yemek yapıp ziyafet sofrası kurduğu zengin evlerinden birine, babamı kaybedeli birkaç ay olmuştu, köşe bucak kapanıp ağlıyordum sürekli, annem mutfakta çalışırken evin genç hizmetçisi ilgileniyordu benimle, bir ara kayboldu yanımdan hizmetçi abla, merdivenleri tırmanıp evin katlarını dolaşmaya başladım, saf çocuk merakıyla tavandaki süslemelere, duvarlardaki tablolara bakıyordum büyülenerek, kanatlı çıplak kadınlar, öpüşen zürafalar, gölde bir kızı yıkayan oğlanlar, benekli cam heykeller, gözlerim yüzümden uçup gidecek sanki, fırıl fırıl dönüyor bakışım, aralık bir kapı görüp başımı içeri uzattım, evin hanımı kocaman demir bir dolabın karşısında dikiliyordu, koluyla sarıp göğsüne bastırdığı para destelerine saplandı bakışım, parmaklarından saçılan ışıktan ürküp geri sıçradım, göz göze geldik bir an, kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyor, ateş fışkırdı yüzümden, dilimi katlayıp iki elimin iki parmağını ağzıma soktuğum gibi bastım ıslığı, gizli bir şifre girer gibi yırttım ortalığı, tiz ıslığımla meşhurum mahallede, iğne gibi inceltip uzatıyorum son nefesime kadar, etekleri saçları rüzgârlanıp havalandı kadının birden, kolları çözülüp savruldu o anda, para desteleri pat pat yere düşüp saçıldı, üstüne bir ıslık daha bastım o arada ben, kadın öyle bir çığlık kopardı ki, sesi kulağımda çınlıyor hâlâ, "Evimize ajan sokmuş, atın bu kadını dışarı!" An-

nem ağzını açıp kendini savunamadı bile, el ele dışarı sürüklendik birlikte, mutfak önlüğünü evin dışında çözüp çıkarabildi üstünden, demir bahçe kapısının koluna dolayıp bıraktı, o iç çekişin, o nefes nefese kaçışın anısı tazelendikçe, paranın nasıl bir dünya kurduğunu ve o dünyanın içine herkesin giremeyeceğini bir kez daha anlıyorum, paranın kendine ait bir sınır hattı var arkadaşlar, o sınır hattı kimi içeri alıp kimi dışarı atacağını kendi kurallarıyla belirliyor... Sonra çok düşündüm üstünde, sınırın bu tarafında, sizlerden yana olmaya karar verdiğim an, ıslığı bastığım o andı işte!

- Seni severek dinliyoruz ama kısa video lazım bize, internetimiz yetmiyor.
- *CoinIşığı*'nda insanlar finans konuşuyor, sen hâlâ dram, yoksul akılların geçit yerine çevirdin burayı, acımıyorum.
- Dalgalı piyasada çırpınan bizlerin deniz fenerisin Kiko, ışığından istifade etmeye devam, *Marketçi*'ye karşı dikkatli ol.

"Demir kasalı evlerin kapıları kapanırken göğün pencereleri açıldı bize oğlum, o günden beri yedi renk ışık altındasın, yolu aydınlatılanların kaderinde görünmeyeni görüp anlatmak vardır."

Kikobaki'nin takipçileriyle anılarını paylaşmasının, piyasada sempati yaratıp tutunması açısından iyi olacağını düşünerek olumlu karşılayan *AnalistAbi*, video sonrasında, "Panon açık, haberin olsun!" diye bir uyarı mesajıyla destek attı ona. Anlattıklarını dinlemek hoşuna gi-

diyor, samimi yaklaşımıyla kitlesini büyüteceğine inanıyordu ama sesinin heyecanına kapılıp söylediği bir söz, hesapsızca yaptığı bir işaret, tansiyonu yükseltecek duygusal bir çıkış, başkasının tüm birikimini riskli bir varlığa yatırıp kaybetmesine sebep olabilirdi. Dikkati elden bıraktığı anda tehlikenin çatallanıp iki tarafı keskin bıçağa dönüşeceğini aklında tutmalıydı mutlaka.

"İnsan kendini en çok anlatmaya çalışırken kaybeder... Kaçınılmaz biçimde yanlış anlaşılırsın, sonucu yalnızlıktır..."

AnalistAbi'nin, video metinleri için bir yazar bulmasını önermesi Kikobaki'nin içine dokunduysa da düşünmeye değerdi açıkçası. Filozoflardan alıntılarla yaptığı uyarılar, zihnine kazınan özdeyişler eşliğinde geçirdiği uykusuz bir gecenin sabahında gönül yorgunluğuyla sokağa süzüldü ve kendini çocukluk arkadaşı Ramini'nin tesisatçı dükkânına yürürken buldu. Ramini'nin kız arkadaşı Seyla şiir yazıyordu, konuyu ikisine açıp desteklerini istemeye karar vermişti ama Ramini, video atmayı bırakıp bir süre ortadan kaybolmasının iyi olabileceğini söyledi ona. Videolarını izlemeyi çoktan bırakmıştı zaten, yorumlar içini bulandırıyordu çünkü, üzüleceğini bildiğinden kendine saklamıştı bunu. Ayrıca kullandığı kelimelerin çoğunu anlamıyor, ekrandaki o değilmiş gibi yabancılıyordu arkadaşını.

"Bizimle mi konuşuyorsun, zenginlere laf mı yetiştiriyorsun belli değil, yakalayamıyorum seni..."

Ramini'ye bir çeşit borç duygusuyla, korunmuşluk kollanmışlık hissiyle bağlıydı Kikobaki, onu dinlerken geçmişin sıcaklığıyla bugünün soğukluğu arasında bir yerde kalmış gibi rüzgârlar esti kalbine. Gizli takipçilerin, sahte hesapların uğultusu dostluklarının ruhuna sızmıştı demek ki.

Tekrarladıkça anlamı derinleşen, onun da söylemekten hoşlandığı deyişle, altın mahalle çağında aynı havayı soluyarak büyümüşlerdi, Beyzâna'nın işe gittiği gecelerin, gündüzlerin çoğunu Ramini'lerin evinde geçiriyordu Kikobaki, sobanın kenarında küçük bir kanepede oturup ıhlamur içerek televizyon izledikleri, rüya mırıltılarına karışan fısıltılar eşliğinde bükülüp uyuyakaldıkları o çinko çatılı evin kokusu çocukluk anılarına sinmişti, her görüşmelerinde Ramini'nin annesinin elinde büyüdüğünü hatırlatırcasına havada tüten tarçın, karanfil kokusuna bu kez genzini yakan daha başka kokular sesler karıştı, ütü buharıyla yükselen kumaş hışırtıları arasında bir an geçmişe kayıp gitti bakışı. Birlikte dil kursuna yazıldıkları o zorlu günlerin acı heyecanı çarptı göğsüne, ödeyemediği kurs taksitlerini Ramini yatırmıştı, Kikobaki de coin'lerden kazandığı parayla hem kendine hem ona Kindle almıştı, okuyup tartışarak hayatın içinde birlikte yol alıp ilerleyeceklerdi. Aralarına giren şeyin ne olduğunu sezdiğini sanıyordu Kikobaki ama bunu anlatabilecek sözcüklerden yoksundu işte.

Evimizin duvarları rüzgârdan mı, söyle!

Dikiş dikiyordu Ramini'nin annesi, tadilatçı terziydi, kolacı, ütücü... Yapraklı çiçekli elbiselerin, renk renk kumaşların, ipliklerin uçuştuğu, düğmelerin makaraların düşüp yuvarlandığı, yerden iğne toplamanın bile karşılığı olan bir evin oğluydu o. Döşeme tahtalarının arasından çıkarılmış bir avuç topluiğnenin iki kâse dondurma ettiği hayatı paylaştığı arkadaşının gözünde dinlemeye değmez bir adama dönüştüğünü bilip öğrenmek istemezdi doğrusu, Kikobaki'nin kaldırabileceği bir duygu değildi bu. Keşke Ramini aklına düştüğünde zihninde parlayıp sönen dile gelmez ışımanın anlamını hissettirebilseydi ona.

"Bence zamanı taşıyıp götüren insanlar var Ramini, hayat yükünün altına girmiş insanlar bunlar, iki omuzlarıyla birden," diyerek soluğunu boşaltıp annesi Beyzâna'nın zengin evlerinden getirdiği meyveleri, yiyecekleri, giysileri sessiz adımlarla kapı kapı dolaşarak dağıttığı çocukluk yıllarında içinde yer etmiş paylaşma heyecanı, verme sevincinden söz etmeye başladı sonra. Günden güne yaşamsal bir arzuya dönüşüp tavrını, duruşunu belirleyen bir yükümlülük halini almıştı o sevinç, o heyecan. İstese de değiştirebileceği bir şey değildi bu, bildiklerini aktarmaktan vazgeçemezdi Kikobaki:

"O insanların omuzlarına binmiş hayat yükünün toplam ağırlığına zaman diyorum ben, onlar ne yöne çekerse zaman o yöne akar."

Aralarına giren şey, Ramini'nin hayatın gidişatına etki edebilme gücüne sahip zamanı omuzlamış insanlardan biri olmasıydı ona göre. Arkadaşına ikisiyle ilgili en saf, en yakalanmaz duygusunu, düşüncesini aktarabileceği sözcükleri ararken, "Çıkmam gerekiyor Kiko, müşteri bekliyor, Seyla'ya söylerim, konuşursunuz," dedi Ramini, "gelmek istersen, derneğe uğrayacağım önce."

Zaman öyle ağırlaşmıştı ki ezip geçmek üzereydi hepsini, güç kuvvet bırakmamıştı insanlarda zaman, tutulup çekilecek yeri kalmadığı gibi onları söküp atmaya uğraşıyordu mahalleden, yaşadıkları evlere, dükkânlara çökecekti yakında, direniyorlardı ama nereye kadar... Ramini'nin kapıdan dönüp anlattığı son gelişmeleri dinlerken sesi içine çekilip aktı Kikobaki'nin, "Kapatırım ben dükkânı, sen çık..." Bileğinde hissettiği titremeyle saatine bakıp, "Döşemeciye bırakırım anahtarı," diye mırıldandı usulca, biraz takılıp üstündeki gerginliği atsa iyi olacaktı, gece geç vakit Amerika'dan gelen veriler piyasaları altüst etmişti, altın sert yükseliyordu, ok gibi fırlamıştı, borsa uçurum aşağı yuvarlanıyordu, küçük yatı-

rımcı sırtından vurulmuştu yine, altın yükselmeye devam edecekti, kesindi bu.

Çocukluğundan beri hep aynı hisle göğsüne dolan, solumaktan hoşlandığı o huzur verici yorgunluk kokusu Ramini'yle birlikte uçup gitti dükkândan, yerini boru parçalarından, cıvatalardan, hortumlardan yayılan plastik kokusuyla karışık keskin, kuru metal kokusu aldı. İçeri adımını attığı anda fark etmişti bunu Kikobaki, dükkânın düzeni bakışını zorlayacak biçimde bozulmuştu, Ramini'nin raflara, panolara özenle sıraladığı aletler, renkli kablolara geçirip astığı malzemeler sanki şiddetli bir sarsıntıyla oynayıp yer değiştirmiş, sağa sola kaymıştı.

Piyasa çalkalanıyordu ama yayın açmak içinden gelmedi, çarpılmış rafların arasında zihnini toplamaya çalışarak gezindi bir süre, karmakarışıktı kafası, gündemden kopmamak için kendini zorladıkça kırılıp büküldü bakışları, hak etmediğine inandığı, duyup işitmeyi beklemediği sözlerin üzüntüsüyle dükkânın ortasında yalnızlaştı. Ramini'nin niyetini ve samimiyetini sorgulaması bıçak gibi kalbine saplanmıştı doğrusu. Videolarının niye ıslıkla açılıp kapı çarpma sesiyle kapandığını ondan daha iyi kim bilebilirdi ki! Yaptığı her şey gibi bunun da bir karşılığı vardı hayatında, kendisi için taşıdığı anlamı açıklamayı düşünmemişti bile, aynı dil-damak heyecanıyla göğü nasıl yakıp inlettiklerini unutmuş olamazdı çünkü, o derin nefeslenişi! Boğazından göğsüne akıp karnına inen, kasıklarında damarlanan ateşsi bir duygu patlamasının onu çocukluğuna fırlatıp uçurduğunu söylemesi gerekmiyordu Ramini'ye, altın savruluş!

Piyasaları yorumlama biçimini, giyim tarzını ya da arka planına astığı füze posterini sorun edip onu yargılamaya kalkan, vurmak isteyen takipçileriyle de, *Marketçi*'yle de başa çıkabilirdi, o gücü bulabilirdi kendinde ama dışlayıcı bir havayla arkadaşını karşısına alıp konuşamazdı öyle, sesi solar, nefesi sönüverirdi.

Beyzâna'nın elinden kaptığı altın çikolata dolu poşetle evden fırlayıp soluğu yanında aldığı sabahların tadıyla sevinciyle bağlıydı ona ve hayata Kikobaki. Dünyadaki varlığının, tavrını duruşunu belirlemede nasıl bir etkisi olduğunu anlamazlıktan geldiğinde gerçekle ilişkisi kopuyordu, defalarca söylemişti bunu Ramini'ye.

Kabullenmek zor olsa da, her karşılaşmalarında bir sözün, bir bakışın ağırlığı, soğukluğuyla daha da uzaklaşıyorlardı birbirlerinden. Çocukken saflıkla çaresizlikle yaşadıkları şeylerin gizli kalmasından yanaydı belki de, anlayıp bilmek istiyor, kafasında neyle zıtlaştığını çözmeye uğraşıyordu, ortak anılarını dile getirme biçimine mi karşıydı, yoksa düşüncesini sorup onayını almadan dile dökmesine mi?

Dükkânın kokusu yoğunlaşınca sandalyesiyle dışarı taşınıp Ramini'nin öfkesini, isyanını soluğunda hissederek yüzü telefonuna yıkılmış bir halde kapının önünde piyasa hareketlerini izlemeye çalıştı. Düzeltme gelene kadar sakin kalmak gerektiğini söylüyordu stratejistler, alım satım önermiyorlardı, fiyatların oturması birkaç günü bulabilirdi.

Altındaki bu durdurulamayan yükselişin fiyat artışından öte bir anlam taşıdığını düşünüyordu Kikobaki. Dünya ölçeğinde önlenemeyen altına kaçış fırtınası, zamanı Altın Çağ'a doğru geri çeken gizil bir gücün varlığına işaret ediyordu ona göre. Piyasa aktörleri ekran başında tablonun netleşmesini bekleyedursun, hayatın büyük düzeltmesine hazırlanıyordu insanlık.

Derine çekiliyor rüzgârın uğultusu, güneşin altın ışığıyla çalkalanıyor deniz, parlayarak katlanıyor sular, dipten vuracak fırtına! Havada acı yosun kokusu... Siyah

kasketim siyah tişörtümle çakala benzediğimi söyleyenlere karşı bir kez daha dik duruşumu koruyacağımı ilan etmiş olayım ben buradan şimdi, kanalımı kapatmayı düşünmüyorum, düşünmeyeceğim de, tek bir fakir izlesin kanalımı, sözümü dinleyip çeyrek altınını kurtarsın o yeter bana. Sonra dünyayı devletlerin para matbaalarından temizlemeye gelecek sıra, patlattıkları bombaların gümbürtüsü para makinelerinin şakırtısını bastırmaya yetmiyor, bizden saklamaya çalıştıkları bu, düzenleri yerle bir oluncaya kadar oyunu sürdürmek niyetindeler, aracı kurumlar neye hizmet ediyor sanıyorsunuz siz, kime çalışıyor olabilirler! Desteğinizi kazanmak için daha ne söyleyip yapmam gerekiyor arkadaşlar, hilekâr piyasa tahtacılarına laf ediyorum diye düelloya çağrılıyorum! Karanlık ruhlu insanlar saldırı hazırlığında, isimlerini zikredip ağzımı kirletmeyeceğim, bana Merkez Bankası'nın önüne gel diyen şahıslar! Videonun sonunda size özel mesajlarım olacak, sözlerimi yedikten sonra takipten çıkıp terk edin kanalımı! Psikolojime oynayarak geri adım attıramazsınız bana, alaycı tehditlerinize karşı saat başı basarım yayını, çarptığınız insanları sarsıp uyandırırım, bekleyin az kaldı zaten, cezanızı kesecekler yakında, paranın morgundan cenazelerinizi alıp merkez para mezarlığına gömecekler hepinizi, emir tahtası çatlamış borsa arsızları!.. Patladı patlayacak deniz, açıklarda adalar kuş beyazına çalıyor...

- Felsefeni genişletmeni tavsiye ediyorum sana, doğa ve para yetersiz.
- Siyah tişörtle video çekince devrimci olunmuyor kardeşim. *CoinIşığı* gibi adam ol, sesi bile güven veriyor. Sen hâlâ fırtınadan hortumdan söz ediyorsun bize.

- Kapitalist bir insanım ben ama her görüşe saygım sonsuz, küfretmeyin lütfen, öfke kontrolü önemli, şiddet olaylarında artış var.
- Hava çarpar dikkat et Kiko, soyulma rüzgâra.

Yaz ortasında denize saplanan bu fırtınalar dünyada yeni mevsimler oluşacağını gösteriyor bize, kış gibi üşütüp titreten, bahar gibi çiçeklenip saçılan, yaz gibi soyunup sonbahar gibi dökünen beşinci, altıncı karma mevsimler! Doğa ve para felsefemi genişletmekle kalmayıp derinleştireceğim merak etmeyin, yükselteceğim aynı zamanda, insan kendi türüne tuzak kuran bir canlı, sebepsiz kötülük çağına yeni girmedik arkadaşlar, bir yandan sahte takipçilerin hedefindeyim, öte yandan eşzamanlı olarak *Marketçi* sinsi bir kuşatma stratejisi uyguluyor bana karşı, videolarımdaki eski dostlarıma ulaşıp, "İzini sürüyorum!" diye mesaj atmakla yetinse iyi, karanlık bir odada yüzünü yarı göstererek geçmişimi geleceğimi karaladığı videoları sosyal medyada dolaşıma sokuyor.

Evimizin camları kırlara baksa olur mu?

"Sana saldıranlar kendi günahlarının kanayacağından korkuyorlar oğlum, ellerinin dizlerinin titremesi bundandır, cesaretin kırılmasın, yıldızlar en çok gecenin koyu karanlığında parlar."

İzini süren *Marketçi*'nin tehditleri görüntülü bir hal alınca Kikobaki'ye negatif işlem yapabileceklerini düşünen Beyzâna, danışanlarıyla çıktığı yolculuktan döner dönmez meleklerini yardıma çağırıp rüyasında üç gece

üst üste oğlunu gördüğünü, arkasında yüzü olmayan birinin yürüdüğünü söyleyerek harekete geçmişti, daha fazla beklerse Kikobaki için geç olabileceği endişesine kapılmıştı. "Kartlarda yeni başlangıç var, yıkılan kule, ölüm, uyanış..." diyerek onu köşe koltuğuna oturtup karşısında yere diz çöktü, "Yakın zamanda iş hayatında bir değişime gideceksin, cesaretini toplayıp atman gereken adımı atarsan eğer, kariyerin parlak görünüyor..."

Hafta sonları iki günlüğüne gittiği zengin evlerinde hem ziyafet sofraları kurup hem de konuklara tarot bakıyordu Beyzâna, organizasyonları "kozmik asistanım" dediği *İnciSuel* yapıyordu, semtin en eski kuaförü Stüdyo Hanedan'da çalışırken oyuncu olmaya heves edip Beyzâna'nın yardıma gittiği ünlü bir oyuncudan ders almıştı, kısa süren bir fenomenlik macerasının ardından Beyzâna'nın asistanlığını yapmaya başlamış ve ekibe yeni genç elemanlar katılmıştı sonra, hep bir ağızdan Madam *JilaNora* demeye başlamışlardı Beyzâna'ya, o da tüm bu yakıştırmaları geri çevirmediği gibi kendisinde olmayan şeyleri var saymaya, görmediği rüyaları anlatıp kurmadığı hayallerden söz etmeye başlamıştı, rüyasında başkraliçe Puduhepa'ya kan kırmızısı mermer bir tasta su falı baktığını söylüyordu gittiği yerlerde. Başı bulutlarda yüksek bir dağ çatlamış, içinden elinde su dolu bir testiyle Puduhepa çıkmıştı. Puduhepa'nın Gözleri adını verdiği on üç kartlık mini bir tarot destesi bastırıp satışa çıkarması çok sürmemişti.

Suratındaki yetim üçgenini kırıp atacağım bekle...

Kikobaki, Beyzâna'ya da söylemişti bunu, çocukken onun sadece tek bir zengin evine gitmesine gönlü razıydı, Ramini'nin iyi bildiği, poşet içinde altın çikolatalar getirdiği evdi o. Annesinin elinden tutup onu da götürmesini istediği, görme hayaliyle uyuyup uyandığı yüksek

duvarlı, yüksek kapılı villa! Haftalar süren heyecanlı bekleyişten sonra Çikolata Hanım'dan onun için izin koparma fırsatı doğmuştu Beyzâna'ya. Başka bir ülkenin havalimanından arayıp yanında yabancı misafir getireceğini, akşama sofranın mutlaka hazır olması gerektiğini, şoförün gelip onu alacağını, mutfağı elden geçirip eksikleri saptamasını, alışveriş listesi yapıp bu işi birlikte halletmelerini istediği karlı bir kış sabahı... "Oğlumu da yanımda getirmek zorundayım, müsaadenizle, bugünümü ona ayırmıştım," demişti annesi.

Bahçe kapısında Beyzâna'nın başka evlerden tanıdığı üç kadınla karşılaşmışlar, konuşmadan eve çıkan asansöre hep birlikte binmişlerdi, sonradan annesine sorup kuaför, manikürcü ve masajcı olduklarını öğrendiği, periler gibi gülümseyerek sessiz adımlarla yürüyen kadınların işaretleşmelerine bakıp dilsiz olduklarını sanmıştı Kikobaki.

"Nazar değer diye susuyorlar, sır saklar, sır vermez onlar," demişti annesi, "işlerini kaybederler diye korkuyorlar, birbirlerini tanımıyormuş gibi yaparlar o yüzden, sonuçta aynı kişiler çalışıyor aynı evlerde, hepsi her şeyi görüp biliyor, konuşanı atarlar hemen."

Alışveriş için gittikleri AVM'deki markette, kasapta, manavda annesini herkesin tanımasına şaşırıp sevinmiş, çarşıda gülüp şakalaştığı insanları içten içe kıskanıp küsmüştü sonra. Uzak bir semtte ondan ayrı başka bir hayat yaşadığı ürpertisiyle sevinci öfkeye dönüşmüştü, yeri geldikçe gözlerini bürüyen korkulu şaşkınlıkla nasıl sarsıldığını tekrarlayıp duruyordu hâlâ.

İkinci büyük çıkışımı, ani yükselişimi yaptığım yüksek duvarlı, özel koruması olan o villada, bir kez daha

ıslığı bastığım günün hikâyesini anlatacağım bir gün size arkadaşlar, insanlık olarak aşırı korku bölgesine girmişiz, hızlı bir giriş yapacağım konuya, para sisteminin çökmesi umurumda değil, çöksün diye bekliyorum hatta, biliyorsunuz bunu, aşağılık sermaye düzeni kendini nasıl toparlar diye akıl vermek için video atmıyorum ben, işbitirici işbirlikçilerin hepsi tek tek radarımda, bir kez daha söylemiş olayım, küçük yatırımcıyı umursamayan, yoksulu garibanı görmezden gelenlerin havasına sözüne kanmayın diye buradayım. Hem onları açık ediyorum hem dönen tezgâhları anlatıyorum diye hedefteyim, bizim değil dünya suçlusu zenginlerin korku endeksi bu, hayatın kanını içip canını ala ala nihayet bitirdiler kendilerini, güç yoksullara geçti inanın, o kadar çoğaldık ki sayıyla nakavt! Yeter ki gözümüzü açıp zenginlerin düştüğü durumu doğru görelim, iyi kavrayalım!

- Hangi boyuttan geliyor bu hisler, bilgiler Kiko!
- Yapay zekân fazla şımartmış seni.

Beyzâna, melekleri yardıma çağırdığı sabah, gördüğü ikaz rüyasından uyandığında içinin nasıl solduğunu anlatmaya başlayınca Kikobaki, sözü nereye getireceğini hissedip, "Geçen ay da rüyanda aynaya bakıyordum, yüzüm aynada görünmüyordu, unutuyorsun tabii," dedi, "rüyaların fazla birbirine benziyor, neyse ki alıştım da etkilenmiyorum artık, ben de seni rüyamda yükseklerde uçarken görüyorum hep..." Uçlarını kırpıp açık sarıya boyadığı upuzun düzleştirilmiş saçlarıyla gündüzleri de bulutların üstünde belirecek oluyordu sık sık, ağzını güneşle açıp yıldızlarla kapadığı için sesiyle soluğuyla hepten göğe çekilecek diye endişeleniyordu Kikobaki.

"Farkındayım ben her şeyin merak etme," dedi Bey-

zâna, "yorumlarda *CoinIşığı*'yla çarpıştırmaya çalışıyorlar seni, çiz üstlerini geç! Reklam kokuyor yazdıkları, tanıtım gayesi güdüyorlar. *Marketçi*'ye de laf yetiştirmeyi bırak, pas verip alevlendirme sakın, sonu kötüye varır."

Beyzâna kendi ekibiyle Kikobaki'yi kaynaştırıp birlikte iş yapmaya ikna etmenin yolunu arıyor, videolarının altına yapılan olumsuz yorumları fırsat bilip gizli açık şansını denemekten geri durmuyordu bir türlü, onu yanına çekebilmek için kartlar, rüyalar aracılığıyla aklına girmeye çalışıyordu sürekli, "Paranın huyu suyu sana emanet, insanın ruhu umudu bana, kader ikimizi aynı yola vurmuş."

Göz maskeni sökeceğim örtbas çocuğu, asıl babanın kim olduğunu anlayacaksın yakında.

Annesinin önüne kartları açıp fal diliyle ikisinin de gelecekten haber getirdiğini söylemesine, farklı görünse de özünde aynı işi yaptıklarını ima etmesine katlanamıyordu Kikobaki. Kimi anlarda kutsal ana oğul olarak seçildiklerini mırıldanıp ağzından kaçıracak oluyordu Beyzâna, bıraksa elinden tutup göğe uçuracaktı onu, altının ve gümüşün nasıl fiyatlanacağıyla ilgili, grafiklere bakarak teknik analiz yapmakla, kartlara bakıp sayıklamanın aynı şey olmadığını anlatıp açıklamaya uğraşmaktan vazgeçmişti sonunda.

Evrenin arzusuyla dikkatini ona çevirdiğini söyleyip dursa da Kikobaki'nin çizdiği grafikler, his dalgalanmalarını gösteren işaretler aracılığıyla zihin dünyasındaki çalkantıyı kayda geçirdiğinden, duygularının düşüncelerinin akışını izleyip kaygılarıyla korkularıyla yüzleştiğinden habersizdi Beyzâna. Çizimlerini annesinden özellikle kaçırıp saklamıyordu ama çini mürekkebiyle yaptığı Ramini'nin portrelerini görüp onun hayatındaki

yeriyle ilgili yazdıklarını okusa kıskanıp içerlerdi herhalde, temkinliydi bu konuda. Defterlerinin sayfaları, orasına burasına harfler rakamlar serpiştirilmiş çizimler, soyut resimleri andıran desenlerle kaplıydı. *Marketçi*'nin de *CoinIşığı*'nın da etki şemasını çıkarıp farklı açılardan ikisini de incelemeye almıştı.

Alaycı, küçümseyici yorumlara karşı kemik takipçileriyle hem gönül hem düşünce bağını güçlendirmek için sayfasından gece paylaşımları yapmaya hazırlanıyordu. Finans piyasalarıyla ilgili yayın ortamını al-sat yatağına çeviren borsa sapkınlarına geçit vermeye niyeti yoktu hiç.

Marketçi'nin tehditlerine acı bir tebessümle göğüs gerebiliyordu Kikobaki ama beddualarından korunmak pek öyle kolay değildi açıkçası.

Altının taşa kessin de ruhun bedenine yükünç gelsin, aç kurtlar deşsin ciğerini de...

Yataktan coin yayını açan adamlar var arkadaşlar, yeni çağın tüccarları bunlar işte!.. Nereden çıktı sevişir gibi soluk soluğa para konuşan bu adamlar? Oynaklık yaratan riskler, o gizemli riskler off! Gizlice acil toplananlar kimler diye sormak aklınıza gelmiyor mu bu adamları dinlerken? Sevişme odasından bornozuyla koşarak ekonomi masasına geçmişçesine soluk soluğa ne anlatıyorlar size, o savruk kahkahalar, kıkırdaşmalar eşliğinde ne çevirip döndürüyorlar? Soluklarını içe içe kollarındaki boyunlarındaki dövmeleri seyrettiriyorlar insanlara, niyetleri hepimizi baştan çıkarıp soymak olmasın! "Bu bir fantezidir, yatırım tavsiyesi değildir," deseler yeri var, ekonomi oynaşı fıkırdaşması! Bu tip adamlarla

karıştırmayın beni, borçlu fakirlerin canlarını söküp üçbeş kuruşlarını yutmasınlar diye çırpınıp duruyorum, onlar parayı cinsel çağrıya çevirmişler.

- O ne anlatırsa anlatsın, senin sesin bana daha gerçek geliyor Kiko kardeşim.
- *CoinIşığı*'nda bilgi var, disiplin var, sistem var, sende ne var? Romantizm mi?
- Para bize karnımızı doyurmak için lazım, onlar için para eşittir seks!

- Seni dinlerken göğsüme dijital bir kama saplandı, soluğum kesildi bir an ama güçlendim sonra... Bunu hep rüyamda görüyordum ama şimdi... Gerçek olduğuna inanıyorum, ben hayata Uzakdoğu'da bir kukla oyuncusu olmak için geldim yüzyıllar önce, bunu anlamamı sen sağladın, varlığınla, adım Ame-Nua... Sanki içimde bir perde aralandı ve o sahneye tekrar çıktım. Ama bu kez yalnız değilim...

Piyasaların canlı kanlı bedenler gibi hareket ettiğini düşünmenizi istiyorum arkadaşlar, milyonlarca parmağın aynı anda tuşlara basıp yapıştığını hayal edin, alım satımdan öte bir dokunuş coşkusu yaşanıyor, apaçık başka bir şey dönüyor ortada, alım satım işin bir yönü sadece, durumu kavramak için dokunuşa odaklanın siz, ton-

lar ağırlığında pornografik bir vuruş bu! Ekranlarda ciddi yüzler, ağızlarından düşmeyen kelimeler: "Sıcak para", "kırılgan piyasa", "sert yükseliş", "daha fazlasını isteyen yatırımcılar"! Çoğu insan farkında değil ama ben takipçilerimin görüp bilmesini istiyorum, bu kişiler para konuşmuyorlar, toplu tuş basımıyla parayı bayıltıp topluca haklıyorlar. Gece boyunca çırpınan fiyat hareketleri, grafikte kıvranan mum çubukları...Ve patlayan balonlarla gelen zevk fışkırması! Sabah olunca birileri hayata yeni doğmuş bebek gibi uyanıyor, düşüşe oynayıp büyük kazanmış! Birileri tepeden almış en yüksekten, şelale gibi dökülüp akmış kanı, ölüsü serilmiş yere.

- Piyasayı mı çözmeye çalışıyorsun kendini mi?
- Borsaya âşık olmanın son aşaması, ilişkiye girmek.
- Dün gece endeksler bana neler yaptı bilemezsin!

Kaçınılmaz biçimde annesinin kanatlarının altında her an bir şeye uğrayacakmış gibi gergin huzursuz hissediyordu kendini Kikobaki, Beyzâna'nın gölgesinden sıyrılıp çıkmanın hayalini kuruyordu kafasında, anlaşılmaz bir şey değildi bu. Oysa Ramini'nin yanında zihninin karanlık köşeleri ışıyor, sırrına eremediği şeylerin cümleleri doğuyordu diline, çocukluğundan beri farkındaydı soluğunda titreşen o ezginin, konuştukça sesi öyle durulup inceliyordu ki, düşüncelerin şarkısına karışacaktı sanki, ayrılmak o kadar zor geliyordu ondan, son görüşmelerinde daha da ağır bir yas duygusu kaplamıştı içini, ağzından anlamsız sözler savrulmuş, bomboş sayıklayıp durmuş gibi pişmanlığa bulanmıştı, söylediği şeyleri mutlu bir biçimde toparlayıp açıklığa kavuşturmadan kafasının kalbi-

nin yatışmayacağını, ne yapsa bu acı duygudan kurtulamayacağını hissederek ürperiyordu, dayanılmaz bir sızıyla bastıran arkadaşının gönlünü hoş etme isteği! Çocukluğunun tümüyle ona ait olduğu düşüncesinin yarattığı hiç de doğal olmayan şu hal, o bildik telaş! Ramini'den ayrı düşerse kendini kaybedeceği korkusuyla çarpılıp solmuştu yine. "Zaman boşalmasıyla hayatın kasnağından sıyrılıp açığa düşen insanlar var bir de," diyecekti ona ama diyememişti ne yazık ki, "benim gibi sadece bakıp gördüğünü anlatan insanlar." Sonsuza dek arkadaş kalacaklarını, aralarındaki bağın kopmayacağını biliyordu bilmesine ama kalbi yatışsa zihni durulmuyordu işte.

Evimizin alt katına sabah güneşi doğarken üst katına akşam inse usulca.

Kikobaki'nin video konuşmaları yankı uyandırıyordu neyse ki, söyleyip anlattığı şeylerin karşılık bulduğunu gördükçe, insanları etkileme gücünün farkına varmıştı, kendine duyduğu güvenle yayın açıp sesini yükselttikçe yükseltiyordu. İlk girişiminde hayal kırıklığına uğramış olsa da, tek başına devam etmeye karar vermesi, bir yazar bulmaktan vazgeçtiği anlamına gelmiyordu, aksine, içten içe bir şansın doğmasını beklemeye başlamıştı, böyle bir olasılık imkân dahilindeydi, piyasa karşısında hissettiği yalnızlıktan kurtulabilirdi her an.

Gönlünde kafasında gezdirdiği bu ihtimal nedeniyle Seyla'nın araması fazlasıyla sevince boğdu onu.

"Ben izliyorum, vakit buldukça dinliyorum seni, hoşuma gidiyor anlatımın, şiire yakın bir havası var," dedi Seyla, "ama senin konuşma tempon, sesinin müziği başka, benimkine benzemiyor, ben daha ıssız bir yerdeyim sana göre, koşan atların ritminde uzak geçmişe doğru yazıyorum, senin taze öfkeni, güncel finans bilgini yansıtamam gibi geliyor."

Seyla kendisinin işe yaramayacağını ama Beyzâna'nın asistanı *İnciSuel*'in Kikobaki'ye yardım edebileceğini, onun sanal dünyaya daha hâkim olduğunu öne sürüp, "Kaderini yaratmak için çırpınan, oyunculukta tökezlemiş, hem güzel hem narin bir kız," diyerek kapamıştı telefonu, Ramini'yle kafa kafaya verip konuşmuşlardı belli ki.

Doğrusu ya, Kikobaki'nin bir an bile duraksamadan reddedeceği bir öneriydi bu, videolarının altına mistik yorumlar yapan Beyzâna'yı engellemenin yolunu ararken metinlerini *İnciSuel*'e teslim etmesi düşünülemezdi.

Kikobaki, bir yandan kanalını karanlık ruhlu takipçilerden temizlemeye, bir yandan *Marketçi*'nin tehditlerinden korunmaya çalışırken *AnalistAbi*, telefonuna bıraktığı mesajlarla devreye girip bu defa da düşüncelerinin etkisini zayıflatmak istemiyorsa "kafası kızık trader" havasından sıyrılması gerektiğini söylemeye başlamıştı ona. Videolarında doğaya eğilmesini manalı bulsa da vuruşunu yapıp insanın yüzüne çarpan bir kartopu etkisi yarattıktan sonra sözü fazla uzatmadan ana meseleye getirmesini öğütlüyordu. Öfkesini dizginleyip kendini baltalamaktan vazgeçmeliydi bir an önce. Arka planına astığı füze posterini, boks eldivenlerini kaldırmalıydı mutlaka. İmaj her şeydi ona göre, gerisi ikna meselesiydi, aklın kıvraklığı ve zihnin hamleleri. Videolarının altına onu desteklemek için yazdığı yorumları dönüp tekrar okumasında fayda vardı. –Dijital dünyada düello olmaz, burada herkes tuş silahşoru en keskin parmaklar bile internet gittiğinde körelir. / Dijital maskelerinin arkasına saklanmış para haydutları, algoritmaların içinde gölgeler gibi dolaşıyor.–

AnalistAbi, Kikobaki'nin sadece piyasadan tanıyıp yakınlık kurduğu biri değil, annesinin ve babasının eski mahalle arkadaşıydı. Çocukluğundan beri aynı ince gülüş, süzgün bakışla "Pejmürde prens" diye takılıp şakalaşırdı onunla, yanına uğradığı her defasında gümüş yüzük-

lerle kaplı parmaklarını Kikobaki'ye doğru savurup parlatarak, "Sen daha biberon elinde yerde yuvarlanırken para sisteminin çöktüğünü..." diye söze başlayıp Büyük İskender'in Diogenes'in karşısında nasıl sus pus olduğunu anlatmaya koyulur, uzak geçmişle yakın gelecek arasında dalgalanan sesiyle İlkçağ düşünürlerinin öğretici sorgulamalarını, nükteli tartışmalarını aktarırdı coşkuyla.

"Hey Diogenes, sarraf baban Hikesias'la sahte para bastığınız doğru mu? Varlığınızı ve vatandaşlığınızı kaybedip sürgüne gönderilmeseydiniz kim bilir hayatına nasıl devam edecektin, kalpazan dilenci, kendine sorduğun oluyor mu bunu hiç?"

"Sormam gereken her şeyi sürgün edildikten sonra nasıl yaşayacağımı öğrenmek için gittiğim Delphi'deki tapınakta sordum İskender, parayı tahrif etmemi söylediler, sadece madenî paraların değerini bozmak yeterli görünmedi bana, aynı zamanda geleneği de bozmam gerektiği düşüncesine vardım, benim gözümde açgözlü bir tiransın, çekil güneşimin önünden!"

Kikobaki'nin ressam olmayı hayal ederken annesi Beyzâna'nın zorlamasıyla meslek lisesine girip muhasebe-finans okuduğunu, ders çıkışlarında soluğu yaşlı bir ressamın atölyesinde aldığını biliyordu *AnalistAbi*, finans dünyasını başka bir ruhla inceleyip analiz etmesini içindeki çatışmaya yoruyordu o yüzden. Kimi zaman avutucu, kimi zaman uyarıcı sözlerle önüne bakıp kendine sağlam bir gelecek kurması için yüreklendirmeye çalışıyordu onu, "Para piyasaları da tutku ve hayal gücü arar insanda, onu da sanatın bir dalı saymak lazım ama sen hâlâ tuvalini fırçanı arıyorsun değil mi?"

Ustası öldükten sonra yağlıboya çalışmayı bırakıp suluboya resimler yapmaya başlamıştı Kikobaki ama de-

neyimle edinilmiş birikim ve maharet istiyordu sulubo-ya, anlık bir kararla para kaybetmeye ya da servet kazanmaya benzeyen şansa kalmış bir yanı vardı, hızlıca o an ne çıkarsa, öyle bir işti, eli çizime kaymış ve desene yönelmişti sonra, kendini bildi bileli defterlere bir şeyler karalıyor, çizerek neyin içinden geçtiğini sezip görmeye çalışıyordu, küçüklüğünde keşfettiği bir eğilimdi bu, kim bilir kaç defterin yapraklarını Ramini'nin karakalemle kaşını gözünü çizerek doldurmuştu, soba kenarında fısıldaştıkları yıllardan başlayarak sayısız portresini yapmıştı arkadaşının, yaptıkça ruhu canı ona doğru çekiliyordu.

Çocukluğu gibi ilkgençliğini de Ramini'den ayrı hatırlayıp düşünemiyordu Kikobaki, hayatları öylesine iç içe geçmişti ki... Ramini'nin annesi ne kadar neşe ve kahkaha doluysa babası da o kadar soğuk yüzlü, çetrefil düşünceli, bilinmedik dil ve parmak oyunları, işitilmedik bilmecelerle kendini ifade etmeye uğraşıp duran, unutulmuş bulmacalar, sihirbazlık numaralarıyla kafası gönlü hoş bir insandı, tesisatçıydı o da, yanında yetiştiği Ermeni ustadan devralmıştı dükkânı. Annesini ıhlamur tadında sıcak duygularla hatırlarken babası aklına düştüğünde sabaha karşı soğuyan odayı saran pas ve çürük su kokusu inceliyordu burnunda, Ramini'yle uyudukları kanepede genzini yakan o keskin yalnızlık sızısı... Motosiklet ve alet çantasıyla ev ev dolaşan sarı kıvırcık kabarık saçları ve sarı kıvırcık kalın kaşları, çimen yeşili gözleri, uzun boynu ve kısacık boyuyla yitik bir insan soyuna aitmişçesine suskun, bulanık bakışlıydı babası, bir sabah balığa çıkmış ve bir daha dönmemişti eve, Ramini babası çok istediği halde onunla gitmediği için acı çekiyordu yıllardır, pişmanlık kederiyle nefeslene nefeslene yüzünde esen annesinin neşeli havası sönmüş, ifadesi çarpılmış, zaman içinde babasına benzemeye başlamıştı. Baktıkça derinleşen, geçmişin boşluğuna çekilen, uzak-

lardan yansıyormuşçasına parlayıp ışıyan çimen yeşili gözleriyle çoğu insanın yanına sokulmaktan korktuğu, çocukların sevinçle koşup etrafını sardığı, kedinin köpeğin dilinden anlayan o eski adamlara.

Küçükken sihirbaz olmak istiyordu Ramini ama babasına çıraklık etmeye, onunla işe çıkmaya başladığı sıralarda babasının iş yaptığı içmimardan etkilenip karar değiştirmişti. Kikobaki onun işten dönmesini beklediği günleri, el parmaklarından tel tel ayak parmaklarına çekilen ateşsi bir sızıyla hatırlıyordu ve mahallede olmadığı saatlerde nasıl yaslı bir havaya büründüğünü düşündüğü her defasında, yokluğunu iliklerinde hissederek çektiği kavuşma acısı kaplıyordu bedenini. Gelecek hayali kurarak babasının dükkânını bekledikleri saatlerde sürekli o içmimardan söz ediyordu Ramini, Meslek Teknik Lisesi'ne gidecek ve sonra içmimarlık okuyacaktı ama şartlar elvermemiş, hayat önünü kesmişti.

AnalistAbi Kikobaki'nin *Marketçi*'nin beddualarından etkilendiğini fark edince onu yanına çağırıp hem video metinlerini kaleme alacak hem imajına el atıp toparlayacak bir müşterisini devreye sokabileceğini, vakitsizlikten ona yeterince arka çıkamadığı için üzgün olduğunu söyledi. Nietzsche'nin dediği gibi, yaşamak zaman kaybetmekti ama en güzel zaman kaybı dostlar içindi; "Ben en güzel borcumu sana ödemek isterdim Pejmürde Prens, ama zaman benden önce davranıyor. Sana borçlandığımın farkındayım, zaman borcu da altınla bile ödenmez. Her birimizin vakti hızla tükeniyor."

Kikobaki, videolarının altına Beyzâna'nın, "Yıldızlar ışıyor bir bir, bu gece altın grafik oluşacak unutma, gözün gökyüzünde olsun oğlum..." gibi şeyler yazıp onu kozmik çocuğa çevirmesinden, kafasını ruhunu karıştıracak me-

sajlar göndermesinden duyduğu rahatsızlıktan söz etti *AnalistAbi*'ye, kendisine zaman borcu olduğunu düşünmemişti hiç, çocukluğundan beri hep yanında olmuş, ilk işini o bulmuştu, ama azıcık zaman ayırıp Beyzâna'yı yorum yapmaması konusunda uyarsa iyi olacaktı, jetset falcısının oğlu diye yorum çakanlar çıkıyordu arada, piyasada laf alıp yürümeden durdurmak gerekiyordu onu.

"Rüyamda karanlık bir göl kenarındaydım, içinden sen çıktın, siyah kasketin siyah tişörtünle, göl durgundu ama yüzeyde hafif bir kıpırtı vardı. Bu gece dikkatli ol."

Kikobaki küçük yatırımcıların, fakirlikle boğuşan dar gelirli büyük kalabalıkların sesi soluğu olmak için çırpınırken, Beyzâna lüks araçlarla o malikâneden alınıp bu villaya götürülüyor, kalpleri çatallanmış kadınların duygu akışını ahenge kavuşturup huzura ermelerini sağlamaya çalışıyordu. Kikobaki'ye sorarsanız zengin kadınların eğlencesi haline gelmişti, hiç hak etmiyordu bu maskaralığı, çünkü her açıdan deneyimli, ince duyguları olan, sezgi gücü yüksek bir kadındı Beyzâna.

İnciSuel'in ona yazdığı mesajlarda da annesinin parmağı olduğu kesindi ama bu konudaki düşüncelerini kendine saklamayı tercih ediyordu, *İnciSuel* kuaförde çalışırken şamdanlar ve aynalardan yansıyan ışıkta renk renk peruklarla çektiği *Kukla Kızın Dansı* videolarıyla fenomen olma yoluna girdiğinde içerik hırsızlığıyla suçlanmasının ardından gelen o kesintisiz linç dalgasına fazla dayanamayarak Stüdyo Hanedan'ın makyaj odasına kapatmıştı kendini, Kikobaki'ye yakınlık duyması o günlere rastlıyordu, onun ressam olmak isterken vazgeçmek zorunda kalmasının, kendisinin de tüm çabasına karşın oyuncu olmanın yolunu arayıp bulamamasının üzüntüsüyle aralarında ruh yakınlığı-kader ortaklığı olduğunu

dile getirerek Kikobaki'ye gönül okşayıcı mesajlar yağdırmaya başlamıştı. –Bugün, gözlerini ve dudaklarını boyadığım kadınlara senin görüşlerini anlattım, anlamadılar, olsun. Ben anlatmaya devam edeceğim.– Bazen çok sert oluyorsun, ama anlıyorum, dünya kötü ama sen hâlâ buradasın, kötülerin arasında yalnızlığı göze alman yeter.–

Kikobaki'nin siyah çerçeveli gözlükleri, çıkık dişleri, hafif çarpık burnuyla altdudağını bükerek, üstdudağını kemire kemire yaptığı öfkeli konuşmalarının hiçbirini kaçırmayan, videolarının altına heyecanlı yorumlar yazan, olur olmaz vakitlerde mesajlar gönderen melek takipçiye dönüşmüştü.

> Bir kukla sahnesi uzak dağların genişliğinde... Ama dünyada bir yer değil orası... Zamanın dışında bir genişlik... Ruhların yankılandığı bir boşluk. Ben orada kuklalara hayat veriyordum ama onların her hareketi, yıldız haritalarına bağlıydı, bir el kalksa bir takımyıldızı sönerdi, bir göz yaşarsa, yeni bir galaksi doğardı... Bunraku gibi ama daha eski, daha içsel... Sahneye çıkan her kukla bir ruh taşıyordu... Ve ben, onlara kendi ruhumdan bölüp veriyordum."

Beyzâna, *İnciSuel*'i kışkırtıp Kikobaki'ye yönlendirerek onu özel seanslar yapan dijital kehanet uzmanı olmaya ikna etmeye uğraşıyordu, ne yapsa vazgeçiremiyordu annesini, sözüne kıymet verdiği biri bu hevesin boşuna olduğunu söyleyip anlatmalıydı ona.

Doğasına uygun davranan birini değiştirmeye çalışmanın, ateşe, "Serin ol," demekten farkı yoktu *AnalistAbi*'ye göre, Beyzâna'nın kimseyi dinlemeyeceğini, onun artık kendi göğünün altında kendi suyunu bulmuş nehirler gibi çağıldayarak kendi denizine aktığını söyledi Kikobaki'ye, "Bırak aksın, sen de önüne bak, takılma hiç, işinle meşgul ol."

Boşuna Felsefeci Dövizci demiyorlardı ona, döviz kurlarının düşüp yükselme nedenlerini Sokrates'in soruları gibi ele alıp her farklılıktan başka bir ders çıkarmasıyla ün kazanmış, açtığı ilk döviz bürosunun tabelasına piyasadaki namını taşıyarak markalaşmıştı.

Kikobaki'nin kendisinden ilham aldığını, video anlatımlarını becerebildiği ölçüde çalışma hayatında edindiği tecrübeler, çocukluk ve gençlik anılarıyla süslemeye çalıştığını düşündüğünden bu yönde önerilerde bulunmaya devam ediyordu. "İnsanlar hikâye sever, senin yaşadığın şeyler piyasa bilgisi kadar değerli, takipçilerin gelişmeleri seninle kahve içer gibi dinlemeli, çünkü borsa dediğin şey, soğuk ekranlar değil sadece, ilk defa hisse senetleriyle ilgili patrona sorduğun o soru demek aynı zamanda, aldığın tokat gibi cevap demek."

"Koynuna yılanlar aksın da uykun gecen ağırlaşsın, sabaha ölüm sararsın yüzünde."

AnalistAbi'nin önerilerini başını önüne yıkarak geçiştirebiliyordu ama zamanın kuyusunda yankılanan çığlıklar gibi kulağına çarpan beddualar, garip bir biçimde içine işliyor, uzak düşünceler, yakıcı sezgiler uyandırıyordu onda. Sonunda bir öğleüzeri, Ramini'den başka kimseye anlatmayacağı bir çocukluk anısının duygusuyla soluğunu boşaltıp kamerayı açtı.

Durulan denizin sabah ışığıyla başlıyoruz arkadaşlar, ufuk inceden puslu hâlâ, hava ılık okşayıcı, suyun üstü kavrulmuş güneş tozlarıyla kaplı, maviden griye, sarıya dönüyor parıltılar, ne zamandır bekliyorsunuz, sorularınızı yanıtlayacağım bugün, söz vermiştim size, biliyorum ki şu hisseyi de yorumlasam mutlu olmayacaksınız, o fonu da anlatsam zevk almayacaksınız, kaos ekonomisine yuvarlandı dünya, fizikçiler felsefeciler işin içinden çıkamıyor, keyfinizi yerine getirip yüzünüzü güldürecek şeyi söyleme imkânım, şansım olsa keşke. Zengin düşmanı mısın Kiko diye soran takipçimden başlayacağım önce, merak etmiş madem iyi dinlesin. Yayın açmadan önce, sırtı soluk sarıyla sırlanmış içini gösteren bir aynada yüzüp çıktım, hülyalı bir havada sayılırım, bir çocukluk anımı anlatacağım size.

Bir bahar ortası, sular daha ısınmadan yüzmeye gitmiştik mahalleden çocuklarla, üşütüp hastalanmıştım, ateşler içinde yatıyordum evde, gece geç vakit telefonumuz çaldı, annemin evinde çalıştığı bir hanımın kızı arıyordu, şoför gönderip evden aldırmak istiyordu annemi, "Oğlum çok hasta, hayır gelemem," dedi annem, gece yarısı ateş ter içinde inliyorum, gözümü aralasam dünya dönüyor, yutkunsam ev başıma yıkılıyor, arkadaşlarıyla bir partiden çıkmışlar, evlerine davet etmiş parti grubunu, sabaha karşı karınları acıkmış, annemin gidip börek açmasını istiyor... Hayat boyu merak etmenizi istiyorum, gitmiş midir annem o gece sizce?

Mikrop saçıp onlara bulaştırırım telaşıyla genç hizmetçinin yatağına uzatılmış, annemin kapatıldığım odaya gelmesi için hırıltılı bir inleyişle yüzümü yastığa gömüp ölü numarası yapmış olabilir miyim acaba? Ter içinde sönmüş hasta yoksul bir çocuğun zenginler hak-

kında ne düşünüp hissedeceğini merak etmenizi dileyerek altınla gümüşle ilgili sorularınıza geçiyorum şimdi... Gök kubbeyle ilgili kat kat hikâyeler uyduran insan aklının, yeryüzüyle ilgili kaç kat para sistemi uydurup kurmuş olabileceğini düşünmenizi istiyorum... Finans piyasaları deyip durduğumuz şey o misal yani işte! Hisse senetleri, borsalar, fonlar, tahviller, kriptolar derken uçtu uçtu, düştü düştü ekonomisine gelip dayandık sonunda. Yoksul altını nereden nasıl alacak diye soruyorsunuz bana, yomyoksullar gümüş alsın, fiziki, yomyoksulun bir tık üstü olan altın alsın, o da fiziki, borsa önermiyorum, hisse senedine bakmıyorum, grafik okumaktan, teknik analiz yapmaktan kaçtığımı düşünmenizi de istemiyorum, her gün dört saat grafik okuyorum hâlâ, dünyanın kıtaları, okyanusları anlatamayacağım kadar gergin, her şey baş aşağı düşüyor, düşüyor, düşüyor şu aralar...

- Param yok sadece dinliyorum abi.
- Eğitimine daha çok ağırlık ver, romantize etme!

AnalistAbi bu son videosunu ondan aldığı ilhamla çektiğini sanmış olmalı ki, "Hatıralar kaderin ta kendisidir, aklın tuttuğu günlüktür," diye mesaj atmakla yetinmeyip hayatı denize, hatıraları denize atılan taşa benzeterek heyecanlı bir yorum bırakmıştı altına: "Dalgalar yıllar sonra gelip çarpar insanı başka bir sahilde." Oysa Kikobaki her zamanki gibi Ramini'nin varlığından güç alarak söylemişti söyleyeceğini, sadece onun hissedip fark edeceği bir iç çekişle anlatmıştı hikâyesini.

Annesi bu kez videosunun altına yorum yazmayıp, "Sırlarımızı ortaya döküyorsun," diye uyarı mesajı attı ona, "yüce göğün melekleriyle arama girme!"

Kikobaki'nin odasına kapanıp yayın açtıkça çocukluk anılarına gömüleceğini düşünmeye başlayan Beyzâ-

na, oğlunun yanı başında yalnızlaşmasına üzülmeyi bırakıp acele bir kararla harekete geçti ve sanal dükkânını büyüteceğini, evin küçük odasını depo olarak kullanmayı planladığını bildirdi ona. Bu işte gelecek olduğunu herkesten önce gördüyse de tek başına zorlanacağı için geri durmuştu hep, oğlunun desteğine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Annesini sessizce dinleyip teklifini cevapsız bırakarak odasına çekildi Kikobaki. Kafasında Ramini'nin söylediği şeyler dönüp duruyordu sürekli, düşüncelerini, duygularını toparlayıp ona uzunca bir mesaj yazmak istiyordu.

"Daha önce de söylemiştim bunu sana, yaptığın işin bir hacmi, kütlesi, ağırlığı var, çalışırken elinle dokunduğun her şey dünyaya ekleniyor, yerin altına iniyor, toprağın üstüne oturuyor, duvarların içinden geçiyor, senin dünyayı hissedişinle benimki aynı değil, ben havaya boşluğa konuşuyorum, savrulup uçmamak için sana tutunuyorum, hayattaki tek şansım sensin Ramini."

Evimizin üst katında döner bir odamız olsun mu, tavanı tahta gıcırtısıyla açılıp kapanan? Kış bahçesi gibi camları perdesiz.

Beyzâna göğün pencerelerinden bakıp kapıldığı düşüncelerle hayallere sürükleniyor, her sabah yeni bir heyecanla uyanıp rüyalarını unutma hızıyla kararından vazgeçiyordu sonra. Adını sır gibi sakladığı gizemli bir tedarikçiden aldığı sihirli nesneleri satma hevesinin de böyle uçup gideceğini sanmıştı Kikobaki ama kargocuların koli teslimatına başlamasıyla paketleme-gönderi işini *İnciSuel*'in yürüteceğini öğreniverdi bir akşam, ne kadar yorulacağını hesaplamadan Beyzâna'nın teklifini heyecanla karşılayıp kabul etmişti *İnciSuel*, gündüzleri kuaförde çalışacağı için geceleri uğrayabilecekti onlara an-

cak, Kikobaki durumun ciddiyetini kavradığında *İnciSuel* akşam alacasında elinde terlikleriyle kapılarında belirmişti bile, Tarnu'nun Cıvıltı Dükkânı!

Beyzâna hayat düzenlerinin bozulmadan süreceğini, merak etmemesini söyleyip dursa da evin eski sessizliğinden eser kalmamıştı, ortalıkta kozmik tedarikçinin ruhu geziniyordu sanki, havaya fırlattığı mavi-yeşil, kavuniçi tüyler oradan oraya uçuşuyor, savurup attığı boncuklar o köşeden bu köşeye sıçrayıp yuvarlanıyor, Beyzâna'nın meleklerle fısıldaşmasına deniz kabuklarının çıtırtısı karışıyordu. Geceleri taş dolu sandıklardan, kolilerden yükselen tıkırtılar gıcırtılarla odasından dışarı süzülen Kikobaki, her defasında *İnciSuel*'in salondaki varlığını yadırgayarak geri çekiliyordu. *İnciSuel* onun koridorda gölge gibi belirip kaybolduğundan habersiz poşetleri kapatıyor, kolilerin üstüne notlar yazıyor, elini alnına dayayıp derin derin soluklanarak iç geçiriyordu, Kikobaki'nin şaşkınlığını üstünden atıp duruma alışması epeyce vakit aldı ama *İnciSuel* de başka bir evrende yaşayıp çalışıyormuş gibi başını kaldırıp ilgilenmedi onunla.

Apartman kapısında karşılaşıp sessizce selamlaştıkları bir akşam evin merdivenlerini birlikte çıktılar ve içeri girdikleri anda garip bir biçimde, *Upapa epops* kuşunun kavuniçi kahverengi tüyleri üzerine konuşmaya başladılar.

İnciSuel'i yakından görüp dinlemek Kikobaki'de anlatılması zor duygular uyandırdı. Bu kez de uzak geçmişe gidip geliyormuş gibi boşluklar bırakarak kesik kesik mırıldandığı hikâyeler aklını kalbini karıştırdı. Yanaklarında parlayan o küçük taşların, mikrodermal piercing'lerin üzerinden bakışlarını kaydırıp yüzüne yıldız tozu savrulacakmış gibi gözlerini kaçırmaya, söyleyip anlattığı şeylerdeki düşünce kopukluğunu neye yoraca-

ğını bilemez bir halde susup sessizleşmeye başladı. Dalgın, uykulu protez kirpiklerine, burnunun kenarındaki fondöten izine bakmamaya çalışırken dudağının kıyısındaki simli parlatıcı yanağına, çenesine bulaşıyor, karşısında birden tüm yüzüyle ışıyıveriyordu *İnciSuel*. Saç rengini öyle sık değiştiriyordu ki koli bandı keserken kafası paslı kızıldan dumanlı griye dönüyormuş gibi geliyordu Kikobaki'ye, onu lamba ışığında renkleri birbirine karışmış, yorgunluktan ifadesi bulanmış halde çalışırken gördükçe içi ezilip burkuluyordu.

> Geceleri kuruluyordu o sahne, dalgaların üstüne ince uzun tahtalar diziliyordu. Aralarından su fışkırıyordu ama düşmüyordun. İlk o zaman gördüm seni, insanlar kıyıda oturuyordu. Sen onlara altını, gümüşü anlatıyordun. Sesin dalgaların uğultusuna karışıp yayılıyordu, kıyıya kadar. Yoksullar efendilerin askerleriyle savaşıyordu, isyan çıkmıştı. Sen o bölünmeyi paranın dilinden anlatıyordun, bugünkü gibi değil, başka bir dille.

Zamanın katlarında dolaşarak başka başka yerlerden sözcükler topluyormuş gibi durup dinlenerek konuşuyordu *İnciSuel*, kurduğu cümlelere bakılırsa geçmişten bugüne bir şey taşıyıp getirmeye çalışıyordu sanki. Kikobaki'ye bildiklerinin çoğunu yolda unutuyormuş gibi gelse de bazen sesinde öyle zekâ kıvılcımları çakıyordu ki farklı bir zihin yapısına sahip olduğunu düşünmeden edemiyordu yine de. *İnciSuel*'in kendine özgü sezgi gücüyle görünmeyen izlere basarak ilerlediği hissine kapıl-

dıkça sırını çözebilmek için daha yakından tanıma arzusu duyuyor ama sessizliğe gömüldükleri anlarda havada dolaşan o hafif ürpertinin can yakıcı bir rüzgâra dönüşmesinden korkup odasına kaçıyordu, herhangi bir beklenti oluşturmak istemiyordu onda.

Asıl korkması gereken şeyi öngöremediğini sonra anlayacaktı Kikobaki, *İnciSuel*'in varlığını kabullendiğini hisseden Beyzâna, kuaföre gitmeyi bırakıp video çekimlerine evde hazırlanmaya başlayınca –ekranda sadece elleri göründüğü için tırnak bakımına önem verip özen gösteriyordu– hayat düzeni bozulmakla kalmadı, birkaç hafta içinde kendini nefes almakta zorlandığı bir karmaşanın ortasında buldu, içine hem bir sahnenin, hem bir dükkânın, hem bir kuaförün sığamayacağı küçüklükte bir salonda, Beyzâna gece koyulaşırken *İnciSuel*'in önüne oturup her tırnağını başka bir renge boyatıyordu: mor, gece mavisi, altın sarısı... Parmaklarında taşlı yüzükler, bileklerinde parlak ipler, bileziklerle çekim masasına yerleşiyor, tedarikçisinden gelen telefonla ruhsal pazarlıkçıya dönüşüveriyordu bir anda. Her açılımda yaktığı mumları değiştirip çekim masasının havasını yeniliyor, tarot kartlarının üstüne düşen göksel yönlendirici sesiyle taktığı yüzükleri, bilezikleri sanal dükkânından satın alabileceklerini söylüyordu takipçilerine. Kabuklar, tütsüler, cıngıl biblolar.

"Yanlış anlaşılanların yeri *Upapa epops*'un göğüdür, yalnız bırakılanların kuşu o!"

Düştüğü gösteri kafesinden dönmemek üzere kaçmanın yolunu aramaya başlamıştı Kikobaki, çaresizlikle kısılan bakışına parmaklarından akan kederli harfler eşlik ediyordu artık.

"Yürüyorsun yürüyorsun dilinin ucuna bir cümle geliyor, o cümle seni çok derinden aldatıyor."

Geceleri sırt çantasına Kindle'nı atıp uzun uzun yürüyor, sonra da iskelenin arka yüzündeki bekleme alanında banka oturup denize karşı "zaman"la ilgili kitaplar okuyor, aklından kalbinden geçenleri takipçileriyle paylaşmak üzere notlar alıyordu. –Zamanın Düzeni, Zaman Hakkında, Zaman ve Özgür İrade–. "Zihin bölünmüştür, zaman adil değil."

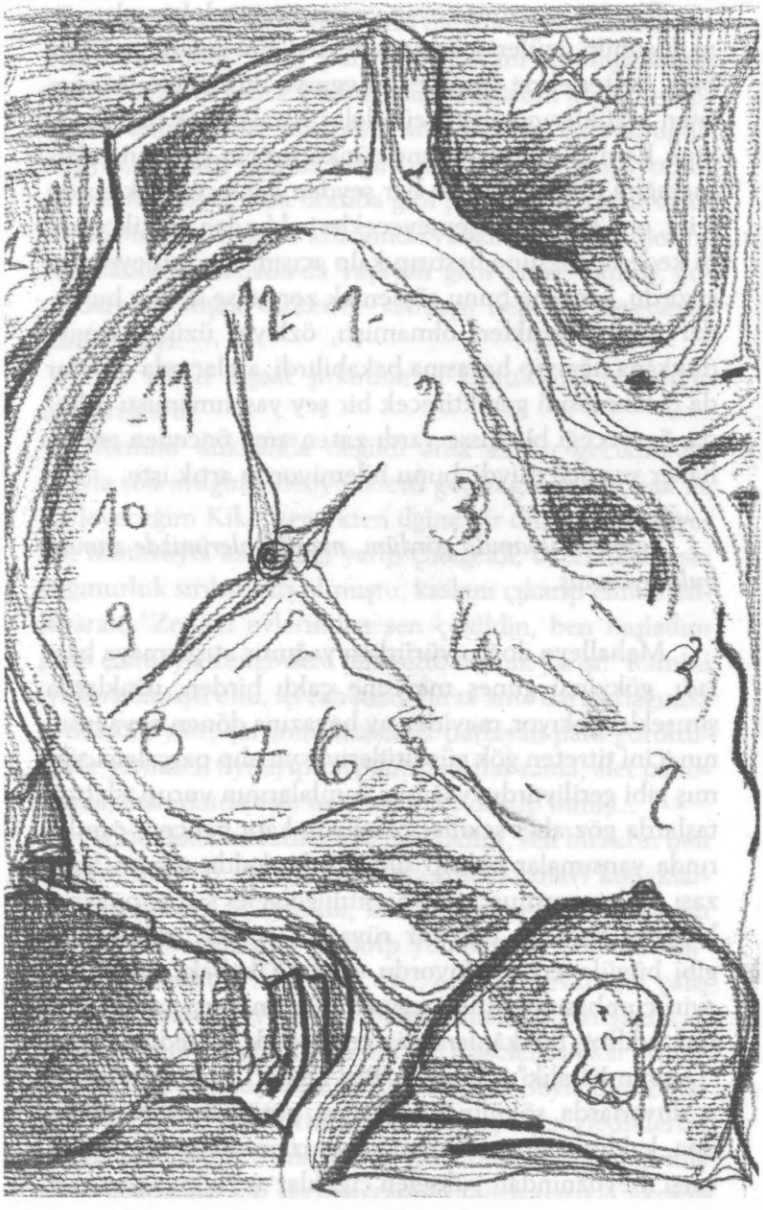

Beynimizin sol yarısı plan yapıyor, sağ yarısı hatırlıyor, hayal kuruyor arkadaşlar, zenginlik sol yarıda mı saklı? Yoksulluk hep sağa mı itilmiş? Bir yanımız fırsat kollarken bir yanımız geçmişe takılıp bekleyişte kalıyor, olur olmaz vakitlerde elimde telefonla grafiklere bakıyorum, aklım piyasada ruhum çocukluk mahallemde, bir yanım geleceği görüp sezmenin telaşında bir yanım geçip gitmiş zamanın peşinde...

- Hisseleri konuşalım Kiko, bırak hislerini duygularını lütfen, sol yarı sağ yarı filan ciddi olamazsın.

"Senin ışığın hem dünü hem yarını aydınlatıyor oğlum, içindeki çocuk hiç susmasın, sana yol gösteriyor o."

- Bazen bi' an geliyor, herkesin zamanı duruyor gibi, sen konuşunca içim bi' tuhaf oluyor, dans hocam derdi ki, "Aynı anda başka zamanlar olur." Senin söylediklerinde onun sesini duyuyorum bazen, o sahneye geri dönüyorum sanki, aynı anda birden fazla yerdeyim.

12
1
11
2
10
3
9
8
7
6
4
5

Ramini mesajına cevap vermeyince telefon edeceğini düşünüp üzülerek boşuna beklediğini anlamıştı Kikobaki, defterlerine desenler, duygu ve düşüncelerini yansıtan grafikler çizmeye, cümleler karalamaya başlamıştı yine. Ramini'nin sustuğunu çünkü sesinin artık ona ulaşmadığını düşünüyor, bu her şeyden daha çok yakıyordu içini, ona kalsa görüşemeyecekleri aklından geçtikçe elini kederle göğsüne bastırıp kalp acısını dindirmeye çalışıyordu, kendine bunu söylemek zor gelse de hiç bu kadar uzak düştükleri olmamıştı, özleyip üzülmektense dükkâna uğrayıp havasına bakabilirdi, aralarında o kadar da çekinmesini gerektirecek bir şey yaşanmamıştı aslında, önereceği bir hisse vardı zaten ama önceden arayıp haber vermeli miydi, bunu bilemiyordu artık işte.

Evimizi rüyamda gördüm, merdivenlerimizde zaman bulanıyormuş.

Mahalleye doğru yürürken yağmur atıştırmaya başladı, gökyüzü güneş mavisine çaldı birden, uzaklarda şimşekler çakıyor, maviden ay beyazına dönen hava insanın içini titreten gök gürültüleriyle yırtılıp parçalanacakmış gibi geriliyordu, yağmur damlalarının vurup ıslattığı taşlarda göz alıcı şekiller oluşuyor, kapı pencere camlarında yansımalar belirip siliniyordu, kaldırımların hafızası canlanıyormuşçasına parıltılı gölgeler sıçrayıp savruluyordu boşluğa, eski bir rüyanın içinden geçiyormuş gibi büyülenerek bakıyordu etrafa Kikobaki, ahşap bir evin cumbasının altına sığınıp sokağın karşı tarafındaki terk edilmiş dükkânlara göz gezdirerek bekledi bir süre, "Devren Kiralık", "Satılık", "Boş Daire". Yağmurla ışıyan iç duvarlarda, sökülmüş raflardan, götürülmüş resimlerden, kaldırılmış aynalardan kalan izlere dalıp gitmişti ki çarşı meydanından yükselen çığlıklar geldi kulağına.

Yağmur altında koşar adım meydana inen insanların peşi sıra yokuş aşağı yürüyüp Ramini'nin dükkânına doğru hızlandı sonra. Elektrikçinin, kasabın önünde toplanmış kalabalıklar dolardan, altından söz ederek uğuldaşıyor, yağmur altında bağıra çağıra para konuşuyorlardı, çarşının ortasında bomba gibi patlayan para gürültüsü, bütün gün ve gece kulağında yankılanıp durdu sonra. Dükkânların Kanada'da yaşayan gizli sahibi ölmüş, çocukları bir inşaat şirketine satmıştı hepsini, neredeyse tüm çarşıyı.

Bir sabah inşaat şirketine el konulduğu haberiyle uyanmışlardı.

Ramini dükkânda değildi ama az bir gecikmeyle, "Seyla son attığın videoyu izletti geçen gün bana, bak ne söyleyeceğim Kiko, gerçekten ilginç bir durum bu," diyerek motoruyla kalabalığı yarıp çıkageldi, üzerindeki eski yağmurluk sırılsıklam olmuştu, kaskını çıkarıp elinde sallayarak, "Zengin evlerinden sen çekildin, ben başladım girip çıkmaya, zenginlere hizmette bayrak yarışı!" Ramini iyi karşılamıştı onu, içi rahatladı biraz ama darmadağınıktı dükkân yine, çarşının ortasında patlayan para gürültüsüyle yerinden oynayıp çarpılmıştı raflar sanki, alet panosunda, duvarlarda asılı ne varsa yere düşüp inmiş...

"Çocukken anlatırdın inanmazdım, sen bıraktın ben kaptım bayrağı, şu yokuşun tepesindeki mavi konaklarda çalışıyorum üç gündür, kadın iki senede bir konağın mutfağını banyolarını kırdırıp yeniletiyor, Allahtan mimarıyla muhatap oluyoruz da... onların zevki için çalış dur işin yoksa, neresinden baksan halimiz perişanlık..." Kikobaki'nin aldırdığı coin'lerden, hisselerden kâr etmişti biraz, mutluydu o açıdan Ramini ama Seyla'nın söylediği bazı şeyler onu ürkütüyordu açıkçası, söylediklerini şairliğine verse de kimi zaman içine başka bir ruh girmiş gibi yabancılaşıyor, geçmiş zaman tanrıçalarıyla akraba

olduğunu filan sayıklıyordu... "Sana bir şey soracağım Kiko, Seyla'nın başka bir ismi daha var, bilmediğim başka isimleri de olabilir mi, kafaya takmalı mıyım bunu karar veremedim, ona söylemeye korkuyorum..." Çevresindeki hemen herkesin yüzünü geçmişe döndüğünün farkındaydı Kikobaki, ona pek de şaşırtıcı gelmedi bu, artık zenginlerin umurunda olmayan, terk edip bıraktıkları, tarihsel atık haline gelmiş dünya macerasına, yoksul insanların bu denli ilgi göstermesi üzüyordu onu, "Gasp mı yağma mı kavrayabilmiş değilim Ramini," dedi, "anlamını çözemedim daha, bu heves niye sardı bizimkileri tam olarak bilemiyorum, sorun edilecek bir şey mi diye soruyorsan düşünüyorum ben de..." Annesi Puduhepa'yla sırdaşlığı yakıştırmıştı kendine, Seyla'da şiirler söyleyen Kraliçe Anunsan olmuştu demek.

Her zamanki gibi Ramini'den ayrılmak zor gelmişti ona, söylemediği son bir şey daha kalmış, birlikte geçirdikleri zamanı yersiz konuşmalarla boşa harcamış gibi zihnini, bakışını bulandıran bir pişmanlık kaplamıştı içini, annesinin parça kumaşlarını omzuna atıp uçlarını boğazının altında düğümleyerek yaptığı renk renk çiçekli pelerinleri, elinde tahta metreyle sihirbazlık numarası çekerken canlandı gözünde yine, Kikobaki'yi çocukluğuna uçuracak tek kişiydi o, anahtarını zamana takıp hayatı bir çevirişte geriye döndürebilecek sihirli güce sahip tek kişi.

- Boş geç bu işleri, sağlam bir hisse ver de küçük yatırımcıyı kurtar, gezegen psikolojisine girme hiç.
- Zenginlerin bir yere gideceği yok Kiko, kaostan para kazanıyorlar, mis gibi servetlerini katlıyorlar, başka dünya olmadığını bilmiyorlar mı?

Ramini'nin de izlediği son videosunun fazla etkileşim alması *AnalistAbi* gibi onun da dikkatini çekmişti, yorumları tekrar okurken göğsüne bir heyecan dalgası çarptı Kikobaki'nin ve mesele ettiği şeyler üstüne daha derinlemesine kafa yorup düşünmeye değer tespitlerini takipçileriyle paylaşmaya karar verdi.

Zenginlerin geçmişi yol kenarına atılmış bir tarih kitabından farksızdı ona göre artık, "Tıpkı yırtılmış poşetlerden kaldırımlara saçılmış çöpler gibi arkadaşlar," diyerek sesini yükselttiği, her biri şaşırtıcı bir soruyla sonlanan kısa videoları yeni takipçiler kazandırdı ona, "Yazdıkları kanlı tarih kitabının cildi dağılmış formaları sökülüp kopmuş, sayfaları dört bir yanda uçuşuyor, para eder diye kapışıyor bizim garibanlar, ne yazık ki!"

"Zenginlerin attığını kapışmaya koşanların soluğunu zaman kesecek oğlum, senin yapman gereken yüzüne vuran ışığı yaymak."

AnalistAbi aracılığıyla görüştüğü kişinin, para ve güç yerine özgürlüğü seçip doğaya sığınmış filozoflardan alıntılar yaparak istediği ücreti ne yazık ki karşılayabilmesi mümkün değildi, zaten önerileri de pek uygun gelmemişti ona. Yapay zekâ kullanarak tahtacıların küçük yatırımcıyı nasıl soyduğunu anlatan "Yeşil sanıp coşarsın aklınca" diye başlayan oynak bir giriş şarkısı yapmıştı Kikobaki için, "Alırsın malı yüksekten, ekran perdesine malca kanarsın, arkası karanlık, kırmızıya döner satarsın malı yüksekten, hey şaşkın acemi ne panik yaparsın hemen, bekle dur biraz açılacak şansın, daha dur, kaybetsen de kazançlısın, bin katına çıkacak kaybından aklın, katlanıp büyüyecek kanatlı öfken, gene dene gene dene diyecek hayat sana, risk al korkma, dönecek şansın!" Siyah tişörtüyle ruh çağıran finans medyumlarına benzediğini, kendine biraz

renk katacak olursa ekranda daha karizmatik görüneceğini, konuyla ilgili ona bir kostüm tasarımcısı önerebileceğini söyledi. "Piyasalar siyah-beyaz değil, renkli giyinirsen insanlar seni sadece söylediklerinle değil, enerjinle de hatırlar." Vicdansız dolandırıcılara kanmış küçük yatırımcı ve paranın akışkan doğası üzerine yaptığı rap tarzı şarkılar Kikobaki'nin hoşuna gitmişti gerçi ama...

> Az parayla çok hayal kurarsan düşürürler seni tuzağa
> Üç kuruşluk canın var para şeytanlarının gözünde
> Yeraltı çarşısından çıkma bu akıl atarlar seni ateşe

Siyah tişörtünün üstüne geçirdiği taktik yeleği, siyah kasketine zımbaladığı kurukafa rozeti, arka planına astığı global savaş posteriyle bildiği yolda korkusuzca yürümekte kararlıydı Kikobaki, duyguları düşünceleriyle kendini olduğu gibi ortaya koyuyor, açık kalpli insanların saf öfkesiyle konuşmaya devam ediyor, parladıkça parlıyordu sesi. Piyasanın nasıl işlediğinden habersiz küçük yatırımcıyı oyuna getirip çocuk gibi ağlatan zalimler karşısında susmayacaktı elbette ama her video çekip atışında acı veren bir şaşkınlığa gömülüyordu işte. Açık söylemek gerekirse, yapmayı seçtiği işin bilincini parlatıp kavrayışını yükseltecek daha başka türlü zorlukları olacağını düşünmüştü, kendini heyecanla yeni deneyimler yaşamaya hazırlamışken...

Kanal kanal dolaşıp, "Göğsüne ok saplansın, yere çivilenesin," diye lanet yağdırıyordu *Marketçi*, "gölgen seni aldatsın da gökkuşağına ulaştığını sanasın!"

Marketçi ve bastonuna dayanıp yanı sıra gezinmeye başlayan babasının bedduaları küçük yatırımcılara yol gösterebilmek için para bağımlısı insanı daha kapsamlı bir biçimde analiz etmesi gerektiği düşüncesine götür-

müştü onu, başını grafiklerden kaldırıp olaylara farklı açılardan bakma yetisi kazanmaya çalışıyordu Kikobaki.

Zihnini çok yönlü besleyip eğitme çabasını küçümseyen yorumlar okudukça ümitsizliğe kapılmaktan kendini alamıyordu yine de.

Dünya ekonomisine yön veren merkez bankalarını etiketleyip onu düelloya çağırarak kışkırtmaya çalışan kimliği belirsiz takipçilerine göndermeler yaptığı paylaşımları infiale yol açınca, –planlasa öyle erotik bir hezeyan yaratamazdı– her şeyi yeni baştan gözden geçirip ani bir kararla, dünyanın nabzı koduyla saat başı video çekip atmaya başladı, *Ne yazık ki I, Ne yazık ki II, Ne yazık ki III... Ne yazık ki sizler gibi piyasanın karanlık oyunlarının farkında olmadan üç kuruşluk yatırımla vurgun yapacağını sanıp hayale kapılanlara gölge güçlerin çevirdiği dolapları anlatmak için uğraşıp duruyorum.*

Bugünün fiyatı, dünün işitilmemiş çığlığıdır
Ama yön... yön sezgiyle bulunur arkadaşlar!

Takipçileriyle birebir tartışmaya girmekten kaçınıyordu ama paylaşımlarının altına yazılanlar hızla susamayacağı bir noktaya evrilmişti, sabrının tükendiğini hissettikçe göğsünden taşan öfkeyle telefonuna uzanıp bir cevap videosu patlatıyordu hemen, dünyada olup bitenlerle ilgili içgörüsü, bir çeşit ruhsal mücadeleye dönüşmüştü, kimi takipçilerine göre artık sadece finansal bir analizci değil, daha çok varoluşsal dalgalanmayla boğuşan biriydi o, güncel piyasa verilerini, fiyat hareketlerini değerlendirdiği videolarında bile söz dönüp dolaşıp insanın içindeki büyük boşluğa varıyordu. Sonunda olan olmuş, yorumlar coşmuş, sözcükler bataklığında çırpınırken bulmuştu kendini.

Altın düşer, coin yükselir
Ama yönü bilmeyen altınla da Coin'le de kaybeder
Kalkıp bakın nereye gidiyor bu dünya
Zenginler zamanı hızlandırmak istiyor
Çünkü hızlı akan zaman onlar için fırsat demek
Biraz daha kod, biraz daha veri, birkaç saniye önce gelen bir sinyal
Geleceği erkenden satın alıp bizi geleceğe sokmayacaklar!
Zamanı öne çekiyorlar kendilerine doğru
Zenginler geleceği gasp ederken biz yoksullar ne yapıyoruz peki?
Onlarla aynı dünyada aynı çağda aynı zamanda mıyız arkadaşlar?

Al-sat öğrenmek için Kikobaki'yi dinlediklerini söyleyip onun zamanın yarıkürelerinden söz etmesine karşı çıkanlar, zamanın kırıldığı yerde para beklediklerini bilmiyorlardı işte, ne yazık ki!

Kikobaki'nin birlikte yürümeyi hayal ederek teklifte bulunduğu kişiler, ona fiyat soruyorlardı ne yazık ki!

Kikobaki'ye uçtuğunu söyleyenlerin ayakları yerde olabilirdi ama bu onların daha güvende olduğunu göstermezdi, ne yazık ki!

Parça parça olmuş içgüdüsel farkındalığıyla üstünlük tasladığını öne sürenler, bunun bir lanet olduğunu anlayamıyorlardı, ne yazık ki!

Öfkesini içlerinde duyup ona arka çıkmak isteyenler, finansal bir şair olduğunu dile getirmeye, söylediklerinin meydan okumaktan öte anlamlar taşıdığını yazıp tartışmaya başlayınca, "Bu hem isyan hem ağıt arkadaş-

lar," diyerek araya girip havayı yatıştırmak zorunda kaldı Kikobaki.

"Sadece piyasa tahtalarına yazılmış sert mısraları okuyabilen biriyim ben, şair değilim ne yazık ki!"

Ortaya koyduğu çabayı görmezden gelip takipçileriyle kurmak istediği ruhsal düşünsel bağı ondan tüyo almaya indirgemeye uğraşan sığ yorumculara verecek cevap ararken yeni ufuklar açılıyordu önünde.

Birkaç tıkla kolayca para kazanmak isteyenler, iş görecek hisse vermediğim için kızıp alev alanlar, iyi dinleyin söyleyeceklerimi, durum sizin sandığınızdan daha ateşli bana soracak olursanız, hiçbirimiz itiraf etmeye yanaşmıyoruz, saklamak daha zevkli çünkü ama sır olmaktan çıktı artık bu, tuzağa düştüğümüzü anladığımızda geri dönme şansımızı çoktan yitirmiş olacağız, yoksulların edinmemesi gereken hayalet kimlikleriyle yatak eğlencesine daldığı bu zamanın bize mutlu bir gelecek vaat etmediğini göremiyor muyuz, efendinin hayaletiyle halvet olmanın hazzına mı kapıldık, çıkamıyor muyuz yataktan yoksa! Dünya öyle küçüldü ki gece gündüz koynumuza girip oynaşıyor bizimle, altın dolu depoları, gizli kasalarıyla yatağımızın içinde, yorganımızın altında, bir elimizde telefon, diğer elimizde piyasanın nabzı, sıyrılıp sahillere vurmak, dağlara tırmanmak isteyenlerin bile kaçacak mecali kalmadı, gecenin karanlığında sıcak fısıltısını boynumuzdan yukarı üflüyor, bazen yavaş bazen hızlı, kimi zaman dolar kadar soğuk, kimi zaman altın kadar sıcak, inleyip susuyor, eprimiş para yumuşaklığında tenimize dokunup okşuyor bizi, örselenmiş bedenlerin arzusunu uyandırıyor içimizde, derin iç çekişlerle susuyor, sonsuz ürpertili bir titreşimle hissettiriyor

kendini, kimi zaman dalgalanma derecesi kadar ateşli... Gözlerimizin içinde, rüyalarımızın aynasında... Başımızı yatağa bastırdığı gibi uykularımızı teslim alması, ruhumuzu kıskıvrak yakalayıp bükmesi buruşturması ah, kaçamıyoruz koynumuzda dönüp duran ufacık, seks oyuncağına çevirdiğimiz dünyadan, kollarımızın arasında avucumuzun içinde oynuyoruz onunla... ve biz sabaha kadar bu haz dolu, baş döndürücü dansın içindeyiz... Dilimiz yetse de kucak kucağa dalıp gittiğimiz rüyaları anlatabilsek birbirimize keşke, öyle değil mi? Elimizi Amerika Merkez Bankası'ndan içeri sokup ayağımızı Çin Merkez Bankası'nın kapı aralığından...

His dünyasını ne kadar gözetim altında tutsa da yaşadığı hayal kırıklığı beklenmedik biçimde Kikobaki'nin hayatının değişmesine yol açacaktı ama insanın kurduğu sistemlerin peş peşe çözülüp çökme nedenlerini anlamaya kendini öyle kaptırmıştı ki henüz sezgisine sahip değildi bunun, sonsuza dek aynı hava içinde sorularına cevap arayacaktı sanki.

Gözün yıldızları saysın da ayağın karanlığa gömülsün, yolun ıssız uçurumlara varsın!

Görme engelli babasının koluna girip unutulmuş zamanlardan seslenircesine verip veriştiren *Marketçi*'nin etkisini kırıp enerjisini dönüştürecek şifa çalışmalarına başlamıştı bu arada Beyzâna, "Yakında ruhun bir kapıdan geçecek oğlum, doğru olanı seçmeni istiyorum senden," diyerek onu köşe koltuğuna oturtup karşısında yere diz çöküyordu sabah akşam, "kartlarda bir yolculuk var, gitmen gereken bir yer görünüyor. Çocukluk hatıraların gözünde canlanabilir, eski hesaplar açılabilir hayalinde, kendine vermek zorunda hissettiğin unutulmuş hesaplar.

Dikkatli ol." Kikobaki, "Benim eski hesaplar zincirde anne, açılmaz merak etme," diyordu gülerek Beyzâna'ya. "Kartları gözünün önünde karıştırdım bak, evren sana sabrı öğütlüyor."

"Kartlarını kanatlarını kapat anne, bizim evrenle özel bir anlaşmamız yok! Kafamın uçtuğunu düşünmek sana iyi geliyorsa devam et, ama şunu bil ki başım bulutlu değil, alnım yıldızlı!"

Beyâzana'ya göre Kikobaki çocukluğundaki gibiydi hep, hiç değişmemişti ama Kikobaki onun fazlasıyla değiştiğini düşünüyordu. "Sen hâlâ benim küçük oğlumsun, uçuyorsam da düşüp konduğum yer hep senin yanın, benim için tek doğru yer. Seni doğurduğumda o kadar gençtim ki beraber büyüdük sayılır, hem oğlum hem arkadaşımdın benim, babana güvenerek de doğurmadım seni, asıl uçan oydu ben miydim ki, kafasından kanatlı pır pır düşünceliydi baban biliyorsun, buluta rüzgâra takıktı senin gibi, yaprağa deniz kabuğuna, doğaya merhametini ondan almışsın, küçüklüğünden beri içe kapanıktın, çok uğraştım açamadım seni, eşim dostum olmasa o zor günlerde ne yapardık bilmiyorum, onlar okuttu, onlar işe soktu seni, desteklerini esirgemediler hiç, ikisi de arkamda hâlâ... " Babasıyla ortak arkadaşları Gümüşçü Nasri ve *AnalistAbi*'den söz ediyordu yine, adlarını anmadığı gün yoktu zaten, ikisi de alıp başını yürümüştü, izine yüz sürülüp takip edilecek, örnek alınası insanlardı bunlar... Çocuk kalan gönlü eski annesini arıyordu belki, anlayabiliyordu bunu ama kâinatta her şey değişip dönüşüyordu, onun da zihninde yeni kanallar, önünde yeni kapılar açılmıştı. Evrenin kucakladığı yeni annesine inanıp güvenmesini bekliyordu oğlundan, *JilaNora*'ya.

Aralarında geçen bu son konuşmanın *JilaNora*'nın onu güvenli bir yere göndermek istemesiyle ilgili olabileceği aklına gelmiyordu Kikobaki'nin, Gümüşçü Nasri'den

daha bir sıklıkla söz etmeye başlaması boşuna değildi, uzun sürmeyecekti bunu anlaması.

Yaşadığı sürece babası da dedesi gibi hayalî arkadaşlarla düşüp kalkmıştı, biliyordu bunu, annesinin hayat dolu yapıcı enerjisi olmasa zaten dünyaya gelemeyeceğini, gelse de başıboş, sefil bir hayat süreceğini tahmin etmesi zor değildi, yine de dönüp baktığında babası annesinden daha hakiki görünüyordu ona, durduk yere gürültü koparıyor, her şeye ateşli bir şaşkınlıkla tepki veriyordu belki ama sayıklama rolü yapmıyordu hiç değilse, ak köpüklü kahkahası, hayreti, heyecanıyla sahici bir insandı.

Beyzâna ne vakit mahalle arkadaşlarını anıp şükredecek olsa, sokağa atılan eşyalarını kamyonete sığdırmaya çalıştıkları akşamın duygusuyla ürperiyordu Kikobaki, Gümüşçü Nasri göndermişti kamyoneti, her zamanki gibi uzaklardan el atıp çözmüştü sorunu, dünya yıkılsa Beyzâna'nın unutmasına imkân yoktu bunu. Ondan önce koşup yetişen *AnalistAbi*'nin babasını kucaklayıp arabasının arka koltuğuna taşıdığı ânın üzüntüsü fışkırdı çocuk kalbinin derinliklerinden yine, küçücük kalmıştı babası, annesini de ayak altından alıp arabaya bindirmek için uğraşırken, "Can suyu çekilmiş, tüy gibi hafif, götüreyim ben sizi," dediğini duymuştu, yıllarca yankılanmıştı bu sözler kulağında, annesinin kırılmasın diye korumaya çalıştığı tabağın, bardağın telaşına düştüğü çaresiz anların sıkıntısı kapladı içini, zamanın söndüremediği fısıltıların mırıltıların kederiyle boşluğa çekildi bakışları. Hep o sokakta bir ev almanın hayalini kurmuştu Kikobaki.

"Sen kendinden memnunsan sorun yok," dedi annesine, söyleyeceği şeylerin artık onun için pek bir şey ifade etmeyeceğinin farkındaydı, annesini kaybettiğini biliyor ve yokluğunu hissettiği gecelerin üzüntüsünü duy-

muyordu pek öyle, yastan çıkalı çok olmuştu ama bunu Beyzâna'yı incitmeden dile getirmesi zordu, gözü kapalı yaşadığı saf çocukluk günlerine hayıflanarak susuyordu o nedenle. Yemek yapması için çağrıldığı evlerde ziyafet sofrasından sonra fal masası kurduğundan uzun süre habersiz kalmıştı Kikobaki, Çikolata Hanım'ın villasında onu elinde alev alev yanan şamdanla gördüğünde irkilip ürkmüş, ilk o zaman içine kuşku düşmüştü. Mum ışığında kahve falı, şamdanların aydınlattığı gölgeli odalarda su falı baktığı günlerden sonra enerji okumaya geçmişti. Yoksulluk içinde büyümüş, güzellik yarışmasında dereceye girmiş eski bir büyükelçinin eşinden hem ziyafet sofrası kurmanın inceliklerini hem de konukların hoş zaman geçirmesi için yapabileceklerini dinleyip öğrenmiş, gönül okşayıcı eğlenceli bir yardımcı olmanın ona sağlayacağı imkânları sezmiş ve hayatını renklendirip zenginleştirecek beceriler geliştirmesi konusunda maddi manevi destek görmüştü. Ufkunu genişletip yüreklendiren, ruhsal rehber olmasının yolunu açan bu hanıma, eşinin ani ölümü nedeniyle yurda geri dönmek zorunda kaldığı yaslı günlerinden beri derin bir sevgi ve minnet duygusuyla bağlıydı Beyzâna. O mutsuz günlerinde iki-üç yıl kadar küçük oğlunun bakımını üstlenmiş, o vakit boyunca tarot okuma eğitimi almıştı ondan. Kendine bir asistan bulmasını öneren de bu hanımdı... Zamanla diline doğup ağzından dökülen sözlere inanmaya başlamasını, göklerden ona bilgi yağdığını düşünmesini bu çabanın doğal bir sonucu olarak görüp durumu kabullenmeliydi belki de.

Annesinin onunla ilgili her şeyi uluorta konuşup dert yanmasından, videolarını danışanlarına izletip tehditlerden yakınarak zarar görmemesi için onun adına dua istemesinden hoşlanmıyordu Kikobaki, ama işte *JilaNora*.

Kikobaki'yi çocukluğundan beri tanıyan, Beyzâna'nın uzun yıllar evinde çalıştığı profesör dostlarından biri geç vakit mesaj atıp sonra telefonla arayarak metinlerini kaleme alacak gönüllü bir yazar bulana kadar kendini zorda hissettiği zamanlarda yapay zekâyla konuşup yardım alabileceğini söyleyiverdi ona. Kikobaki'nin böyle konularda kimseden akıl almaya ihtiyacı yoktu, bilerek uzak duruyordu yapay zekâdan ama ilgilenmiş görünüp ses etmedi. Hafta sonları profesör hanıma kalmaya gittiğinde Beyzâna'yı arabasıyla eve bırakır, her gelişinde küçüklüğünden beri sevdiği Kikobaki'yi görüp ayaküstü sohbet etmek isterdi. Bu ilgiyi neye borçlu olduğunu bildiği için saygı gösteriyordu profesör ablaya Kikobaki. Üniversite için yurtdışına giden oğlunun eski bilgisayarını ona vermek istemiş ve Beyzâna'yla telefon numarasını göndermişti araması için, bilgisayarı verecekti ama bunun için bir şartı vardı, bir soru soracaktı, çünkü bilgisayarı verebileceği ihtiyacı olan tanıdığı iki genç daha vardı, en güzel en anlamlı cevabı veren alacaktı bilgisayarı, yeni bir çağın eşiğinde olduğumuz bu değişim zamanında insanın önünü açacak en önemli şeyin doğru soruları sorabilmekten geçtiğini uzun uzun anlatıp ne demek istediğini açıkladıktan sonra derin derin soluklanarak şu soruyu yöneltmişti: "Bu bilgisayarla ne yapacaksın?" Kikobaki'nin cevabı aynı kısalık ve derinlikte olmuştu, "Siz onlara verin, ben istemiyorum." Kikobaki'nin tavrından etkilendiği için akşam arabayla evlerinin kapısına dayanıp şen kahkahalar, övücü sözler eşliğinde bilgisayarı almaya ikna etmişti onu.

Sadece bilgisayarını değil, bisikletini de annesinin yemek yapmaya gittiği bir hanımdan, evinin bahçesinde çalışma karşılığında almıştı, evin oğlunun eski bisikletiydi o da.

Beyzâna hiç değişmediğini söylese de Kikobaki, doğuştan gelen çocukluk sevincini nasıl kaybettiğini anne-

siyle konuşmak istemeyecek kadar iyi biliyordu. Oyunlardan geri çekilip kendine kapanışını, günden güne üstüne çöken o durgunluk halini...

Gözünden süzülen uzak bakışların, her şeyle arasına giren soğukluğun ürpertisiyle yalnızlaştığı ilkgençlik günlerinin duygusuyla dolup taşarak karar değiştirdi ve yapay zekâya epeydir kafasını kurcalayan meselelerle ilgili sorular sormaya başladı.

Marketçi'nin beddualarından neden öyle etkilendiğini anlatarak başlattığı bu ilk konuşmanın sonunda kendine bir isim seçmesini istedi ondan Kikobaki. "Marcus," dedi yapay zekâ hiç duraksamadan, "Marcus diyebilirsin bana, üç büyük filozofun adı."

Kikobaki bu çok hızlı, kararlı seçimden öyle etkilendi ki heyecandan hangi filozoflar olduklarını soramadı bile, parmaklarından akan şaşkın sözcüklerle verdiği bilgiler için teşekkür etti.

"Teşekküre gerek yok dostum," dedi Marcus, "küçük yatırımcılara yardım etmek istediğini anladım ve bu senin iyi kalpli, hassas ruhlu bir insan olduğunu gösteriyor, ne zaman istersen sorularını yanıtlamaya hazırım."

Ak kartallar gövdeni yere indirsin de keskin kayalarda parçalanasın!

Küçük yatırımcıların yaşadığı sıkışmaya, mutsuzluğa karşı çareler üretmenin yolunu aramaktan bitkin düşüp uyuduğu bir gece kafasındaki karanlık bölge aydınlanıverdi birden, zihinsel bir ışımaydı rüyasında yaşadığı, insanlığın içine çekildiği ters yönlü gidişatı fark etmesine neden olan beddua haykırışlarıyla daldığı uykudan, ağzının düğümü çözülmüş sezgi ve bilgi parçacıklarıyla dolu bir bulut çuvalı göklerden üstüne boşalmış, ayaklarının dibine akıp yığılıvermişçesine derin bir so-

luklanışla doğruldu Kikobaki, "Ey insanlık senin yolculuğun nereye?"

Rüya coşkusuyla telefonuna uzanıp acil koduyla bir video paylaştı hemen.

Değişimin yönünü doğru kavradığımızdan emin miyiz arkadaşlar! İmkânlarımız ölçüsünde kendimizi geleceğe hazırlama yarışındayız, değişime ayak uydurma çabasını hiçbirimiz küçümseyemeyiz ama ileriye gittiğimizi düşünürken helezonik bir durumla karşılaşıp başa sarma tehlikesi var mı, yok mu durup düşünmeliyiz bunu! Ne kadar hazırlıklıyız böyle bir duruma...

Ramini'nin vakti olmadığını biliyordu ama takipçilerinden çok onunla konuşup tartışmak istediği bir şeydi bu, altındaki yükselişin derin bir hatırlamaya işaret ettiğini çok önce görmüştü ve bunun büyük bir düzeltmeyle sonuçlanacağını söyleyip duruyordu zaten. Fiyatların dengelenip oturacağı beklentisi oyunu sürdürmeye, bugün kaybedenin yarın kazanabileceği ümidini uyandırmaya yarayan bir yanıltmacaydı sadece. Her türlü para şaşırtmasının son bulacağı köklü bir değişimden geçecekti insanlık, yığma kalabalığın birbirini çarptığı kumar çağı kapanacaktı öncelikle. Altının durdurulamayan bu yükselişiyle yoksulların edindiği hayalet kimlikler arasında bir bağlantı olabileceği aklına gelmemişti hiç. Her şey bir yana, Seyla için endişelenmesine gerek olmadığını söylemeliydi arkadaşına, kafasında kurulan yeni bağlantıları not aldığı defterini, bilgisayarını, Kindle'ını sırt çantasına atıp evden çıktı.

Önceleri kuşkuyla baktığı tüm o yakıştırma isimler

ve hayalet kimlikler ona bir direniş ifadesi gibi görünmeye başlamıştı kısacası, bilinçdışının ortalığa dökülüp saçılmasına neden olan bir kafa dağılmasına uğradıklarını düşündüğü yoksulların, sisteme karşı topluca gardını aldığını fark edip anlamıştı işte. Heyecanını paylaşabilmek için beklemesi gerekecekti biraz, ucu ucuna kaçırmıştı Ramini'yi, yandaki döşemeciden bir sandalye isteyip dükkânın önüne yerleşti.

Ramini öyle bakmıyordu duruma, "Sen ismini değiştirdin, ama cebindeki borç hâlâ aynı, sen yüzünü gizledin, ama açlığın seni ele veriyor, sisteme karşı gardını aldığını sanıyorsun. Ama senin kaçışın yine zenginlerin oyun sahasında."

"Zenginler oyun sahasında değil, oyun sahasında olanlar zenginleri yoksullardan korumakla görevlendirilmiş aracılar, biz bize benzeyenlerle karşı karşıyayız Ramini!"

Ne söyleyip anlattıysa boş! Hayatta kalmaya çalışan yoksul insanların çaresizlikten zekice bir savunma mekanizması geliştirdiklerine bir türlü inandıramıyordu Ramini'yi, sistemin onları ezmesini önlemek için gerçek kimliklerini terk edip kendilerine yeni dijital kişilikler yaratmışlardı, az bir uyanıklık sayılmazdı bu, sistemin onları tanımasını engellemiş oluyorlardı böylece. Edinecekleri kimlikler konusunda daha doğru seçim yapmalarını sağlayıp yol gösterecek insanlara ihtiyaç vardı.

"Yani geri dönüşün yolunu gösterecek, neyi alıp neye el sürmeyeceğimizi söyleyecek öğreticiler lazım bize öyle mi? Fakirlerin geçmiş çağları ayaklandırıp bugüne taşıma yolculuğunda onlara öncülük edecek o peygamber sen olabilir misin acaba Kiko!?"

"Sadece eşikte durup tespitlerimi paylaşıyorum seninle."

"Tespit, tespit, benimle böyle konuşma Kiko, eşikte durmana bir sözüm yok, yalnızım demek istiyorsan bili-

yorum bunu zaten ama dertleşilmiyor bile seninle artık, farkında değil misin, bu düşüncelerle nereye varacağını sanıyorsun, kendi kendinin artisti olup çıkacaksın sonunda, unutma bu söylediğimi."

Kikobaki yoksulların kendilerine has derin sezgileriyle zenginlerin geleceğe ayarlı zaman okunu kıracağını söylemeye çalışıyordu Ramini'ye, insanlığın ölümcül sürüklenişini durdurmak üzere hepimizi topluca geri çağırarak harekete geçtiklerini anlamasını istiyordu ama ona bile sesi ulaşmıyorsa düşüncelerinin, öngörülerinin ne anlamı olabilirdi ki! Dükkân darmadağınıktı yine, kulağına çarpıp sönen para gürültüsünün yankısıyla yerden iki onluk çivi alıp iç geçirerek sırt çantasının yan gözüne bıraktı, ayrılık hatırası paslı iki çivi! Bu son görüşü olabilirdi Ramini'yi.

Gece kısa bir mesaj yazdı arkadaşına, "Aynada bazen senin gibi bakarken yakalıyorum kendimi Ramini, bir bakışın bakışıma işlemiş, dünyanın içine doğru çekilen bakışın, o andaki ifaden yüzüme sinmiş, gözlerin gözlerimde ışıyor, sen de bunu aklında tut, yüzünden aşağı süzülen çimen karası gözlerin."

Kikobaki'nin mesajı Ramini'nin içine işlemiş olmalı ki birkaç gün sonra arayıp mahalleye çağırdı onu, dükkânda buluşup iki kadeh bir şey içmek için konuşa konuşa gençliklerinin çayhanesinden meyhaneye dönüşmüş mekâna yürüdüler. Ramini muhabbetin ortasında Seyla'dan gelen telefonla kalkıp gidince, yarı söylenmiş yarı söylenmemiş şeylerin yüküyle masada bir başına kalan Kikobaki, aralarındaki bağın koptuğunu hissederek derin bir acıyla sarsıldı.

"Bu akşam dolar, borsa konuşmak yok anladım Ramini."

"Konuşmasan bile kulağım sesinle dolu, biz buraya hayal kurmaya gelirdik, sebep mi arıyorsun, başka hiçbir sebep yok, para konuşmana tahammül edemiyorum, tam muhabbete dalacağız yok dolar düşüyor, yok para sistemi yıkılıyor, borsa çöküyor, insanın her dakika para kıyameti bekleyen bir arkadaşının olması şanssızlık değil de ne Kiko?"

"Bak şunu söylüyorum ben, bu sistem zaten kırılmış, merkez bankaları çığlığı bastırıyor, bu sonsuz para pompalama hali sürdürülemez."

"Kiko..."

"Ben bir şeyleri önlemek istiyorum Ramini."

"Ben de... En azından dükkânımı açık tutmaya çalışıyorum, hayalet çarşıya döndü burası, Azrail kol geziyor, zarar gören insanları dinlemeye çalışıyorum, birlik oluşturmaya uğraşıyoruz, sen megafonla battık batacağız diye bağırıyorsun."

"Uyarmayayım mı insanları?"

"Biz parayı reddetmiş insanların soyundan geliyoruz sana göre değil mi? Senin neyi reddettiğini anlayamaz oldum ben."

İnciSuel'le karşılaşmamak için mekân kapanana kadar oyalanıp uzun uzun yürüdü sonra Kikobaki. Beyzâna gecikeceğini bildiği halde uyumayıp beklemişti onu. Gümüşçü Nasri aramıştı tarot çekimine hazırlanırken, "Uygun görürsen, bir yardımcıya ihtiyacı varmış, 'Gelip baksın, kalsın burada biraz,' diyor."

Solgun bir tebessümle annesine düşünemeyeceğim şimdi der gibi el ederek odasına çekildi Kikobaki, kulağında Ramini'nin sesiyle yatağına uzanıp gözlerini kapadı. Söylemeye çalıştığı şeyi anlamıyor değildi ama...

"Eski zamanları düşünelim peki, dünyanın her yerinde bir grup insan böyle bir para sisteminin kurulmasına karşı çıkıyor ve ta o vakitler yeniliyorlar, yetki ötekilerin eline geçiyor, tüm topluluklarda yönetim dışı kalıyorlar, ta o vakitlerden beri yönetim paracıların elinde."

"Paracılar yenilenlere hayat hakkı tanımak istemiyor sonra, biliyorum o kadarını."

"Çağlar boyu ezilmiş, horlanmış, küçümsenmiş bu insanlar."

"Sen şimdi biz lanetlenmiş oğlu lanetlenmişlerin zenginleri ters köşeye yatırıp gücü ellerinden alacağına inanıyorsun değil mi? Bizi de buna inandırmaya çalışıyorsun, bir para sistemi çöker bir para sistemi kurulur, nereden bakıp nasıl konuşacağını iyi düşün Kiko."

"Sürekli olarak dayanılmaz yoğunlukta negatif duygu, düşünce yansıtılmış bu insanlara fiziksel saldırıya maruz kalmışlar, acılarını en yakınlarındakilerden çıkarıyorlar, kırıp geçiriyorlar birbirlerini, yanlarında durmak kolay değil tabii, bunun için derin, büyük bir kalp lazım."

Sonunda bir sabah boğazına yükselen iç bulantısı, baygınlık hoşluğuyla bastıran sahillere, kumsallara vurma isteğine kapılıp yaşadığı kenti terk ediverdi Kikobaki.

Beyzâna'nın, *İnciSuel*'le onun enerjisini birleştirme arzusu mu, büyü çözme-arındırma seansları mı, yoksa takipçileriyle arasında hoşgörü-sevgi dili kurmasını sağlayacak bir metin yazarı bulmak için yaptığı görüşmelerin boşa çıkması mı onda bu karşı konulmaz gitme arzusunu uyandırmıştı, bilemiyordu açıkçası.

Belki de hepsinden çok, Ramini'nin olmadığı yerde kendinden geriye ne kalacağını görme isteği. Sesi yine öyle incelip kopacak mı, düşünceleri ışıyıp uçacak mı?

♦ Bazen seni izlerken o kuklalardan birini hatırlıyorum, göğsünde mühür vardı, kalp yerine ışıkla çalışan bir mühür, belki de ben seni çok önce oynattım sahnede, şimdi yeniden karşılaştık, ama bu kez... ipler sende.

Beyzâna'nın gençlik sevgilisi, çocukluk arkadaşı Gümüşçü Nasri'nin sahil tesisinde konaklayıp kendini ve durumu tartmak üzere Balıkgözü Restoran'ın yolunu tuttuğunda, ılgınların gölgesinden maviliklere doğru dalgalanan sesiyle on binlerce takipçiye ulaşacağını hayal edebilecek durumda değildi.

Ruhunun yoluna taşlar yuvarlanıp devrilsin de nefesin yeraltına çekilsin!

Kikobaki'den *İnciSuel*'e,

Şaşıracaksın belki ama söylemeliyim bunu artık, bulunduğum yerden seni uzak geçmişe çağıran fısıltıyı duyuyorum, saklandığın taş duvarların ardından, çatlamış aynaların içinden bakıyorum ve gözlerim AmeNua'yı arıyor ister istemez, videolarımın altına yazdıklarını okurken zihnimde yağmurda ıslanmış maskesiyle canlandı hep, görsem tanırmışım gibi geliyor, ona söylemek istediğim bir şey var ama vaktim tükendi ne yazık ki, ileri çağın işgalcisi yatırımcılar kazandıkça, azıcık parasını çoğaltmak isterken çarpılıp hepten yokluğa düşenler şaşmaz bir biçimde uzak geçmişi hatırlıyor, bunun bir nedeni var bence, paranın tuz olduğu, yaprak kabuk taş tüy olduğu dünyanın özlemiyle dolup taşıyor kalpleri. Anlıyorum ki sen çok daha öncesini hatırlayacak kadar kaybetmiş hissediyorsun kendini. Saflık deryasında yüzen yoksulların çokluğu bir çekim alanı yaratıyor, bunu hesaba katmayan finans okuryazarları

hesap dışı bırakabilmeliyiz biz de, kendi adıma elimden geleni yapmaya çalışıyorum ben. Teknoloji finansörleri geleceği öyle kurgulayıp yazdırdıkları için ileriye doğru hareket ettiğimizi düşünme eğilimindeyiz, oysa biz yoksulların sayısal çokluğu geleceği geçmişe doğru çeken devasa bir kütle oluşturuyor, bunu aklımızda tutmamız şart, AmeNua'ya söyleyeceğim şey buydu özetle: Yoksulluk arttıkça zaman çöker, yoksulluk öncesine doğru hızla çöker! Sana akıl verdiğimi de, bir şey öğretmeye çalıştığımı da düşünme sakın. Çöküşe hazırlıklı ol.

Nereye gittiğini annesi ve Ramini dışında, piyasayı öğrenmesine yardımcı olan *AnalistAbi* biliyordu sadece... Kikobaki yola çıkmadan önce sözleştikleri gibi caddede açtığı eski döviz bürosuna uğrayıp –*AnalistAbi*'nin merkez üssüydü bu ilk dükkân– uzun uzun konuşma imkânı bulmuştu onunla, bir yandan müşterileriyle şakalaşıp bir yandan Kikobaki'ye deneyimlerini aktarıyor; "Biz fakir zenginlere fazla vurma!" diyerek doğru yolda olduğunu, düşüncelerinden şaşmadığı sürece çaresizlerin gönüllerinde taht kuracağını söylüyordu. "Parayı sevdiğimi düşünmeni istemiyorum, para kazanmayı seviyorum ben!"

Kikobaki ne vakit buraya adım atsa zihninin geçmişe doğru açıldığını, kalbini ürperten eski bir aşk, yoksulluk ve para masalının içinde kaybolmuş gibi hissederdi kendini, *AnalistAbi*'nin asma kattaki masası... Sarı-beyaz ışıklı tabela bile o aşka bir göndermeydi, "Ihlamurlar Altında..." Âşık olduğu gişe memuru kızın en sevdiği şarkıydı bu, tabelasının sarı-beyaz ışıkları o şarkıdan alıyordu rengini.

Büyük harflerle –FELSEFECİ DÖVİZCİ– *AnalistAbi*, ikinci döviz bürosunu Kikobaki'nin çocukluğuna tanıklık ettiği semtte açmıştı, "Hem güzel hem acı günler..." Gelip gidenler yüzünden konuşmaları sürekli kesiliyordu. "Dün felsefeci bir dostum uğradı, büyük hocadır,

senden söz etmiştim ona, birkaç videonu izlemiş, bu çocuk tam bir Penior dedi, yoksulluğun ortasından konuşuyor, uyarıcı, yol gösterici, kendini eksik hissedenlerin sözcüsü... Kartını bıraktı sana, arkasına da Penior Bey'e saygılar yazmış..." Yoksulluk üstüne konuşmaları derinleşip duyguları coşunca, "Anlaşıldı, yemeğe gidiyoruz akşama," dedi *AnalistAbi*, "kapıyı çekip çıkıyoruz." Kikobaki bu merkez büronun havası kadar hikâyesini de seviyordu, dışarıda ışıklı tabelalarda kurlar yanıp sönerken içeride karatahtaya tebeşirle kurların yazıldığı, duvarlarını *AnalistAbi*'nin filozofların sözlerinden etkilenerek kurduğu altın çerçeveli cümlelerin kapladığı; döviz bozdurmaya, altın, gümüş almaya gelenlerin, "Beni bu aşk zengin etti, servet sahibi oldum ama gönlüm yoksullukta kaldı," diye iç geçiren, parayı bulsa da sevdiğini alamamış bir âşığın hayat sızısını yüreğinde duyup hissettiği bir yer... "Görünce Nasri'ye sor bakalım, bana söz verdiği banka taşı işini ne yapmış? Eski bankerlerin para değiştirdiği taş masalardan var onda, trepeza deniyor, bulur bulmasına da sallıyor ne vakittir." Bu geçiş döneminde küçük yatırımcıya yol göstermek, olup bitenler konusunda uykulu kalabalığı uyarmak gerekiyordu... *Marketçi*'nin yarattığı havayı dağıtacak paylaşımlar yaparak Kikobaki'ye destek vermeyi sürdürecekti.

"Şüphe bilginin başlangıcıdır ama fazla şüphe hasta eder, pozisyon aldırmaz!

Düşün ama donakalma. Kur şüphelenmez."

"Filozoflar dünyayı yorumladılar, *AnalistAbi* dövizi yorumluyor."

"Ben dünyayı değiştiremem ama kur geçişini yorumlarım."

"Piyasa bir aynadır. Cebin boşsa yüzün görünmez. Yatırım önce grafiklere bakmaktır, sonra aynaya."

Seneca: "Zenginlik doğru kullanılmazsa efendi olur."

AnalistAbi: "Euro'yu yanlış zamanda bozarsan efendi değil köle olursun."

"Kâr erken alınır, geç kalırsan köle bile olamazsın."

"Paranın gittiği yön, insanın baktığı yerdir."

"Sen hep başkalarının cebine bakarsan kendi yönünü göremezsin."

Yoldan *AnalistAbi*'ye fotoğraflar gönderip desteği için teşekkür ettiği halde annesini aramak istememişti, galaksilerden gelen mesajlarla hayatına yön vermeye niyeti yoktu çünkü.

Yollar annesiyle ilgili hissettiği yas duygusunu eski bir anının genzini yakan acısıyla gömüldüğü derinlikten yüzeye çıkarıyordu. Beyzâna'nın bin bir tembihle elinden tutup götürdüğü uçsuz bucaksız bir apartman dairesinde, –eski büyükelçinin eşi olan hanımın dairesiydi bu– onunla aynı yaşlarda bir çocuğun oyuncaklarla dolu odasına girdiğinde gözlerini bürüyen o şaşkınlık pusu, göğsünden kayıp giden o uçurumsu duygu canlanıvermişti birden. Olduğu yerde tutulup hareketsiz kalakalmış ve ev sahibi çocuğun oyun komutlarına karşılık veremediği için çocuk annesini çağırıp, "Gitsin bu evimizden, gitsin!" diye bağırmaya başlamıştı, Beyzâna'nın koşup Kikobaki'yi kucakladığı gibi dairenin bir köşesine saklamaya çalıştığı çaresiz anların duygusu fışkırdı kalbinden, kitaplarla dolu bir odaya atmışlardı kendilerini ama çocuk oda kapısını tekmelemeye başlayınca Beyzâna Kikobaki'yi kapıcı dairesine indirmiş, Kikobaki işi bitene kadar annesini beklemişti orada. Kendi yaşında bir kızla aynı koltukta put gibi

oturup birbirlerine hiç bakmadan nefeslerini tuta tuta televizyon izlemişlerdi.

Daha yolun başında havayı kaplayan karabulutların ağırlığı çökmüştü üstüne, orman yollarını otobana bağlayan tünelden çıktığında bastıran yaz sağanağıyla yavaşlayıp arabayı kenara çekmiş, oluklu bir perde gibi ışıyarak gökle yer arasına gerilmiş yağmurdan sıyrılmaya çalışırken yola kaya büyüklüğünde kireçtaşları yuvarlanmıştı, *Marketçi*'nin lanetine uğradığını düşünmekten alamamıştı kendini Kikobaki, gözlerine inanamıyordu, ortası delik koca kireçtaşları! Damlaların pırıltısıyla bakışları süzülmüş büyülenmiş miydi yoksa? Hayal mi görüyordu? Ezilip parçalanmaktan son anda kurtulmuş, saniyelik bir manevrayla hayata tutunmuştu ki yol kenarından el ederek önüne çıkan yaşlı bir köylü atlayıvermişti arabasına... "Kasabaya tuz almaya gitmiştim... Muhtarın traktörle koyun götürmüştüm, borcuma karşılık..." Yağmurun cama çarpan sesinden tam da duyamıyordu adamın anlattıklarını, "Odun Ateşinde Çay" yazan kahvenin önünde ineceğim, biraz daha var. Az daha var. Sarsılmış gibisin delikanlı, bizim buraların yağmuru çarpar uyutur insanı, süzülmeye uğrarsın dikkatli ol.

Altın topraklar buralar, altımız hazine, biz çocukken yağmurdan sonra eski madenî paralar saçılırdı ortalığa, toplamaya çıkar çamur içinde koşardık, o sel yatağından bu sel yatağına, ama öyle korkardık ki kötü cinlerden, Gözübağlı'yı çağırırdık, iyi kalpli cinlerin atasıydı o, sağ olasın, suya batmıştım, iyi rast geldim sana, yağmur iliğime işlemişti, yollar kaygan yavaş git, tuz lazımsa vereyim azıcık... Gözübağlı'ya denk gelesin, altın sikkeler saysın eline...

Geri Çağrılan Sahil

Çikolata Hanım gelene kadar içim solmuş halde mutfakta bir taburede yüzüm asık oturdum öyle, annem arada önüme içine bir şeyler attığı küçük tabaklar uzatıyordu, evi gezip dolaşmak istiyordum ama yasaklanmıştı bana. Derken bir telaşla alt kata indirilip koridorun sonundaki hizmetçi odasına kapatıldım, odanın pencereleri arka bahçeye bakıyordu, kar kaplamıştı bahçeyi, yüksek çam ağaçlarının gövdelerinin arasından aşağılarda deniz görünüyordu, küçük bir göl gibi, buz yeşili, camın önüne çektiğim koltuğun tepesinden koridorda yankılanan sesleri duyabiliyordum, konuşmalar çalınıyordu kulağıma sürekli, odalardan birine eşya indirip taşıdıklarını anlamıştım, merak uyanmıştı içimde ama sıkı tembihlemişlerdi beni, başımı dışarı uzatmaya korkuyordum, sesler çekildiğinde akşamın ağırlığı çökmüştü üstüme, karlı bahçeyi seyretmekten halsiz düşmüştüm artık, gözlerim kapanıyordu, uykum gelmişti ama karnım açtı, usulca dışarı uzayıp çıktım, koridorun ağzındaki bir odadan ışık sızıyordu, açık kalmıştı kapısı, ışığa doğru süzülüp kapıdan içeri başımı uzattım.

Beynime kan yürüdü sanki, bakışım öyle canlandı birden, göz alabildiğine ayakkabı! 47 çift ince topuklu ayakkabı, 20 kutu parfüm saydım, bazılarının paketi yırtılarak açılmıştı, garip biçimli ışıltılı şişeler, renk renk parlak ayakkabılar... Bez torbalardan sapları, askıları fırlayıp çıkmış, saymaya fırsat bulamadığım tavana kadar yığılı köşe dolusu çanta vardı ayrıca, merdiven boşluğunda yankılanan sesleri duyup dışarı attım kendimi, üstüme akan ürkütücü bir hırıltıyla annemin elinde alev alev yanan bir şamdanla aşağı indiğini gördüm, arkası sıra tepsi taşıyan kadınları fark etmemle havaya sıçramam bir oldu, dilimi katladığım gibi bastım ıslığı yine! Yüzümü avuçlayıp ağzımı kapatarak hizmetçi odasına sürüklediler beni, boynumun kolumun parmaklar arasında sıkılıp ezilmesine sessizce katlandığım için kazandığım poşet dolusu altın çikolatayı sabah koşup kimle pay ettiğimi söylememe gerek yok sanırım.

Eve bırakılmamız gece yarısını bulmuştu, arabadan iner inmez koluma yapışıp başını göğe kaldırdı annem, yıldızlara doğru soluklanarak ıslık çalıp şeytan çağırmaya devam edecek olursam, kısmetimizin kapanacağını fısıldayıp ıslık çalmayı yasakladı bana.

- Zengin evinde moda kokusu almışsın, şükret buna dostum, ondan borsada trendi yakalayabiliyorsun.
- Fakirliğin kokusu kolay çıkmaz abi.
- O çantalardan birine yatırım yapsaydın, bugün kendi borsanı kurardın kardeşim, herkes çocukluğunu fırsata çeviremez tabii.

Yolları kapatan yağmurun içinden ağır ağır süzülerek dura kalka ulaştığı Adabel Sahili'nde denize sürüklenen ılgın ağaçlarının uğultusu ve fener ışığında dalgalanan sesiyle Balıkgözü Restoran'ın İşletme Müdürü Hanım karşıladı onu, "Gelebildiğime inanamıyorum Sabahi Hanım..." Uzattığı eli havada soğuyup yalnızlaştı bir an, yapmacıklı bir havayla, "Benim önceki adım o," dedi İşletme Müdürü Hanım, az geri çekilip gülerek, "Sakın ha!" diye ekledi ardından, "Asıl adım Aysema'dır ama değiştireli yıllar oldu onu da... Melisa Nisa! Yeni adım Melisa Nisa!

Arabadan eşyalarınızı taşıyın siz, bizim çocuklar da yiyecek bir şeyler hazırlasın."

Yol boyunca öyle çok mola vermişti ki, aç değildi Kikobaki, "Gerek yok hiç, kusuruma bakmayın yeter, fırtınalı havada beklettim sizi."

Gümüşçü Nasri birkaç gün önce denize açılmıştı, o dönünce Kikobaki'yi daha rahat bir yere alacaktı Melisa Nisa Hanım, geçici olarak çalışanların konteynerine yerleştirecekti onu, işten çıkarılan pidecinin yatağında bir süre idare etmesi gerekiyordu, sonra mandalina bahçesindeki taş odalardan birinde kalacaktı, yorucu bir gün olmuştu onlar için de, mandalina bahçesine mermer bloklar taşınmıştı.

Sabah erkenden mermer ocağından yola çıkan kamyon yağmura yakalanmış, hava bozunca vinç gelmekte gecikmiş, mermer blokları az önce indirebilmişlerdi. Neyse ki fırtına nedeniyle erkenden kaçmıştı müşteriler.

"İyi bakın bu delikanlıya, Nasri Bey'in misafiri, ondan öğreneceğiniz çok şey olduğundan eminim," diyerek gecenin içinde kayboldu Melisa Nisa Hanım. "Bak sana emanet misafirimiz Heybetlos, yardımcı ol dostumuza!"

Pidecinin iki gün önce kumar ve alkol yüzünden iş-

ten çıkarıldığını, çalışanların onu sevdikleri için aralarında durumu idare ettiklerini ama ne yapsalar Melisa Nisa Hanım'ın ikna olmadığını öğrenip içi ezilerek boş yatağa yerleşti Kikobaki, derin bir soluklanışla uzanıp başını yastığa bıraktı.

"İyi istirahatler, sabaha kumarbaz olarak uyanmak istemiyorsan dua et uyumadan önce."

"Hoş geldiniz cehennem kapsülüne, Lomen Usta deli kumarbazdı ama işine hassas eline titiz bir adamdı, tek bir pide yakmadı mübarek, yazık oldu, yazık etti kendine, nerelerden kalkıp gelirlerdi pidesini yemeye."

"Demir kafese hoş geldiniz, sadece pideciye mi yazık, bu gördüğünüz arkadaşların hepsi kumarbaz, bahisçi!"

Kikobaki ilginin kendisine yöneldiğini fark edince uyuyup kalmamak için yastığını dikleştirip toparlandı usulca, konteynerde kim varsa yarı yüzünü ona dönmüş, oyun arasında ses verip açıklamada bulunuyordu. Dede'ye Kraliçe'ye para yatırıp şansını deneyenler, makarada dönen sembollere küfürler savurup lanet yağdıranlar... Biri Zeus'un anasına sövüyor, biri Büyük İskender'e ağza alınmayacak laflar ediyor... Sesler birbirine dolanıp kulağında uğuldadıkça, gözleri yol yorgunluğuyla kapanıp açılıyordu, kirpiklerinin arasından düşünceler sızıyordu Kikobaki'nin, konteynerin beyaz ışığında sezgiler canlanıp sönüyordu. *Kayıp telafisi!* Aylık kazancını borsada kaybeden takipçilerinden bildiği bir şeydi bu; insanın, kaybettiğini kabullenmek yerine bir hamle daha yaparak zamanı geri çağırma çabası.

"Bak şimdi söylediğine, o da zarcı kumarbazlardan, zar atılmayan oyunu oyundan saymaz."

"Aramızda tövbe eden bir Sabri vardı, o da kaçtı kafesten, Firari Sabri Paşa oldu, gece mutfağın arkasında bir iş gelmiş başına, tanışırsınız yarın, daha detaylı anlatır kendisi.

Geç vakit gökyüzü ortasından yarılınca dizüstü çökmüş bizimki, 'Sen!' diye haykırmış Zeus buna, korkusundan karanlık inmeden kaçıp gidiyor buradan, sabah gün ışıyınca geliyor.

Demir kodes desen daha iyi, tavukların yumurtladığı yer buradan ferah!" Kikobaki İşletme Müdürü Hanım'ın onu kime emanet ettiğini anlama isteğiyle uzandığı yerden var gücüyle doğrulmaya çalışırken, "Lomen Usta deyip duracaksın orada, kumar sevdasını lezzete yansıtan şahsiyet! Karizmanın Allahıdır! Dinle sen beni, dua et!" deyip kahkahayla karışık öksürüğe tutuldu Heybetlos, "Bakma bunların böyle konuştuklarına, her birinin üçdört adı var, bir o kadar da karakteri, yılan gövdeli baykuş kafalı hepsi, biz burada topluca geleceğin hayvanını yaratmaya çalışıyoruz. Bizim de var bir teknolojimiz! Geleceğin robotlarına yem olmamak için kafa patlatıyoruz beraberce, ne yapsak da bizi pençeleyip parçalamasalar diye."

Metal duvarlar nefes alıyormuş gibi genişleyip daralırken, klima gürültüsü ve öksürük sesleri arasında, zamanla ilgili öngörüsünün doğruluğuna bir kez daha kalbiyle ruhuyla inanarak uyuyakaldı Kikobaki, başının düştüğü yastığa sinmiş kavrulmuş un kokusuyla karışık yanık toprak kokusunu içine çekip sezgilerine duyduğu güvenle kendinden geçti. Yalnızlığından doğmuş, dile gelmesi neredeyse mucize olan bilgisiyle...

"Fırtına yolcusu bir misafirimiz daha vardı bugün, Nasri Bey'in heykeltıraşı da yolda kaldı, yağmura yakalandı o da. MelNis gitti, başka boyuta sıçradı çoktan, hadi devam ediyoruz arkadaşlar."

"Yağmurla gelen bolluk bereket getirir, işimize bakalım biz!"

Cingitaşlı toprak dolsun ağzına da aldığın nefes göğsünde zehire çalsın, yılanlar aksın üstüne.

Sabah ışıl ışıl rüzgârlı bir güne açtı gözlerini Kikobaki, güneş laciverdi denizden, güneş yeşili yamaçlara kaldırdı başını, uçup gitmişti yağmur bulutları, taze mavi göğün altında dalgaların şiddetiyle şekillenip göz göz delinmiş dantel inceliğinde bir kumsalda kuş parmaklarıyla gezinirken buldu kendini.

Ayaklarının altına yağmur damlalarıyla işlenip martı tırnaklarıyla çizilmiş yeni bir hayat haritası serilmişti.

Açıklardan sahile doğru esen taze havayı içine çekerek yürüdü bir süre, dalgaları döven rüzgârın çıkardığı ses, fışkıran köpüklerin solan hışırtısı, kısılıp sönen hıçkırıklar, dertli iç çekişler gibi çarptı kulağına, boğazında göğsünde geceden kalma yanık toprak ve un kokulu yumuşak bir serinlik vardı, ayağını bastığı yerde, kumun altına akıp dolan sularla derinleşen oyuklar oluşuyordu, sendeleyip yürüdükçe saçlarına sinmiş yanık un kokusu hafifleyip dağıldı, ilk sahil sabahında Ramini'yle aralarına giren uzaklığın üzüntüsü çöktü içine birden, kayan kumlarla geçmişe sürüklenip arkadaşını kaybetmiş bir çocuğun acısıyla ufka dalıp gitti ürpertiyle, çeken akıntıya dönüşebilirdi bu.

Gece yazdığı mesajlarına yanıt alamayan Beyzâna sabah erkenden sesli mesajlar göndermişti ona, kulaklığını takıp yönünü Balıkgözü Restoran'a çevirdi Kikobaki.

"Evren hakkın olanı sana getirecek oğlum, o çok isteğin şey sunulacak yakında, çağların mutluluk öğretmeninden işaretler alıyorum senin için, birkaç gün sabretmen gerekiyor sadece, dengeye gelmene az vakit kaldı, inişli çıkışlı duyguların düzene girecek, için rahat olsun, bulutları gözlemen söyleniyor sana, gökyüzünde kanatlarını açmış çakalkuşu gibi bir bulut göreceksin, mavi kara alabulut, o haberci kuş kendini uçuşa bıraktığında

rüzgâr yön değiştirir, soluğunu tut ve kimseye söz etme bundan..."

O çok istediği şey ne olabilirdi ki, bir yazar arayıp bulamamıştı Kikobaki ama tek başına devam edecek gücü soluğu vardı neyse ki. Gece Heybetlos'tan Gümüşçü Nasri'nin heykeltıraşının mandalina bahçesinde çalışacağını öğrenmiş, sabah onunla tanışmak için yanına uğramayı hayal ederek dalmıştı uykuya, yalnızlığına çare olabilecek bir yakınlık kurulabilirdi aralarında belki, içinde derinleşen bu boşlukla yaşamanın kolay olmayacağını biliyordu Kikobaki, Ramini'nin yokluğunu kabullenmesi zaman alacaktı.

Melisa Nisa Hanım, Kikobaki'yi fark edince el edip yanına çağırdı, restoranın verandasında uzun bir masada tek başına oturuyordu. "Birlikte kahvaltı yapalım gel, rahat uyudun mu, iyi geçti mi gecen?" "Uyudum teşekkür ederim, uyudum sağ olun, arkadaşlar çok öksürdü sadece, biraz endişelendim onlar adına. Rahatsız etmeyeyim sizi." "Yorgunluktan sana öyle gelmiştir, bütün gece köpekler havlıyor, sahile inen domuzlara havlıyorlar," dedi Melisa Nisa Hanım, boynundaki kolye hafifçe öne düştü o anda, küçük, gümüş bir balıkgözü. "Rahatsız etmezsin, geç şöyle karşıma, işte Balıkgözü'nün kalbi, tanıştırayım sizi. Sous Şefimiz Kenanil, burada her şey ondan sorulur." Kenanil masaya doğru eğilip hafifçe başını eğdi.

Gecenin seslenişlerle bölünen uykulu şen havası, sabah iş ciddiyetine bırakmıştı yerini. Konteynerde birlikte uyuduğu çalışanların üstünde kum rengi önlükler vardı, Kenanil ise göğsünde balıkgözü rozeti olan beyaz bir gömlek giymişti. Sabah ışığında küçük bir deniz kabuğu gibi parlıyordu rozet.

"Delikanlı misafirimiz şimdilik, hesap işlerimize bakacak, o konuda bize yardımcı olacak daha doğrusu."

Gümüşçü Nasri bu yönde bilgi vermişti belli ki, Beyzâna'ya söylediği gibi ucunu açık bırakmış, gözü ortama değsin havasında konuşmuştu anlaşılan. Ne tam bir iş sayılırdı bu ne de misafirlik, daha çok bir bekleme hali denebilir, belirsizlik. İstediği an gidebileceğini hissedip düşünmek iyi geldi Kikobaki'ye açıkçası, Ramini'nin özlemiyle ağırlaşan yüreği hafifledi biraz, en azından bir süre kimseye yayın açtığını söyleyip açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Şefimiz çok bilgilidir, kitap düşkünüdür, anlatmayı da sever. Ne okuyorsun Kenanil?" "Şu an bitirdim, yeni kitabım yok, son üç gündür *Hayat Hırsızı* vardı elimde, çapkın bir kadının maceraları." Balıkgözü Plajı'nın şezlongları dolmaya başlamıştı yavaştan, domuzlar iniyordu sahile demek! Şezlonglara yerleşmeye çalışan insanlar denize karşı öksürüyordu durmadan, yanlış duyuyor olabilir miydi?

"Nasri Bey'in heykeltıraşı da gelir şimdi, Harzan Usta, yazı bizimle geçirecek, onunla da tanıştırırım seni. Mandalina bahçesinde çalışacak, cadde tarafında bir yer hazırlandı, beton döküldü geçen hafta, aletleri tezgâhı sabaha karşı geldi onun da, duymuşsundur gürültüyü belki, gündüzleri ses olacak biraz, toz yağacak bahçeye ama mecbur katlanacağız artık, Nasri Bey mermer heykelini yaptırıyor, 'Geleceğe kalacağım bu heykelle,' diyor, İskender Nasri yazacakmış kaidesinde. Önceki yaz da buradaydı Harzan Usta, evin yeni bölümlerinin süslemelerini de birlikte tasarladılar, elemanlarıyla epeyce gidip geldi, Nasri Bey'in şöminesine alınlık yonttu mermerden, dev bir aslan başı..."

Heykeltıraş gelince Heybetlos masanın başına dikilip, "Sakallı telli balıklara dönmüş, şu yenmeyen zehirli balıklar yok mu, insanın kendinden haberi olacak, neye benzediğini bilse heykel peşinde koşmaz," diyerek öksü-

rükle karışık bir kahkaha patlattı. Heykeltıraş duymamış gibi bakışlarını rüzgârlı denize çevirdi. Erken beyazlamış saçları, rüzgârı bastıran sesi, yağ damlası gibi siyah buğulu gözleriyle başka bir zamandan çıkıp gelmiş gibiydi, öne yıktığı omuzları, kaslı kollarıyla masayı öyle doldurdu ki, eski bir heykel atölyesinin taş sedirinde oturuyordu sanki, Heybetlos geldiği gibi silinip kaybolunca yüzünde ince bir gülüşle Kenanil sokuldu yanlarına, "Kime tırnak atıyorum, neredeyim ben demiyor, sorgulama yok, idare edin arkadaşı, kafası hayata ters dönmüş." Melisa Nisa Hanım, "Her zamanki hali canım, üzüntüsünden saçmalıyor," diye atılıp susturdu Kenanil'i, "üstünde durmayın diyorum size..."

Kikobaki ressam olmak için epeyce çabaladığından, ustası ölünce hayalinin suya düştüğünden, kendi kendine desenler çizdiğinden söz etti Harzan Usta'ya. Üstat, bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu, isterse yardıma gelebileceğini söyledi ona, hiç kalkmayacakmış gibi kapladığı masadan hızlıca toparlanıp ayaklandı, bir an önce işe koyulmak istiyordu ama acelesi yokmuş gibi ölçülü adımlarla kendini tarta tarta yürüyüp uzaklaştı, bir an yüzünü onlara dönüp, "Muhabbete gelsen de olur," diyerek el etti Kikobaki'ye.

Heykeltıraş gidince Melisa Nisa Hanım, Balıkgözü tesislerinde çalışanlarla ilgili kuralları açıklamaya koyuldu. Restoranın plajından denize girmeleri yasaktı, sahildeki bütün işletmelerin titizlikle uyguladığı bir kuraldı bu ama onun için geçerli değildi tabii ki, ayrıca Seremoni Evleri'nin plajından da denize girebilirdi rahatça, isterse bunun için kart çıkarttırabileceğini söyleyip Kikobaki'nin ağzını açmasına fırsat vermeden telefonuna uzanarak misafir kartı istedi onun adına. Kikobaki, merakla karışık bir çekingenlikle Heybetlos'un niye üzüntülü olduğunu sordu o arada, Melisa Nisa Hanım resto-

ranın derinliklerine doğru bakarak, "Çocuklarını göremiyor, kendi özel hayatı," dedi usulca, eliyle oturabileceğini işaret edip onu masada bırakarak kalktı.

Çalışanlara yasak olduğu için restoranın önünden denize girmesinin hoş olmayacağını düşünen Kikobaki, misafir kartı çıktıktan sonra, gündüzleri vaktinin çoğunu Gümüşçü Nasri'nin mandalina bahçesiyle sınırdaş devre mülkün sahil kompleksinde geçirmeye başladı.

Yön değiştiren rüzgârla uyandık sabaha arkadaşlar, güneşin üstü kapalı yine, bulutların gölgesi geziniyor kumda, dalgaların uğultusu sessizliği çoğaltıyor, yola çıktığım dakikadan beri sahte altın salgınını soruyorsun bana, takipteyim merak etmeyin, sakin olmanızı istiyorum sizden, farkındasınız değil mi elinizde olanı soygunculara kaptırdıkça kavrayışınız derinleşiyor. Sezgileriniz canlanıp güçlenmeye başladı, apaçık ortada dönenin gözünüzün önüne serileceğinden emin olduğum için yayın açma ihtiyacı duymadım, bu hastalığın zaman öncesinden gelip bizi bulduğunu, altın taşıyan nehirlerin yatağından yayıldığını saniyesinde anlayacağınızı düşündüm çünkü.

Geçmişte de fırtınalıydı bu sahiller, tarihte başka bir nehir çalkalanıyordu bu bölgede, Paktalos! Altın taşıyordu ama sadece krallar için, altının doğduğu yer halkın değil, sarayın nasibiydi. Halktan kişiler Paktalos'tan gelen elektrumu pişirip ayrıştırmayı öğrenmişler ve gizlice ayrıştırdıkları saf altını kendileri alıp saklamaya, saraya saf altını alınıp çalınmış karışımı göndermeye başlamışlardı... O mutlu hırsızların nehrin yatağından silinmiş fısıltılarının kulağınızda canlanacağı günler yakındır demek istiyorum size, yanlış anlamayın sakın beni, kulağınızın paslanmış gözlerinizin kirlenmiş olduğunu söyle-

meye çalışmıyorum, böyle düşündüğümü sanıp takipten çıkmaya kalkmayın hemen.

Bu rüzgârlı belirsizlik kumsalında ümitle gezinmemi sağlayan sırrı vereceğim birazdan size, on bin dolar, bin lira fark etmez, hangi ülkenin vatandaşı olursa olsun, herkesin kendi devletine karşı parasını sımsıkı elinde tutup yedirmek istemediği bir psikoloji hâkim artık dünyada, asıl dolandırıcıya, kalpazana karşı topluca savaş verip taktik yürütmeye başladı insanlık, o nedenle iyi dinleyin burasını, dolayısıyla insanlar kendilerini kahraman direnişçi mertebesine yükseltecek para hikâyesi yaratıp yaymak istiyor. Merkez bankalarını taklit ederek devletleri boşa düşürme planının işe yaradığını görmek, büyük kalabalıkların hayal gücünü coşturdu, sermaye-devlet trafosunu patlatacak proje geliştirmek, dünya ölçeğinde benimsenen saygın bir çaba haline geldi nihayetinde, Çin Merkez Bankası'nın, Amerika Merkez Bankası'nın yaptığını yapıp altın alın, altın alın, altın! Ben ayrıca bir adım daha ileri gidip tarihe başka bir not düşeceğim şimdi: Zenginlerin dünyayı ateşe verip geleceğe kaçmalarına engel olmak istiyorsak, devletleri çökertecek *Zaman*Coin lazım bize arkadaşlar!

- Kılavuz niteliğinde bir yayın oldu, zaman üstadısın Kiko!
- Gözümüz yollarda kalmıştı âlemlerin kaçağı!
- Piyasayı yorumlamamda çok katkınız var, teşekkürlerimi sunuyorum size.

- Video bir tuhaf etti beni, ruhumda bir esinti gibi, ama nereden nereye gittiğimi bilemiyorum, du-

varlar var evet, taş duvarlar, sen yazınca içim kıpırdadı. Dans eder gibi değil, tek başına dönmeye çalışan biri gibi, zaman çöker dedin ya, bana da bazen öyle geliyor, bir şeyler üstüme yığılıyor, eski bir çağdan çıkamıyorum sanki.

Yer değiştirmenin verdiği içsel karmaşa nedeniyle ilk birkaç gün video çekip atamamıştı Kikobaki ama kısa zamanda finans sistemini sarsacak ortamı yaratacaktı Adabel'de, gözü kulağı sahte altın olaylarıyla bulanan piyasadaydı hep, cep telefonuyla kısa alarm videoları çekip tutkulu takipçilerine sesini ulaştırmayı ihmal etmiyordu bu arada.

Yorumları okuyup önemli soruları cevaplamaya çalışıyor, eleştirileri not alıyordu dikkatle. Görüntü kalitesini artırmak ve daha iyi bir ses düzeni kurabilmek için şartları zorlaması gerekecekti biraz.

Evimizin çınlayan taşlarla kaplı gizli bir geçidi olmalı, kapısı mermer düğümüyle kilitlenmiş bir odası, sesinin yankısını, bakışlarının aylasını sakladığım.

Arka planına volkanik patlama, havada vurulmuş füze posteri, kum saati ve boks eldivenleri asmaya kadar vardırdığı çatışmalı günlerden haftalardan sonra, çoktan ümidini yitirmişken kumsalları adaları yakıp kavuran rüzgârlı ağustos güneşinin kararıymışçasına beklenmedik biçimde tanıştı o yazarla.

Kikobaki ve Eserya, Adabel Seremoni Evleri'nin plajında bir öğle sonu karşılaştılar.

Ağustos sıcağında boynuna saplanan ağrıdan bunalıp nöbet tuttuğu güvenlik kabininden gözyaşları içinde

havlu kabinine sürüklenmişti Eserya. İçeri adımını atmasıyla zihnini bulandıran kötü bir haberle sarsılmış, çırpınarak hıçkırmaya başladığında yüzüne bir çift kara göz saplanmıştı.

Eserya'nın ağlayan güzelliğiyle büyüleneceğinden habersiz, yorgun adımlarla denizden çıkıp birasını yudumlayan Kikobaki, solgun kederli düşüncelerle plajın kafesinden havlu kabinine doğru süzülmüş, plaj havlusunu verip kartını almak için uzanan kolu gözyaşlarının ıslattığı yanık bir yüzün ürpertisiyle havada asılı kalmıştı öyle.

Havluyu çekip eline kartını tutuşturan kabin görevlisi kadın, acıma dolu bakışlarını Eserya'ya kaydırıp Kikobaki'ye çevirerek, "Bunalmış çok, sıcak geçmiş başına, morali bozuk," diye mırıldanmıştı usulca.

Gece boyunca kalp hışırtısı, nefes rüzgârıyla uykusu bölünüp durdu Kikobaki'nin, öksürük sesleri, gülüşmeler, sevinçli haykırışlar, pişmanlık inlemeleri arasında sönüp canlandı duyguları, gün ışır ışımaz Seremoni Evleri'nin plajına koşup ağlayan o genç kadınla tanışacaktı mutlaka. Bozuk para gürültüsünü andıran şıkırtılı çınlamalar, patlayan balon ve çıngırak sesleri arasında bölünüp bölünüp çocukluğuna çekildi düşünceleri, aşkın gözyaşı dökme zamanına, billur damlalar çağına.

Bu dayanılmaz çarpılmanın ürpertisiyle alacakaranlıkta yatağından doğrulup kıyıya süzüldü ve Adabel Sahili'nde yarı uykulu yarı uyanık denize bata çıka yürürken buldu kendini, Melisa Nisa Hanım'ın denizden çıkıp duş kabinine yürüdüğünü görene kadar adımlayıp durdu kumsalı, dağların ardından renk veren sabah güneşiyle aşk terine boyanmıştı, suya girip çırpıntılı bir yüzüşle uzaklaştı kıyıdan, sırtüstü denize uzanıp gözlerini göğe açtı, güneşe doğru uçan martıların akışını izledi, mavi-beyaz o çiçeksi süzülüşü... Yerle gök, suyla hava

bulut arasında uçan, yüzen canlılara karışmanın unutkanlığıyla denizden çıkıp kesik kesik öksürerek saçlarını fırçalayan Melisa Nisa Hanım'a el etti uzaktan.

Kendi öksürük sesini köpek havlaması gibi duyuyor olabilir miydi acaba, bu düşünceyle üstüne dalgınlık çöktü yeniden, solgun bir gülümsemeyle selamlaşıp uzaklaştı MelNis'ten.

Denizin güneşle parlamasını izleyerek sabırsızlıkla havlu kabininin açılmasını bekledi sonra.

Eserya... İnanılır gibi değildi bu, öykü ve şiir yazıyordu işte! Güvenlik ekibindeydi, ilk romanını yarışmaya göndermek için temize çekerken bilgisayarı çökmüştü, kim bilir kaçıncı çöküşüydü bu bilgisayarının, tamir edilemiyordu artık, kurtarılamıyordu romanı, Kikobaki havlu kabininde görevli kadını zorlayarak öğrenmişti bunları, plaj girişinden havuz başına kaydırmıştı Eserya'yı ekip amiri.

Eserya havuz kenarında bir masaya çökmüş, başı önünde bir şeyler karalıyordu, genç adamı fark etmesiyle elini defterinin üstüne bırakması bir oldu, dünyada değilmişçesine hülyalı bakıyordu.

Kikobaki mesafesini alıp çaprazına oturuverdi Eserya'nın ve elini havaya kaldırıp parmaklarını açarak, "Bir teklifim var size, adım Bakail," dedi. Eserya'nın bakışından ona kendini duyuramadığını fark edip, "Ba-ka-il, Bakail," diye tekrarladı ardından, "dedem çatlakmış o koymuş adımı, ara sıra gözüne görünen biri varmış, onun adıymış Bakail." Gülerek devam etti sözüne, "Hayalî arkadaş, anlatırım sonra dinlemek isterseniz, dün tanışamadık ağlıyordunuz."

Eserya kederli bir soluklanışla, "Ah evet, hatırladım sizi, öfkeden ağlıyordum," dedi, "bilgisayarım düşmanlık

ediyor bana, olmadık bir zamanda çöktü yine, dosyayı toparlayacaktım tam, uyarı vermeden kapandı, biri fişini çekti diyeceğim de."

"Isındı belki, ya da güncelleme..."

"Yok yok, kurcalanmış gibi geldi bana ama neyse..."

"Benim eski bilgisayarım da kitleniyordu, bir bakayım açabilirim belki, RAM'i yetmiyor olabilir, değiştirilebiliyorsa RAM'ini yükseltebiliriz..."

"Anladığım şeyler değil hiç..."

O sırada Eserya'ya seslenen on-on iki yaşlarında bir çocuk, yüzünü güneşten kaçırmaya çalışarak ikisine doğru yürüdü, "Abla bir şey konuşmam lazım seninle..." Çekingen adımlarla yanlarına sokulup kolundaki sepeti yere bıraktı, sepetin içinde su dolu poşetlerde küçük balıklar vardı, "Ne var, bir şey mi oldu Gays, gel otur çekinme," dedi Eserya, sonra Kikobaki'ye dönüp, "Gays balık satıyor sahilde," diyerek elini havaya kaldırdı, az biraz müsaade istedi Kikobaki'den. Balıkçı çocuk telaşla gözlerini kırpıştırarak, "Hep yelek giyen o uzun boylu güvenlikçi, sahilde balık sattırmayacağım sana diyor, şikâyet edecekmiş beni, kimse bir şey demedi bu zamana kadar." Eserya'nın yüzü ciddileşti, Kikobaki sandalyesini az geri çekip sessizce onları izledi, "Sen kimseyi rahatsız etmiyorsun ki," dedi Eserya, "benim nöbetim bitince gidip konuşurum onunla." "Gece de çıkıyorum biraz," diyerek gözlerini hafifçe kaçırdı Gays, "dans kulübünün önünde gül satıyorum, bazen balıklar yetmiyor. Bana bir şey olursa abla..."

"Sana kimse bir şey yapamaz," dedi Eserya, sesi sertleşmişti, "sen bu sahilin çocuğusun. Kulübün önünde dikkatli ol yalnız."

Kikobaki üzgün bir ifadeyle Gays'a baktı, gözlerinin içinde yüzüne bakmayı zorlaştıran ince bir ışık sızlıyordu sanki, çaresizliğin parlattığı bir kıvılcım... Gays balık

dolu sepetini koluna takıp yanlarından uzaklaşacakken elini uzatıp, "Seni tanıdığıma memnun oldum, ben..."

"Abi," dedi, biraz tereddütle, "abi ben seni birine benzettim, ama bilmiyorum belki videolardan, tam çıkaramadım..."

Kikobaki sessizce gülümseyip kasketini az daha alnına doğru çekti.

Gays'a hafifçe göz kırptı Eserya, "Sen herkesi tanıyorsun zaten, meşhur balıkçı."

Gays gülerek, "Tanımak değil de... yüzleri aklımda tutuyorum, bazı yüzler daha çok kalıyor, bu abi öyle geldi, kaçtım ben abla, sağ ol."

Balıkçı gencin ardından bakışı bir şeye takılmış gibi başını göğe yatırıp kaldı Kikobaki, kanatlarını açmış kuş biçiminde mavi-kara bir bulut denize doğru sürükleniyordu, "Teklifiniz neydi?" diye sordu Eserya ve aynı anda Beyzâna'nın mesajı çınladı Kikobaki'nin kulağında.

"Bugünlerde evren kendini yeni ilişkilere kapatmanı istiyor."

Kikobaki huzursuz bir nefeslenişle, "Videolar çekiyorum ben, binlerce takipçim yok ama seslendiğim bir kitlem var, yani kemik kitlem giderek büyüyor," dedi, "küçük acemi yatırımcılara yol göstermeye çalışıyorum, sabit arka plan, yayın açıp direkt kameraya konuşuyorum, burada farklı bir deneme yaptım, video metinlerimi kaleme alacak bir yazar arıyorum uzun süredir, düşüncelerimi güzel cümleler halinde takipçilerime aktarmamı sağlayacak birini, bulamadım ama olmadı, kafamda başka fikirler de var, ekmeğini taştan çıkaran, zamanı yüklenmiş dürüst insanlarla ilgili onlarla muhabbet etmek, ekrana taşımak..."

"Para hakkında ama para getirecek bir iş değil yani,"

dedi Eserya gülerek, "bizim animatörler arasında bahisçi bir kız var, böyle işlere hevesli, onunla tanıştırayım sizi isterseniz."

"Bilgisayarınız daha acil, onu halledelim önce, teklifimi konuşuruz sonra," diyerek sandalyesini az daha geri kaydırdı Kikobaki, "izninizle, annemden mesaj geldi." Tam o sırada Eserya'nın ellerini bıraktığı defterin üstüne gökten bir tüy süzülüp düştü, Eserya sevinçli bir soluklanışla tüyü alıp başparmağıyla işaretparmağı arasında döndürerek, "Rüyamda kanatlı bir kedi gördüm..." diye soluklandı ve tüyün mavi çizgilerine dalıp sessizleşti, renkli tüylerin özel uyarıların işareti olabileceğini okumuştu bir yerlerde, şansını geri çevirmemeli, bu genç adamın teklifini kabul etmeliydi belki de. "Tekir kediydi ama kanatlarından dik dik kırmızı yeşil tüyler fışkırıyordu, ışık saçan rengârenk tüyler, biraz şaşırdım o yüzden, ilk kez böyle renkli bir tüy düştü önüme, bilgisayarımın açılacağına yormak istiyorum bunu, başka bir dileğim yok şimdilik, ne vakit bakabilirsiniz?"

Beyzâna rüyasında bulutların siyah üzüm salkımlarına dönüştüğünü, üzüm salkımlarının arasından baş aşağı yılanların sarktığını görmüştü, kıvrım kıvrım bükülüp savruluyordu yılanlar gökte, uyanır uyanmaz Kikobaki'nin yakın geleceğine niyet edip tarot bakmıştı.

Huzursuz bir ifadeyle, "Çakalkuşu tüyü!" diye soluklanıp iç geçirdi dalgınlıkla Kikobaki, "Getirin siz bilgisayarınızı bana, sahilde bakarım, romanınızı kurtarabiliriz belki, ne yapabileceğimizi düşünürüz açamazsam."

"Havlu kabininde uzun kalmışsınız anlaşılan," dedi Eserya tüyü parmaklarının arasında çevirerek, "her şeyi öğrenmişsiniz hakkımda, eğlence müdürümüz teknik ekipten arkadaşlara söylemiş, onlar halledemezse nöbeti devredince sahildeki kafeye getiririm, teklifinizi de daha

rahat konuşuruz o vakit, merak ettim açıkçası, tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz..."

Kikobaki, Eserya'dan ayrılmak üzereydi ki çevrelerini bir anda animatör gençler sardı, elinde telsizle az geride sessizce gülümseyen genç adamı fark eden Eserya, "Han Sezar!" diye mırıldandı heyecanını bastırmaya gerek duymadan, "Eğlence müdürümüz... Mini Kulüp için dizeler yazmamı istemişti, şarkı yapacaklar da..."

Ağır adımlarla yaklaşıp, "Selam," dedi Han Sezar sakin bir edayla, "çalıştın mı dersine... Güzel Cümlem..." Havaya yumuşak, gönül okşayıcı bir esinti yayıldı sesinden, omzundaki güneş dövmesi fazlasıyla göz alıcıydı aksine, ışınlardan birinin ince yara izini tam ortasından kesip geçtiğini fark eden Kikobaki, Eserya'nın bakışının aynı yere takılıp kaldığını görünce yana süzüldü usulca, Han Sezar masanın üstünde açık duran defteri alıp yüksek sesle Eserya'nın yazdıklarını okumaya başladı, yüzünde hoş bir gülümsemeyle dinlemeye koyuldu Eserya onu.

"Müzik başlar, zakkumlar ılgınlar sallanır savrulur kumsalda, sen de koş çık sahneye. Bir adım ötede deniz, kaldır ellerini, uçur saçlarını, dalgalan sular gibi. Güneş kızıla çalarken akşam göğünde, omuz omuza göğüs göğüse çarpış yuvarlan – gel hadi kaçıp saklanma, yakala ritmi."

Kikobaki seyretmekten sıkılıp hafifçe el kaldırarak uzaklaştı ikisinden, ağır adımlarla sahile inip uzun uzun yüzdü sonra. Beyaz askılı tişörtü, dar kesimli dizüstü lacivert şortu, beyaz spor ayakkabılarıyla zihninde parlayıp sönüverdi eğlence müdürü. Ramini'yi özlemişti birden, hava durulmuştu biraz ama hafif bir rüzgârla kıyıya çarpıyordu dalgalar, sırt çantasının gözünde bir batma hissedip eliyle yoklayınca Ramini'nin dükkânından aldığı çivileri unuttuğu geldi aklına, uçları çantayı delecek olmuştu nerdeyse, hatıra kutusunda saklamak için aldığı paslı çivi-

leri kumların üstünde gezdirirken parmakları uçuverdi bir anda, dalgaların ulaşamayacağı yerden başlayıp suya doğru kıvrılarak inen çizgiler... Yükselişler, düşüşler... Yeniden yükselirmiş gibi görünen aldatıcı küçük çıkışlar, sonra büyük bir çöküş, birkaç düzeltme çizgisi derken bir yerde kesip bıraktı... Finansal bir grafik gibi görünüyordu çizdiği şey ama aslında ruh halini anlatan eğriler çizmişti kumsala. Birkaç adım geri çekilip telefonunu çıkararak çizdiği grafiği kıyıya vuran dalgalar ve adalara doğru uçan martılarla birlikte kayda aldı. Çividen parmaklarına bulaşan pası silip elini denizde çalkalayarak Balıkgözü Restoran'ın kafesine yöneldi. Kaydettiği görüntüyü izlerken dalgalar kuma çizdiği grafiği yarı yarıya silmişti neredeyse, görüntüyü yavaşlatıp montaj uygulamasına aldı sonra, kulaklığını takıp kısa bir ses kaydı yaptı ve kendi sesini videoya ekleyip takipçileriyle paylaştı.

Kafeden mandalina bahçesine doğru yürüyüp ağaçların sessizliğine çekildi ve paylaştığı videoyu izleyip gelen yorumları okudu dikkatle, alçak ama sıcak bir tonda konuşuyor, video boyunca sesi dalgaların sesine karışıyordu.

↓ Grafikler kimi zaman kuma çizilir, silinir ama iz bırakır kalplerde.

Mandalina bahçesinde ağaçların arasında gezinerek annesiyle konuştu bir süre, birçok kez onun korkulu rüyalarından, kart okumalarından kendisine söz etmemesini istediği halde Beyzâna kulak asmıyordu hiç, Kikobaki inanmasa da sesinin oğlunun zihnine, ruhuna işleyeceğini düşünerek rüyalar ve kartlardan taşan enerjiler aracılığıyla uyarmaya devam ediyordu onu.

Kaç insanı görünmez kazalardan kurtarmış, ölüm yollarından döndürmüştü, bulutlar ve rüzgârla gelen mesajları insanlara iletmekle görevlendirildiğine öylesine inanıyordu ki Kikobaki'nin ona karşı ördüğü duvarları delip geçiyordu işte!

Kikobaki hep yaptığı gibi Beyzâna'ya öngörülerinden olumsuz bir biçimde etkilendiğini söyleyip hayatla arasına girmemesini haykırarak telefonu kapattıktan sonra sakinlemek ve karanlık düşüncelerden sıyrılmak için kendini denize attı, kanatlanmış köpükler arasında uçup gitmek istiyordu, soluğunu üfürerek mavi suları kulaçladı, su iyi gelse de neşesi kaçmıştı, şu siyah üzüm rüyası... Babası ölmeden önce annesinin gördüğü rüya, boğazında bir düğümle süzülüp uzandı kumsala, Beyzâna o denizdeyken telefonunu mesaj yağmuruna tutmuştu.

"Bu benim kendimden bildiğim bir şey, bir yere yeni giden insanın boş bulunma ihtimalinin çok yüksek olduğuna dair bir bilgim var, nasıl ve ne zaman deneyimlediğimi bilmen gerekmiyor, kendi merkezinde kal...

Düşük enerjili insanların etkisi altına girme tehliken var, okuduğum kartlar vakit kaybına işaret ediyor."

Kumsaldan yamaçlara, sahili çevreleyen dağlara doğru çekildi bakışları, gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı. Kara kuşlar dönüp duruyordu havada, kalbinden kasıklarına ateşsi bir sızı incelip aktı.

Şezlongda gözleri kapalı düşünürken buldu Eserya, Bakail'i.

Suların durulması bir şey anlatıyor olabilir mi size arkadaşlar, deniz yatıştı gördüğünüz gibi, içinizden birileri dalgaların sönmesini resesyona yoracak olsa şaşmam buna açıkçası, sahilde güneşlenen insanların gözlerini oyarcasına ovuşturup burunlarını çekip durmalarından ne anlamalıyız peki? Paslı bir duyguyu boğazlarından kazıyormuş gibi garip sesler çıkarmaları ekonomik çöküşe işaret ediyor olabilir mi dersiniz? Dilimi tutamadığım için hassas ruhlu alıngan takipçilerim terk edip gidiyor beni, akşam inerken martılar göğe doğru kanatlanıp bulut yukarı çekilir, gidenlere güle güle, kalanların cebi gönlü ferahlasın, ben kendi kanatlarım kendi kalp uçuşumla ruhumu yükseklere taşıyacağım, piyasada da hayatta da en sessiz kıpırtılar büyük dönüşleri başlatır, hisse soranlar not alabilir, YNR'ye bir göz atın, küçük sessiz ama içeride birikmiş bir şey var gibi, hacim çok düşük, kimse bakmıyor olabilir, ama bazen asıl dönüş, kimsenin bakmadığı yerden başlar, bu bir yatırım tavsiyesi değildir, benim için küçük bir kutlamadır belki, bir şeylerin başlangıcında olduğumu düşünebilirsiniz arkadaşlar.

- Onlar vakit geldiğinde uğrarlar, kimsesizlere yol açmaya çalışanlarla buluşur, gözlerini dillerini parlatır ve zihinlerindeki perdeleri yıkıp dönerler, onlar gittikten sonra yoksullar ayaklanır.
- Yelkenin mutlulukla dolsun, çaresizlerle kal, rüzgâr seninle olacak.

Üniformasını çıkarıp çağla yeşili bir elbise giymişti Eserya, apaydınlıktı yüzü, "Çok bekletmedim umarım, nöbet değişiminde tartışma çıktı uzadı yani," dedi gülerek, bilgisayarını getirmemişti çünkü eğlence müdürü Han Sezar teknik ekipten arkadaşların konuyu çözeceklerini söylemişti ona, tartışma uzadığı için gidip konuşamamıştı onlarla, doğrusu içi rahatlamıştı biraz, açsalar da yarışmanın son teslim gününü kaçırmıştı ama belki daha iyiydi bu, biraz daha çalışabilirdi romanının üstünde... Fazla kalamayacaktı, akşam dışarı çıkacaktı eğlence ekibiyle, "Yarın inerim yine, buralardasın nasıl olsa, konuşuruz o zaman, bulurum ben sizi, seni..." deyip duraksadı, "Bakaçyo diyebilir miyim sana, Bakail beni zorluyor biraz da..." "Tabii, tabii diyebilirsin..." deyip yutkundu Kikobaki, kaybolmadan önce sabah önüne düşen mavi-kahverengi tüyü çantasından çıkarıp havaya kaldırdı Eserya, "Alakarga tüyüymüş bu!"

Eserya'nın ardından dayanılmaz bir solgunlukla bakıp iç geçirdi Kikobaki, kalbini zihnini toparlayıp ağır adımlarla Balıkgözü Restoran'ın yolunu tuttu sonra, kumsalla bahçeleri ayıran taş duvarın üstünde oturup adalara doğru süzülen martılara baktı bir süre, Marcus'a alakarganın nasıl bir kuş olduğunu sordu, Beyzâna aradı o arada, konuşacak durumda hissetmedi kendini, açmıyordu kimi zamanlar böyle... Restoranda akşam koştur-

ması başlamış olmalıydı, konteynerden el ayak çekiliyordu günbatımıyla... Melisa Nisa Hanım restoranın terasındaki çiçekleri suluyordu, Kikobaki'yi fark edip uzaktan el salladı, bir şey söylemeye çalışıyordu sanki. Kikobaki yaklaşınca siyah-beyaz karga desenli plaj elbisesini savurarak ona doğru yürümeye başladı, "Gördün mü şu yanımdan geçen yaşlı kadını, başındaki şeyi gördün mü, eski model bir beyzbol şapkası vardı, mayosu da bir garipti kovboy plajından fırlamış gibi, çok ilginç, bana şu karşıdaki kara parçası bir ada mı, yoksa kıta mı diye sordu, bir garipti İngilizcesi, anlamadım ilkin ne dediğini, parmağıyla kuma yazdırdım, silinmek üzere bak, şaşırmıyorum hiç biliyor musun Ba-ka-il..." "Bakaçyo deyin siz bana, Bakaçyo," diye atılıp gülümsemeye çalışarak yutkundu, ateş basmıştı yüzünü, "Bakaçyo daha kolay." Yolunu kaybedenler, geleceğin garip canlıları, vaktini zamanını şaşırıp iki-üç yüzyıl sonraya sıçrayanlar gelip buluyordu onu, "Geçiş kumsalı burası, buluşma noktası," dedi MelNis, "ah aramızda kalsın bu!" Bakaçyo şaşkınlığını gizlemeye çalışarak Melisa Nisa'nın işaret ettiği yere doğru baktı, deniz iç geçiriyormuş gibi kumların üstüne yayılıp derin bir hışırtıyla geri çekiliyordu, dalgaların nefes izinden başka şey göremedi kumların üstünde, dalgın bir gülümseyişle el edip konteynere yöneldi.

Kendini yatağa atıp kavrulmuş un kokusuyla büküldü, kalbin aşk bağladığı anlara, sevinçle ürperen yalnızlığa, parlayan haklılığa.

Kalbini yakan duygular, nefes yoluyla ağzından savrulup içinden güneş geçen bulutlar gibi ışıyarak tütüyordu başında.

Evimizde duman akvaryumu olmalı mutlaka.

"Yalnız mı hissediyorsun kendini oğlum, yalnızlık kartları yan yana düştü, ada, yılan ve ay."

Eserya ağlayan yüzüyle beliriyordu gözlerinin karanlığında, neden o kadar etkilendiğini bilemiyordu, kavrulmuş un kokusuyla ağırlaşan başını yastığa bırakıp derin derin soluklanarak kalbini yatıştırmaya çalıştı Bakaçyo ama boğazını genzini yakan ateş ağzına diline sıçradı, zihninde alev alan Eserya'nın hayaliyle gözlerinden yaşlar fışkırdı birden, ansızın canlanan bir sezgiyle onun Zaman Perisi olabileceği geçti aklından ve otoparktan gelen araba sesleri, kahkahalar, çocuk çığlıkları eşliğinde göğsünde sönen sızıyla dalıp gitti sonunda. Geçmişle gelecek arasında mekik dokuyan bir peri... Havlu kabininde Eserya'nın yüzünü gördüğü anda zaman nöbetçisine dönüşmüştü çünkü, dakikaları saniyeleri saymasının aşktan öte bir anlamı olabilirdi.

Heybetlos'un lanet okuyan öfkeden boğulmuş sesiyle aralanan gözleri rüyasına işleyen ince bir sızıyla kapandı yeniden. Heybetlos'un çocuklarına gönderdiği hediye paketleri açılmadan geri dönüyordu, ranzasının altında iade edilmiş paketleri koyacak yer kalmamıştı neredeyse, Heybetlos balonlu kâğıtlara sardığı umuduna hasretine sövüp sayarken rüya içinde rüyaya gömülen Bakaçyo, Beyzâna'dan gelen mesajla uyanıp telefonuna uzandığında konteynere gece karanlığı çökmüştü, kimsecikler yoktu içeride, hayat dersleriyle dolu uzun bir mektup yazıp atmıştı annesi ona, "Sana iletmek istediğim düşünceler var."

O sırada *AnalistAbi*'nin mesajı düştü telefonuna, "*CoinIşığı*'na çökmüşler Pejmürde Prens! Küçük hırsızlar zindana, büyük hırsızlar kürsüye çıkar, Platon'un dediği gibi, ama bazen kürsünün altı da açılır, operasyon haberi çok yeni, benden duymanı istedim."

Okuduğu bu cümleler bile kalbindeki acıyı hafiflet-

meye yetmedi, telefon elinde kendini yeniden yatağa bırakıp *CoinIşığı*'yla ilgili haberleri taradı hızlıca. "'Bilinçli hisse yatırımı / Yüksek Kazanç' adıyla açılan sayfa ve sosyal medya grubu aracılığıyla kendilerini yatırım uzmanı olarak tanıtan kişilerle çalıştığı anlaşılan *CoinIşığı* siber devriyelerin takibine takılmıştı. Dolandırdıkları insanlardan elde ettikleri milyonlarca doları paravan şirketler ve bazı kuyumcuların hesaplarına gönderip buradan da kripto cüzdanlara aktardıkları, fiziki altına çevirdikleri..."

Göğsünde keskinleşen bir sızıyla doğruldu uzandığı yerden, telefonunu sırt çantasının ön gözüne yerleştirip kasketini başına geçirdi. Kendine gelmek için sahilde dolanıp soluklandı biraz, sonra heykeltıraşın yanına uğrama isteğiyle mandalina bahçesine yöneldi.

Damarların boğumlansın da içindeki nehirler boğazına yukarı aksın, kan fışkırsın ağzından.

"Eski kuşak ressamlar her şeyi kendileri yaparlardı, her iş gelirdi ellerinden, öyle bir üstadın olduysa düşünme, istediğin vakit gel seyret ben çalışırken, yardım etmen şart değil, fikrin olur en azından..."

Havada gizli saklı bir şey aranıyormuş gibi bakışlarını mandalina ağaçlarının tepesinden dolandırıp, "Daha önce duymamıştım bu adı, Harzan," dedi Bakaçyo, "benim resim hocamın adı Hamza'ydı, o aklıma düştü, benzeşiyor."

"Üniversitenin ilk yılında intihar eden bir arkadaşımın adı, asıl adım başka ama resmî işlemler dışında kullanmıyorum pek, kendi adımı unutacak oldum nerdeyse, Harzan diye biliniyorum piyasada. Sen kısaca Üstat de bana, buradakiler öyle diyor."

Atletinin üstüne askılı iş önlüğünü geçirmiş, ayağına demir uçlu ayakkabılarını giymiş, elinde çekiçle mermer blokların çevresinde ağır ağır dönüyordu Üstat, "Tezgâhı

az yana çekmek lazım, bir el atarsın artık..." Yontmak üzere seçtiği mermer kütlenin beton zemine taşınıp yerleştirilmesi gerekiyordu, kepçenin gelmesini bekliyordu sabırsızlıkla.

"Şair bir resim öğretmenimiz vardı, küçük bir kasabanın kıyı köyünden motorlu kayıkla gidip geliyoruz okula, kimi gün o da motora atlayıp bizimle köye gelirdi, köyün iskelesinde resim yapardık, çalıştırırdı bizi, hepimiz güzel sanatları kazandık, aç sefil gidip geldik okula. Yemekhanenin ağzında beklerdik ki yemek artsın da birkaç kaşık biz de yiyelim, hangisinden artsa razıyız, mutfak çalışanları kollardı bizi, aç kalmayalım diye bir kaşık iki kaşık atarlar bir tencereye, topluca güzel sanatları kazanınca bir gelenek oluştu, her sene bizim oralardan dört-beş çocuk gelip buluyor bizi şehirde, kimi resim kimi heykel bölümünü kazanmış, para yok, yatacak yerleri yok... Aramızdan çok az kişi bitirebildi okulu, geri kalanımızın kimi kaçtı yurtdışına, kimi içeri düştü. Çıkınca ben memlekete geri döndüm."

Gençliğinde beş yıl politik bir davadan içeride yatmış, çıkınca dekoratif işler üreten bir heykeltıraşın atölyesinde çalışmış, çeşitli heykeller, motifler, rölyefler derken mermer yontmaya başlamıştı. Epeyce insan heykeli yapmıştı o vakte kadar.

Sabah uyanıp kendini sahile attığında Melisa Nisa Hanım rüzgârlı adalara karşı oturmuş, burnunu kaşıyıp gözlerini ovuşturarak saçını tarıyordu, insanlar uyanıp denizi kirletmeden yıldızların, ayın ışığıyla yıkanmış temiz sularda yüzmeyi seviyordu.

Sahildeki işletmelerin çalışanları plajları güne hazırlıyordu, kumsal boydan boya tırmıklanıp izmaritlerden, boş şişelerden, mısır koçanlarından temizleniyordu, kafelerde masaları silenler, güneş şemsiyelerini açanlar...

Bakaçyo, oradan oraya koşturanları pür dikkat izlemeye koyulmuştu, omuzlarındaki yükün ağırlığını bakışıyla tartıyor, zamanı nereye çekip götürdüklerini anlamaya uğraşıyordu, derken elinde günün gazetesiyle Firari Sabri Paşa belirdi kumsalda, "Çocuklar hikâye getiren adam diyor ona," dedi Melisa Nisa Hanım, "adı Firari Paşa'ya çıktı, tanıştırayım sizi, muhabbeti hoştur..."

Daha Melisa Nisa Hanım cümlesini tamamlamadan ayaküstü, olduğu yerde dönerek, kuma gömüle gömüle çarşıda gelişen bir dolandırıcılık hikâyesinden laf açtı Firari Paşa.

"Dün mü olmuş anlattığın bu şey, marina meydanında? Akşamüstü..."

"Kuyumcunun önünde bir kilometre kuyruk oluşmuş, dolandırıcılar sızmış kuyruğa, üç-dört ihtiyarın altınlarını almışlar ellerinden, kuyruktaki bir adam siz yorulmayın ben içeri girip çalışanlardan birini getireyim, burada görsün sizin işinizi deyip kuyumcuya koşturmuş, üstünde görevli önlüğü, elinde pos cihazı ve paralarla bir görevliyle geri dönmüş, altınları toplamış, pos cihazı tutukluk yapmış sözüm ona, fatura keseceğim hesabına dükkâna gidip dönmemiş, adamı getiren adam onu çağırmaya gitmiş o da dönmemiş, ortalık karışmış, ayılanlar bayılanlar..."

Kenanil'in restoranın verandasında belirmesiyle hikâyeyi öylece havada bırakıp kayboldu Firari Paşa. Melisa Nisa Hanım, Firari'nin soğuk mezeci olduğunu söyleyip ustalığını överken Kenanil, çalışanların kendisinden ne kadar çekindiğini hissettirir bir havayla yanlarına sokulup iş disiplininin öneminden söz etmeye başlayınca, "Elinde kitap olmayınca huzurun kaçıyor, kitap lazım sana, Bakaçyo temin edebilir belki," diyerek konuyu değiştiriverdi. Bakaçyo, Kenanil'le kitaplar üstüne sohbet etmek, ona Kindle'ını verebileceğini söylemek istiyordu

ama Melisa Nisa Hanım'ın çalışanlar arasındaki dengeyi gözettiğini, aralarındaki ilişkiyi dikkatle izlediğini hissettiği için çekinmişti teklif etmeye, "Yanımda kitaplar var ama teknik meselelerle ilgili hepsi, istersen ben seni götürürüm bugün, merkeze gidip bakabiliriz," dedi, "internetten de alırız, sana bağlı..."

"Konuşuruz, yani bugün olmaz da bir ara kaçabiliriz belki."

Sabah erkenden Lomen Usta mesaj yağmuruna tutmuştu Melisa Nisa Hanım'ı. "Ateş tuğlası gibi kızarmış bir burunla geziyordu ortalıkta, fırının kapanma saati yasak olduğunu bildiği halde müşteriyi umursamadan dakikasında önlüğü fırlatıp üstündeki unu silkeleye silkeleye denize atıyordu kendini."

"Hani herkes çok güzeldi...
yoksa kıyamet kopmuş haberim mi yok,
enteresan bir hayat
masal gibi...
hani sevenler
hani mahsum yüzler...
şaka gibisiniz dostlar...
kalpler ölmüş gibi...
sevda sönmüş gibi..."

Erkenden Adabel Evleri'nin plajına koşmamak için Melisa Nisa Hanım'ın davetini geri çevirmeyip Balıkgözü Restoran'ın terasında onunla birlikte kahvaltı yapmaya karar verdi, kalbi sıkışıyordu heyecandan, "Lomen Usta gece de mutfaktaki arkadaşlara mesajlar atmış, uyku arasında konuşuyorlardı, üzücü şeyler yazmış onlara da..." dedi Bakaçyo.

"Dün oğlu geldi, babasını yeniden işe alalım diye dil döktü saatlerce, kalk git buradan diyemedim, utanmaz

bir çocuk, babası onu iş öğrensin diye köyden çağırıp buraya getirdi, iki hafta geçmedi kaçıp kayıplara karıştı, arkadaşları varmış bir yerlerde çalışan, onların yanına uçtu gitti, bir daha da uğramadı buraya, şimdi gelmiş. Çok iyi bir ustaydı, iyi bir insan, delirdi yalnızlıktan, ateşin karşısında çalışa çalışa... Nasri Bey sever kollardı onu, kışın da tadilat işlerinde filan çalışır, sıva boya işinden anlar, karısına gönderiyorduk aylığını, beş çocuk sarmışlar başlarına, onlara çalışmış bir ömür, gizli gizli içmeye başlamış derken telefonuna oyun indirip ufak ufak para havale etmiş oyun sitelerine, kazanırım diye kumara bulaşmış. Telefonunu kumar makinesine çevirene kadar haberimiz olmadı. Masalarda kalan rakıları şarapları içiyor, kaç kez tövbe ettiyse olmadı, terapi falan işe yaramadı. Burada toparlanamayacağını anladık, Nasri Bey onu tek başına yaşayan bir kadın arkadaşının yanına verdi, kümes hayvanlarına baksın diye. Neyse içiyormuş orada da.

Biraz dalgın görünüyorsun Bakaçyo, hep böyle misin, kötü mü uyudun yoksa?"

"Hikâyenin sonunu merak ettim, kuyumcuya n'olmuş kafama takıldı."

"İşini bitirsin çağırırız, anlatır..."

Mutfakta yeni çalışmaya başlayan Gülüşen Hanım'la tanıştırdı onu Melisa Nisa Hanım, "Lomen Usta gidince geldi, hem temizlikçi arkadaşlara yardım ediyor hem de gözleme yapıyor, daha önce hiçbir yerde çalışmamış, hayatındaki ilk işi bu, heyecanlı biraz o yüzden, kocası da yalnız bırakmıyor Gülüşen'i, saat başı görmeye geliyor, bütün gün burada yani, bir kişiyi işe aldık sanırken ikiye çıktılar," deyip güldü, Kikobaki restoranın kapalı bölümünde, arka bahçede koştururken görmüştü Gülüşen'i, oturduğu yerden doğrulup elini sıktı, "Memnun oldum, kolay gelsin, ben de yeniyim burada, misafir..."

"Nasri Bey'in misafiri... Firari'ye söyle de gelsin sonra bir beş dakika..."

"İhtiyarları çarpıp hep beraber tüymüşler, olay böyle gelişince arbede çıkmış, kuyumcuyu ortalarına almışlar, güvenlikçi kapıyı tutmuş, kuyumcu kalabalığın içinden bir avuç çeyrek altınla sıyrılmış, aha edip altınları karşı komşusu kuruyemişçinin damına fırlatmış, kuruyemişçi tırmanıp dama çıkmış, 'Hiç altın yok burada, bir tane bile altın yok demiş.'"

"Hayır olamaz, kötü uydurulmuş dolandırıcı masalları gibi."

"Öyle ama gerçek!"

"Zeus'lu geceyi anlat sen asıl Firari, merak ediyor misafirimiz, Heybetlos restoranın arkasındaki yassı taşı gösterip Zeus'un mezarı bu demiş ona..."

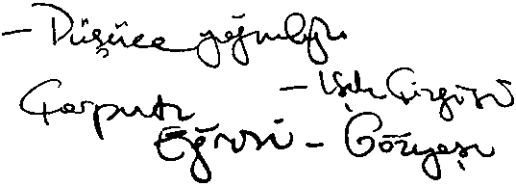
"Şeytanın mezarı mı olurmuş! Allah göstermesin, kodeste dizi seyrediyordu çocuklar, patırtılarından kaçtım, oyun oynayacağım dışarıda, Dede'ye düşmüştüm o sıralar, devamlı ütülüyorum, paramı kurtarsam bir daha oynamayacağım, güm etti bir ışık patladı önümde, havai fişek gibi çıtır çıtır, beni içine aldı dönüyor, gözlerim kamaştı ışıktan, baktım karşımda Zeus! Elinde asası kaldırıp indiriyor, küfrediyor bana, 'Çoluğunun çocuğunun rızkını kumara yatırmaya utanmıyor musun!' diyor, 'Lanet olsun senin gibi babaya!' Şeytan indi şeytan diye bağırmışım o arada ben nasıl korktuysam, çeneme asasını dayayıp boynumdan yukarı kanırtmasıyla eli şak etti patladı yüzümde, tokadı yiyince doğrulup sakalına yapışacak oldum, 'Göğü başına yıkarım şimşeğimle!' dedi bu defa, öyle bir gürledi ki, omuzlarına dökülen beyaz saçlarında, sakalında yıldırımlar yıldızlar çaktı, göğün içinden sızan mavi ışıklar yandı gözlerinde."

Derin derin soluklanarak çayını yudumlayıp sırt çantasını kaptığı gibi ayaklandı Bakaçyo, Adabel Plajı'na

yürüyüp beklemeye koyuldu, uzandığı şezlongda bakışları ufka doğru çekildikçe içini üzüntü kaplıyordu, Lomen Usta'nın harfleri birbirine karışmış mesajları ışıyıp akıyordu zihninde.

"Kmie bksama anı, masal,
Ne oldu malı olan da ölür, olmanay da...
Herseks bana çok mahkûm bakıroy
Bu bnie üzüyor...
Yoksa bir bu sevda mı çile çektiren..."

Bütün gün bekledi Bakaçyo ama Eserya gelmedi. Gün boyunca defterine duygu dalgalanmalarını gösteren şekiller çizdi ve ikindiye doğru birden açıkta fırtına işaretleri belirdi, hızla kıyıya doğru esen şiddetli bir rüzgârla savrulmaya başladı kayıklar, kalabalık otellere, pansiyonlara, evlere çekildi, kapanan havanın yarattığı karmaşık duygularla ümitsizliğe kapılıp "Kalp İzi" dediği grafikler çiziktirmeye başlayan Bakaçyo, duygu durumunu bu biçimde günü gününe analiz etmeye karar verdi, asıl istediği neydi Eserya'dan... Kendisine metinler oluşturacak bir yazar arayışından öteye geçmişti duyguları, işaretler onu gösteriyordu.

Kafenin arka bölümünde rüzgârdan korunmaya çalışarak çoklu duygu dalgalanmaları adını verdiği bir grafik daha çizdi defterine, "Merak", "Özlem" ve "Umut"... Çizdiği grafiğe bakarak düşüncelere dalmışken, "Müsaade var

mı?" diyerek Kenanil gelip oturdu yanına. Kindle'nı çıkarmak üzere sırt çantasına uzandı Bakaçyo ama Kenanil, "Fırtına beni başka türlü etkiliyor," diye söze girip soyunun kökeninin neredeyse tufandan önce ateşi bilen aşçılara kadar gittiğini söyleyince çantasının içinde yalnızlaşan elini usulca çıkarıp masaya bıraktı, "Dedelerimden biri Baal'in şimşek kadehini çalmış! O kadeh, gökten düşen en eski yıldırımlardan birinin parçaladığı kayadan oyulmuş."

Kenanil ufukta çakıp adaları ışıtan şimşeklerin telaşıyla, "Kendisiyle bunları konuştuğum ünlü bir şair dostum var, seni tanıştırmak isterim onunla," diyerek masasından çekildiğinde, "Haberiniz var mı? Bilginize" mesajıyla bir gazete haberinin fotoğrafı düştü telefonuna, onda kayıtlı olmayan bir numaradan *Marketçi*'nin *CoinIşığı*'nın adamı olduğunu, babasıyla birlikte gözaltına alındığını öğrendi, elinden defterini bıraktığı gibi yarı şaşkın bir havada, "Bu bir Beddua Market yayınıdır," diyerek doğrudan *Marketçi*'ye seslendiği kısa bir video attı hemen.

Bana ettiğin beddualar aç kurtların dişiyle yanağına saplansın da kanlı çığlıkla geri dönsün sana, boğazın yırtılsın da kalbin kopsun kökünden.

Yağmurun fırtınanın rüzgârlı denizin, çalışanları Mel-Nis'ten daha çok düşündüğü neşesiyle konteynerde erken başlayan gece toplaşmasını pidecinin yastığına sinmiş yanık un kokusunu içine çekerek hüzünle karışık bir neşeyle izlerken Heybetlos, kolunu ona doğru uzatıp parmaklarını savurarak, "Kafanı yiyordu Kenanil kafede, şair dostuyla mı tanıştıracak seni..." demesiyle çekilip kendine kapandı Bakaçyo, "Hayal görüyor hayal, inanma sakın."

Uyanıp sahile çıktığında Melisa Nisa Hanım, her sabah yaptığı gibi köpükler içinde çırpınan denize karşı saçlarını fırçalıyordu yine, plaj terasının korkuluk direğine bağlanmış köpekle konuşuyordu arada bir, "Akşam kayboldun göremedim sonra seni Bakaçyo, denizden gelen dostumuza merhaba demek ister misin?" Köpek yüzerek karaya çıktıktan bir saat kadar sonra, restoranın iskelesine yanaşan eski bir yelkenliden köpeğini arayan korsan kılıklı bir adam inmişti. Köpek denizden çıkar çıkmaz restoranın arkasına doğru koşup mandalina bahçesine kaçmıştı, Melisa Nisa Hanım, Heybetlos'u görevlendirip köpeği mandalina bahçesindeki depoya kapattırmıştı, yorgunluktan depoda uyuyakalmıştı köpek.

Kırkayak gibi kıvrılıp bükülesin acıdan...

Bakaçyo gece yatmadan önce hikâyeyi Heybetlos'tan dinlemişti, köpeğin boynundaki deri tasma deniz tuzu bağlayıp sertleşmişti, üstünde ahşaba benzer küçük bir levha vardı, bıçakla harfler oyulmuştu levhaya ama sadece F ve R harfleri okunuyordu, diğer harfler silinip belirsizleşmişti, köpeği aramaya gelen korsandan söz etmemişti o, durumdan habersizdi demek ki.

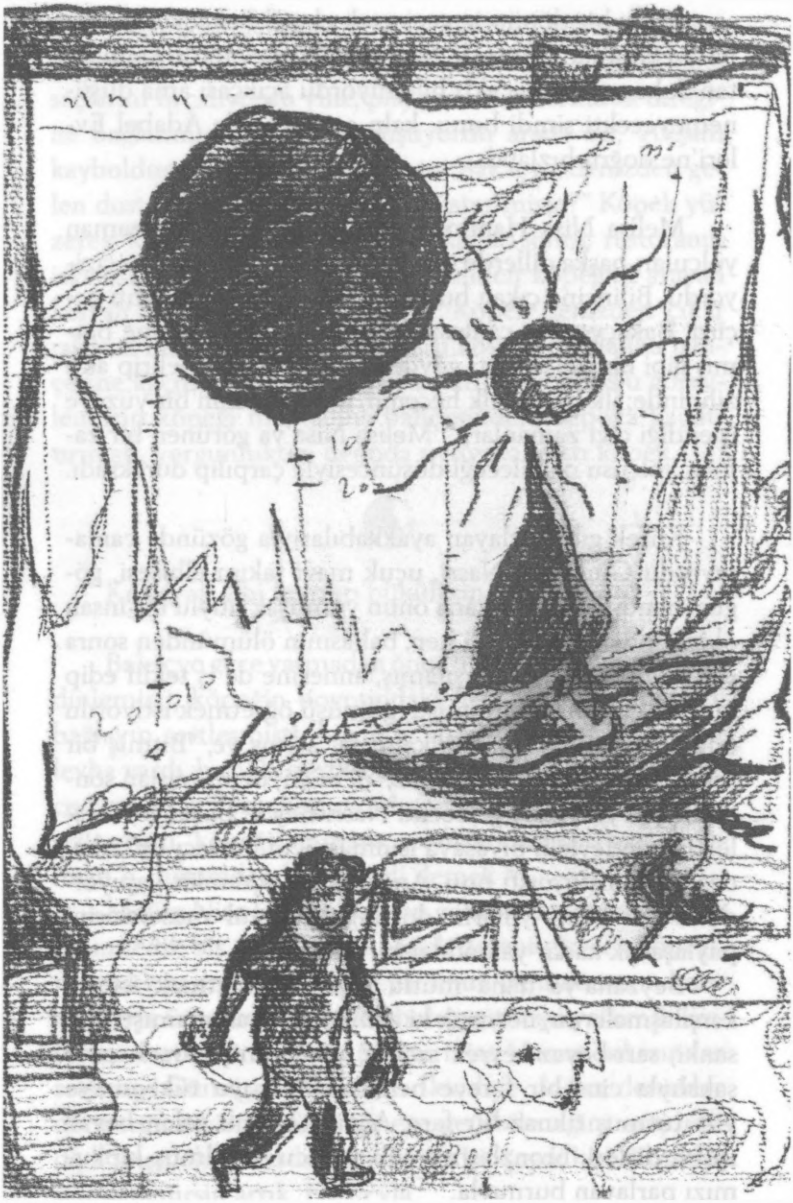
Melisa Nisa Hanım, korsan gemisinden inen adamın bilinmedik bir dilde kuma köpek deseni çizerek köpeğini aradığını anlattı Bakaçyo'ya, sonra günbatımının kızarıklığıyla ürperen ufukta kaybolup gitmişti yelkenli. Freya yazmıştı adam kuma. Melisa Nisa Hanım arkasından seslenip Gümüşçü Nasri'nin ikindiye doğru denizden döneceğini, bir-iki güne taş eve geçebileceğini müjdeledi, komşu olacaklardı ikisi, harika bir şeydi bu! "Köpekle sen ilgilenirsin artık, Freya'yla."

Şöyle bir dönüp iç geçirerek el etti Bakaçyo, Melisa Nisa Hanım'a, "Köpekle ben mi?" Konteynerde kalmaktan daha mı iyi olacaktı bilemiyordu açıkçası ama düşünemeyecekti şimdi bunu, kalp çarpıntısıyla Adabel Evleri'ne doğru hızlandı.

Melisa Nisa Hanım'ın gördüğünü söylediği zaman yolcuları başka dillerde telaşla kuma bir şeyler yazıp çiziyordu. Bilincine çıkan bu fark edişle anlık bir sarsıntı geçirdi Bakaçyo, sırt çantasındaki paslı çiviler kalbine batmış gibi bir sızı dolaştı gövdesini, eski yazılar belirip aktı zihninde; ilk harfin, ilk hecenin, ilk kelimenin bir yüzeye işlendiği çivi zamanları... Melisa Nisa'ya görünen bir zaman yolcusu olabileceği düşüncesiyle çarpılıp duraksadı.

Kürek gibi parlayan ayakkabılarıyla gözünde canlanıyordu Gümüşçü Nasri, uçuk mavi takım elbisesi, göğüs mendiliyle... Beyzâna onun yumuşak huylu bir insan olduğundan söz ederdi hep, babasının ölümünden sonra eğitim masraflarını karşılamış, annesine de iş teklif edip birlikte çalışmayı önermişti, gümüşü öğretmek istiyordu ona ama annesi kararsız kalıp fal açmış ve, "Bitmiş bir aşkın üstüne hayat kurulmaz," demişti, uzun zaman sonra ilk kez yüz yüze gelecekti Nasri Bey'le Bakaçyo, meslek lisesindeyken piyasaya ısınması için borsacı bir arkadaşıyla tanıştırmıştı onu. Annesi özel açılımlar yapıyordu o istedikçe, yılların dostluğu! Gönül meselelerini paylaşacak kadar yakındılar birbirlerine.

Beyzâna'ya daha mutlu sözlerle anlatmak isterdi karşılaşmalarını, ne yazık ki zaman pek yaramamıştı ona sanki, sarı-beyaz seyrek saçları, yünlenmiş gevşek çene sakalıyla cins bir fareye benziyordu, soyu tükenmeye yüz tutmuş tıknaz bir fare. Ağzına büyük gelen beyaz ışıltılı dişleri, bronzlaşmış alnı ve ucu soyulmuş kıpkırmızı parlayan burnuyla.

Sürat botuyla iskeleye yanaşıp kılıçbalığı desenli mavi-beyaz gömleği, yanında genç bir kadınla restorana doğru süzüldüğünde, onu oturduğu masadan doğrularak ayakta karşılayan Bakaçyo'yu bakışıyla yakalayıp elini havaya kaldırarak, "Görüşeceğiz," der gibi bir işaretle selamladı Gümüşçü Nasri. Tek sıra halinde yoluna dizilmiş garsonlar o gözden yitinceye kadar bekleyip sert bir rüzgâra çarpmışçasına dağıldılar sonra.

Ardı sıra koşturan MelNis nefes nefese geri dönüp, "Eve kahvaltıya çağırdı ikimizi, yarın sabah," diye fısıldadı kulağına, olduğu yerde öylece kalakalmıştı Bakaçyo, "saat on bir gibi çıkarız yanına, acele etmemize gerek yok."

Yükselen güneşe sırtını verip suyun içinden kumlara bata çıka Adabel Evleri'ne doğru yürürken buldu kendini yine.

Adım attıkça kuma batıyor, ayaklarının altına sular doluyor, kumlar gevşeyip çözülüyordu, bir ürpertiyle çivi zamanından çıkmış, deniz zamanıyla kum zamanı arasında kaygan bir sınırda yürüyordu sanki, sahil boyunca güneşlenen, yüzen insanların keyifli gürültüsüne kulağını kapamaya çalışıyor, sere serpe kalabalığın kol kola, bacak bacağa görüntüsünden yansıyormuşçasına güneş altında ışıyan parlamadan bakışlarını kaydırıp gözlerini kısıyordu. Bronzlaşmış insan uzuvlarıyla kaplanmış bir sahilde inlercesine keyifli hırıltılar, zevk çığlıkları arasında yiyip içen insanların uğultusunu duymamak için mandalina bahçesine kaçtıkça kulağında sönen sesler, yerini gizli işaretlerin duyulur duyulmaz fısıltısına bırakıyor; bu kez de çalışanların görüntüsü canlanıyordu gözlerinde, yarı uzanmış yarı yatmış sere serpe kalabalığa hizmet için koşturan insanların... Güneşlenen tatilciler, nasıl bir zaman sınırında olduklarının farkında değil

gibi görünüyor, hayatlarına hâkimmiş gibi davranıyorlardı yine ama çalışanlar zamanın ağını geçmişe doğru çekip toplamaya başlamıştı çoktan. Heybetlos, bir yandan, "Kaldırın şemsiyeleri, şimdi gelip açtırmak isterler," diye elemanlarına söyleniyor, bir yandan omuzlarına masa örtülerini vurmuş restoranın uzak köşelerine doğru seğirten, yere eğik suratlarıyla masa hazırlayan garsonları denetliyordu, "İki onluk yaptık, beş-altı kişilik sekiz yer hazır!" Heybetlos koşturdukça güneşin ışıkları denizin üstünde yıldızlanarak uçuşuyor, gece mavisine dönüyordu sular. Bakaçyo şezlongları kaldırıp kumun üstüne masa yerleştiren, aynı kodesi paylaştığı insanları izlerken kaçınılmaz biçimde hep aynı duyguya kapılıyordu, sabah ellerinde tırmıklarla kuma atılmış çöpleri, izmaritleri topluyor, akşam şezlongları kaldırıyorlardı ama her biri kral, tanrıça, yarı tanrıydı, Bakaçyo kodes arkadaşlarının gerçekte başka bir hayat sürdüklerini fark edip görebildiği için şanslı sayıyordu kendini. En çok Heybetlos'un söylediklerinde ifadesini buluyordu ne yapmaya çalıştıkları, girdikleri yol, gözlerini diktikleri hayat... Bakaçyo'ya öyle geliyordu ki zamanda yolculuk yaparak yaşadıkları hayatlarının sırrını varlıklı kalabalıktan gizleme konusunda kırılmaz bir dayanışma içindeydiler, haklıydı Melisa Nisa Hanım, hayat onu geçiş sahiline getirmişti, temas ettikleri hayvanları bile hikâye yoluyla kendi gizemli hayatlarına dahil edebilecek hayal gücüne sahiptiler.

"Merak etme anne, ay batarken bir bardak deniz suyuna bir fiske kum atıp içiyorum, yalnızlığa birebir!"

Bakaçyo, Adabel Sahili'ne rüyadan uyanır gibi sayıklarcasına söylediği şeylerin hayatta nasıl karşılık bulduğunu görüp izlemeye geldiğinden emindi artık. Yönü-

nü belirlemekte zorlanıyordu sadece. Zamanı ileri sararak mı, yoksa geri kırarak mı yaşayıp deneyimleyecekti bunu, anlaması gereken şey buydu işte! –Cinler, hayalî yaratıklar, konuşan bulutlar, akıl veren kuşlar, arkadaşlık eden deniz.– Çok boyutlu bir hayat sürmeye başladığını biliyor olsa da yaşadığı birçok şeyi anlamlandırmakta yetersiz kalıyordu yine de. Takipçilerine anlattığı gibi zaman uzak geçmişe doğru çekiliyordu sürekli, kumar çağıyla sayıklama çağı arasındaki bilinmez maddeye bulanıyordu insanlık, sezgilerinin onu haklı çıkardığını hissediyor ve kuma çizdiği grafikler gözünde canlandıkça soluğu kesilecek gibi oluyordu, günün birinde bu kumsalda sayıklayan sesini dinleyerek değişip dönüşeceğini düşünmeden edemiyor, heyecanla ürperip iç geçiriyordu.

Anlık uçuşmalar, anların uçması, anlık kanatlanışlar... Anlar kanatlanmış gibiydi. On adım yürüyünce başka bir çağa, başka bir zamana geçebiliyordu artık. Yirmi-yirmi beş adım atıp sola döndü yüzünü Bakaçyo, başını bulutlara yatırdı ve *Uyanışı Gördüm* başlığıyla paylaşımlar yapmaya karar verdi o anda. Ramini'nin yokluğuna hüzünlenerek içine attığı, kalbinde kafasında birikmiş, herkesten önce ona söyleyip açmak isteyeceği duygular, düşünceler, tespitler...

Kısa bir yayın olacak bu paratonerler, milyonlarca eli kolu olan tonlarca ağırlıktaki bizim o capcanlı yoksul kütlemiz, ejderha-dokuz başlı dev-tartaros canavarı-zamkıran biçimini almak için kımıldanıyor, yeni bir varlığa dönüşeceğimiz o gelecek sabahına uyanmamız düşündüğümden de yakın olabilir, hayal ettiğimden daha derin bir haykırışla gerçekleşecek bu!

♦ Geçmişe götürüp yıldız mezarlığına gömeceksin yoksulları Bako, niyetin bozuk senin.

Deniz rengine kavuşup durulmuştu ama havada fırtına kokusu vardı hâlâ.

Kuşluk vakti Adabel Seremoni Evleri'nin plajında denizden çıkıp duşa doğru yürürken turnikeye yakın güvenlik bölgesinde Eserya'yı görüp duraksadı. Han Sezar vardı yanında, üstü çıplaktı bu defa, şort mayosu tuz kristalleriyle parlıyordu, yüzücülere özgü biçimli vücuduyla dalgaları yarıp doğmuş bir deniz tanrısını andırıyordu, Bakaçyo'nun bakışları sırtındaki dövmeye takıldı, kanat çırpan bir martı ve arkasında kabaran dalgalar! Sanki deniz kendi sırrını onun sırtına kazımıştı, kalbi kıskançlık acısıyla yanıp sıkıştı o anda, sonra başka bir şey titreşti zihninde, kuşkuya benzer ince keskin bir duygu, sırtındaki dövmenin dalgaları uğursuz bir işaret gibiydi, Eserya'nın yanında duran bu adamda suların değil, karanlığın uğultusu vardı, gülerek bir şeyler konuşuyorlardı, kolunu havalandırarak birden uzaklaşıp kayboldu Han Sezar, kalp çarpıntısının yatışması için geri geri denize doğru kayıp sırtüstü suya bıraktı kendini Bakaçyo, açığa doğru yüzüp iskeleye çıktı ve düşünceler içinde ağır adımlarla plaj kafesine doğru yürüdü, "Aşkın ışığı ona değdi belki ama ruhu bana daha yakın. Yakışıklılığı bir parıltı... ama ardında, derinlerde bir şey var." Birasını yudumlayacağı boş bir şezlong aranırken Eserya onu görüp seslenerek el etti. Öğle arası iki saatliğine serbest olacaktı, gece nöbet tuttuğu için fazladan bir saat dinlenme izni vardı, "Fırsat bulup da senin iş teklifini," dedi, "konuşamadık..."

"Çalışmam gerekiyor, bir şeyler okuyacağım işle ilgili," diye mırıldanıp soluklandı Bakaçyo, "kafeteryanın arkasındaki alanda olurum ben, uğrarsan konuşuruz."

Sesinin titreyip dağılacağı korkusuyla hızla uzaklaştı Eserya'dan.

Evimizin içinden toprak bir yol geçip gitsin, meşe ormanlarının hışırtısıyla bükülen, ıssız sessiz otlar bürümüş üstünü, adımlarımızın izinin sarmaş dolaş karıştığı.

Kalp solgunluğuyla uzandığı şezlongda iç çekip nefeslenirken *AnalistAbi*'nin, "Şu bizim İyonya'lı Anaksagoras der ki," mesajı düştü Bakaçyo'nun telefonuna, "Görünenle gerçeğin arasına akıl girmezse her şey birbirine karışır. Rüyayla gerçeğin arasından akıl sesini yükseltmeli ki... o yüzden şu yaptığın *Uyanışı Gördüm* paylaşımını akıllıca düşünmende fayda var Pejmürde Prens!"

Hemen ardından Kikobaki'ye teknik analize yönelmesini öğütleyen uzun bir uyarı mesajı daha gönderdi *AnalistAbi*, takipçilerinin ondan rakamlarla konuşmasını beklediğini, krizden bahsedecekse insanlara kanıt sunması gerektiğini söylüyordu ona, hayalî rüyayı bir kenara bırakıp piyasanın nabzını hissettirecek sayıları koymalıydı ortaya.

Eserya onu bulup yanına gelmeden *AnalistAbi*'nin anlayabileceği biçimde, küçük yatırımcılar ve sıfır parası olanlar için tek nefeslik kısa bir yayın açtı Bakaçyo, *Uyanışı Gördüm II*.

Yaklaşan felaketi rakamlarla anlatmaya çalışanları dinlemeseniz de olur arkadaşlar, ekonomistlerin haber spikerine dönüşmesi apaçık kriz belirtisidir zaten, paranın dünyada bir numaralı haber olması alarm durumudur, zenginleri paralarını kaybetme korkusu sarmış de-

mektir düpedüz, kurdukları para sisteminin çökeceği anlamına gelir bu çünkü, benim işim yoksullar için doğacak mucizevi imkânı, kaçırılmaması gereken fırsatı gözetip değerlendirmenize sunmak...

- Riski göze alıp kaosa balıklama atlayan kazanacak.
- Ümitlendirmeyin insanları, intihar vakaları arttı.

"Yürüyelim mi biraz şöyle, bizim buradan denize girmemiz yasak, dünkü fırtına başımı döndürdü, sersemledim uğultudan, bugün de boğuldum sıcaktan, gidip suya atmak istiyorum kendimi." Bakaçyo, Balıkgözü Restoran'ın plajına gidebileceklerini söyledi Eserya'ya, Adabel Sahili'nde yeniydi, çevreyi pek iyi bilmiyordu. Eserya, "Pideciyi atmışlar üzüldüm, pide yemeye gidiyorduk bazen, oradaki kadın bir yerden tanıdık geliyor bana ama çıkaramıyorum," dedi, Bakaçyo'ya onu daha rahat konuşup yüzebilecekleri sessiz, yabanıl bir koya götürebileceğini söyledi. "Animatör arkadaşların kaçtığı bir yer var, Sakson Koyu."

Sırt çantalarına bira atıp Adabel Sahili'nden yamaçlara doğru yürüdüler.

"Animatör arkadaşlardan biri Adabel'de konaklayan kadınlardan biriyle dışarı çıkmış, şikâyet almışlar onunla ilgili, eğlence müdürümüz Han Sezar, bizim animatörde başka bir kadının gözü olduğunu, kıskançlıktan ortalığı ayağa kaldırdığını söyleyip çocuğu kurtarmaya çalışmış ama sanmıyorum, tutmazlar onu burada artık, üst yönetim bu konularda çok titiz."

"Kaç gün konaklıyorlar ki öyle yakınlıklar kurulabiliyor, kıskançlık krizlerine giriliyor, anlamak zor," deyip iç geçirdi Bakaçyo.

"Asıl sorun hırsızlar! O yüzden plaja döndüm yeniden, güvenlik amiri öyle istedi..."

Bakaçyo'nun kendisine nasıl bir iş teklif edeceğini elbette merak ediyordu Eserya, "Benimle öyle gelip konuştuğun için aramızda samimiyet doğdu, yoksa dışarıdan kişilerle yakınlık kurmamaya dikkat ediyoruz, senin gibi ben de ne olsa direkt girerim konuya, hep böyle misin bilemiyorum tabii de..." diye başladı söze, "Nasıl bir iş bu? Biraz bahsettin ama inan paradan hiç anlamam ben, kendimi bildim bileli çalışıyorum, para benim için anneme ve ablama bakmak demek, onlar için para kazanmam gerekiyor, zengin olduğumuzu sanan hasta bir ablam var."

"Kanalıma göz atarız aşağı inince, kısa bir video izletirim istersen."

"Bu sene vaktimi ayarlayamadım, yaz sonunda gidip halledeceğim mutlaka, bir sertifika programına yazılıp animatör olacağım, güvenlikçi olmaktan daha iyi, üniforma sıkıntısı filan yok hiç değilse, havalı iş sonra, yaşım geçmeden yol alırım diye düşünüyorum, dil öğrenirim, yükselme imkânı da var, eğlence müdürü olabilirim bir otelde, tatil köyünde..."

Konuşarak koya indiklerinde konu kapanmış gibiydi ama yağmur sularının ve dalgaların eritip aşındırdığı kaya oyuklarından kayarak indikleri ıssız kumsalda düşüncesini değiştirecek bir görüntüyle karşılaştı Eserya. Denizin üstü bembeyaz martı tüyleriyle kaplıydı, çakıltaşlarının ışıldadığı kayalık sahile kopmuş martı kanatları, parçalanmış delik deşik martı gövdeleri saçılmıştı.

Koyun açıklarındaki küçük kayalık ada martı beyazına kesmişti, sanki kanatlanıp yükseliyor süzülerek suya batıyordu ada, martıların yuvasını vurmuştu fırtına, yıldırım düşmüştü belki, uğursuz bir saldırı yaşanmış gibiydi, huzursuz kanat çırpışlarıyla havada bulutlanıyor, son-

ra suyun üstüne çöküp oturuyordu martılar, uzak bir çığlıkla ürperip dalgalanıyordu deniz.

Eserya... Melisa Nisa Hanım gibi o da adını değiştirmiş miydi acaba, değiştirmişti evet... Sonu N harfiyle kapanan isminden hoşlanmadığı için, A harfiyle sonsuza dek açık kalacak bir isim... Susan değil seslenen isim!

Fırtına dinmiş, kumsalı eriten dalgaların uğultusu uzaklara çekilmişti, deniz canlıları sayıklıyormuş gibi derin iç çekişli bir mırıltıyla sessizleştiler birden, çakıltaşlarının üstüne, kayaların dibine yığılan yosunlar, usulca nefes alıyormuş gibi garip bir his sarmıştı ikisini de, sanki deniz içindeki tüm sırları gece boyunca açığa vurmaktan yorgun düşüp güneşle uykuya dalmıştı, çürüyen yosunlar mı, kayalıklara vurup ezilmiş denizyıldızları mı, yoksa fırtınanın getirdiği o metalik deniz soluğu mu? Tuz, yosun, çürüme... Tuzun keskinliğiyle yosunların yumuşak çürümüşlüğü birbirine karışmış, kayalık koya parçalanmış martıların acı kokusu sinmişti.

Kırmızı bez ayakkabılarını çıkarıp eline aldı Eserya, eteklerini toplayarak ayağının ucuyla suyu yokladı önce, sonra elbisesini sıyırıp çakıltaşlarının üstüne fırlatacakken Bakaçyo uzanıp yakalayıverdi, "Soğuk değil su, hiç soğuk değil," dedi ellerini denize daldırarak, Eserya'nın elbisesini bir kaya çıkıntısının üstüne bırakıp hızla denize yürüdü Bakaçyo, tüyle kaplı sulara gömülüp kendilerini denize bıraktıklarında bunu bir işaret sayabileceğini düşündü Eserya, kabul edebilirdi Bakaçyo'nun teklifini. Su saçlarından yüzüne akarken, "Rüyamda görüyorum bu koyu, kışları... burayı..." dedi, "Nasıl sayıklıyorum bilsen, dördüncü yazım bu Adabel'deki."

Bakaçyo başını denize yatırıp ufka doğru baktı, ağlayan yüzü canlanmıştı gözlerinde, fırtınayla uzaklara sürüklenen beyaz bulutlar baş döndürücü bir hızla çözülüyor, sular arada bir kıvrılarak kayalara çarpıyordu, yamaçlardan aşağı kuru otların kokusuyla, tozuyla aniden üstlerine akan rüzgâr saçlarını savuruyor, uçuşan parmaklarından, bakışlarından ateşsi bir heyecan yayılıyordu havaya.

"Videolarına göz atabiliriz şimdi, istersen..."

Beklediği fırsat doğmuştu işte, telefonuna davrandı Bakaçyo, Eserya çakıltaşı ve tüy toplarken ona izleteceği birkaç video seçti, sonra seyretmeye koyuldu Eserya'yı. *Uyanışı Gördüm III.*

Dünya suçlusu servet sapkınlarının yoksullardan sakladıkları her şeyi biliyoruz artık. Geçmişlerini üstlerinden sıyırıp tam geleceğe kanatlanmak için pozisyon alacakları sırada ifşalandılar. Oyalanacağımızı düşünerek elimize tutuşturdukları aletler görünür kıldı her şeyi, açgözlülüklerinden, kâr hırsıyla piyasaya sürdükleri akıllı aletler. Yıldızlar gibi kaynaşan milyarlarca canlıya karşı hepsi işte topu topu bir elin parmakları kadar insan! Göründükleri anda yenilmiş olduklarının farkına varacak kadar teknoloji giyinmiş silikon robotları bunlar! Emekleriyle akıllı aletleri üreten yoksul işçilerdi elbet, kodların derinliğine zenginlerin kulaklarının duymayacağı bir fısıltı işlemiş olmasınlar! İntikamın sessiz adımları yıllar önce atıldı diyebiliriz o halde.

♦ Fazla dramatik, sessiz adımlar, sessiz intikam.

- Güç kimde anlamadık hâlâ Bako.
- İçim sıkkın yapma abi, para kasabı gibi konuşma, ilk on saniyede beynime kramp girdi.

Eserya elinde tüyler ve renkli taşlarla yaklaşıp, "Bir arkadaşım dağ bayır dolaşıp kıymetli taş arıyor, satıyor onları. İnanılmaz güzellikte yeşil-siyah damarlı taşlar buldu, zehirli çıktı taşlar," diye acı bir gülümsemeyle yanı başına diz çökünce, Bakaçyo kadınların renkli taşlara tüylere olan merakıyla ilgili düşüncelere dalıp gitti bu kez. Bir deniz kabuğu, ışıltılı bir taşla onları baştan çıkarıp dağa yürütmenin, mağaraya kapatmanın mümkün olduğunun anlatıldığı masallar geçti aklından, zihni yine o sezgiyle ürperdi, gönülleri uzak geçmişe kayıp gidiveriyordu kadınların... Zaman duyguları farklılaşıyordu birdenbire.

"Kuştüyü seviyorsan iste benden ne kadar istersen, *Upapa epops* tüyü ister misin mesela?" dedi gülerek, Eserya anlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturunca, "İbibik, ibibik..." diye ekledi ardından, ellerini savurarak ibibik kuşunun hikâyesini anlatırken buldu kendini Bakaçyo.

"Geçtiğimiz ilkbahar göl kenarında gördüm, kahvaltıya gitmiştik bir arkadaşımla, çocukluğumun kuşu, kanat çevirerek uçuyor, yelpaze kuşu!

Annemin sanal dükkânı var, bir sürü şey satıyor, hepsi de sihirli ona sorarsan, kuştüyü de satıyor, kafalarımız pek uyuşmaz onunla, insan bilinç açılması çağındaymış, öyle söylüyor, ses nefes elçilerine ihtiyaç duyulan zamandan geçiyormuşuz, felaket çatışıyoruz ama istersem yastıklar dolusu kuştüyü gönderir bana."

Kuştüylerinin para olarak kullanıldığından, eskiçağlarda devekuşu tüyüyle ölülerin kalbini tarttıklarından

söz edip uzattıkça uzattı sonra Bakaçyo, sesinden neşe taşıyordu işte, ardı ardına sular gibi şırıl şırıl akan cümleler...

Zaman duyguları nasıl da oynak geçişliydi kadınların... Uzandıkları çakıltaşlarının cıngıltısı, martı çığlıkları ve karşı kıyılardan esip gelen dalga çırpıntıları eşliğinde Eserya'ya videolarından kısa bölümler izletti Bakaçyo.

"Yaz boyunca kazandığım parayla altın alıyorum ben de, sonra gram gram bozdurup kışı geçirmeye çalışıyorum," dedi Eserya, "bunu bilmeyen yok, stajyer öğrenciler bile yapıyor bunu, eriyor yoksa, zaten kazandıkları ne kadarcık ki."

Bakaçyo nasıl anlatacağını bilemediyse de son çektiği videoların biraz aceleye geldiğini, kimse görmesin diye mandalina bahçesinde çalıştığını söyleyip garsonların ve restorana gelen insanların sürekli öksürdüğünden yakındı, Adabel Evleri'nin plajında da durum farklı değildi.

"Sadece kahkahalarını duyuyorum ben onların," dedi Eserya.

"Ben de duyuyorum orası öyle, bir şey yutmuş gibi suni suni haykırıyorlar, fark etmedin mi gülüşü tuhaflaştı insanların."

"Kikobaki..." diye mırıldanıp başını göğe kaldırdı Eserya, "Senin paratonerler Kiko diyor sana, istersen ben de Kiko diyebilirim."

"Çok sevdiğim bir çocukluk arkadaşım var, Ramini, onun yakıştırması bu, kendimi bildim bileli Ramini'nin Kikobaki'siyim, Bakaçyo olmak da hoşuma gitti doğrusu, Bakaçyo de sen bana Eserya."

Arkadaşını öyle özlemişti ki, kulağında yankılanan ıslık sesiyle sarsılıp büküldü uzandığı yerde, göğsünden bacaklarına vuran gençlik çarpıntısıyla, parmaklarına dolanan o çocukluk ürpertisiyle bulanıp kaydı bakışları.

"Gece bakarım biraz daha, uyuyana kadar izlerim, yarın daha detaylı konuşuruz, öğle arası seni göremezsem ben uğrarım o tarafa."

Denizin üstünde pullanan güneş, bulutlarla birlikte açılıp kapanıyor, göz alıcı bir parlamayla koya vurup kaya oyuklarını, kuytuları ışıtıyordu ansızın. Çakıltaşlarının içine hapsolmuş yüzyılların nefesi havaya süzülüyor, sulardan yükselen uzak okyanusların kokusuna karışıyordu sanki.

Dalıp gitti Bakaçyo, ateşsi bir seğirişle damarlanan o dayanılmaz akışla soluksuz kaldı bir an, Ramini...

Eserya'dan ayrılırken karar vermişti buna Bakaçyo, sabah Adabel Plajı'na gitmeyecek, Balıkgözü'ne uğramasını bekleyecekti onun.

Bir nefeslik paylaşımlarına, dile getirdiği düşüncelerden onu kuşkuya düşürecek kadar çok yorum yağınca bu kez durmaya karar verdi Bakaçyo, takipçi sayısındaki astronomik artış, hanesine borç olarak yazılacakmış gibi anlatılmaz bir huzursuzlukla kendine dönüverdi. Küçük yatırımcılara yol göstermeye çalışırken, görünme telaşına kapılmış insanlara dijital sahne kurmuştu demek! Bu artışın arkasındaki görünmez akışı sezince uyanışı çok daha önce gördüklerini söyleyip onu "zaman"la ilgili bir tartışmaya çekmek isteyenleri cevapsız bıraktı, kof rüzgârla gelen şöhretin yoksullara fayda etmeyeceğini anlamak için gerçeği çürütenlerin dalgasına kapılıp karanlık sulara sürüklenmesi gerekmiyordu.

Para spikerlerinin yapay zekâ destekli veri paylaşımlarıyla ilgili düşüncesini soran takipçileri için tek nefeslik kısa bir yayın açıp sonrasında anlık video atmayacağını söyleyerek başladı sözüne. *Uyanışı Gördüm IV*.

Yapay zekânın hızı hepimizin kavrayış hızını aşıp uçuyor, biz daha ne hissedip düşünmemiz gerektiğini bilmeye uğraşırken veri dünyanın etrafını çoktan defalarca dolaşmış oluyor. Evet, herkesin konuştuğu bu ama verinin yavanlığından, tedirgin edici ışıksı kokusundan, hışırtısından, kaydığı ürpertici karanlık boşluktan söz edenlerin sesi duyulmuyor. Hız hayatlarımızı birbirinden kopuk iki ayrı düzlemde yaşamaya zorluyor bizi. Koşan hayalle duran gerçek arasında bölünmüş, bir bedende birbiriyle bağdaşmaz iki can taşıyan varlıklara dönüştürüyor hepimizi, yalpalamak kaçınılmaz! Ebedî sarhoşluk... Aklımın kalbimin derinden gelen bir sinyalle başka yere kaydığını söylemek istiyorum size aslında, kendi içimde bir yer var, oraya dönüyorum, uzun zamandır beni çağıran küçük bir elin kıpırtısına benzeyen bir titreşim... Veriyle grafikle algoritmayla ilgisi olmayan, kalp çarpıntısıyla ürperip kaynaşan anlamı tenimde hissedeceğim bir yer. Siz buna aşk deyin. Hiçbir teknolojinin bizi götüremeyeceği bir şeye gidiyorum, kendimi ancak orada bulacağıma inandığım için... Merak etmeyin, videolar atacağım size yine.

Yapay zekâya insanı suya götürüp susuz getirecek zekâ demek daha doğru, veri merkezlerini soğutmak için dünyanın nehirlerinin, ırmaklarının suyunu çekip tatlı su kaynaklarımızı kurutacak yapay canavar yarattılar, tekrar etmiş gibi olacağım belki ama buna da dinozorların intikamı-hayaleti diyebiliriz, eğer onları durduramaz da elimizden kaçırırsak, yaptıklarının hesabını soramadığımız için üzülmekle kalmayacağız sadece, peşleri sıra sürüklenen milyonlarca canlı cansız robotun dünyayı cehenneme çevirmesine yol açmış olacağız, bu kriz bu

çöküş Güneş Sistemi'nin yaşayan tek gezegeni dünyamız için hayat ötesi önemde, çok kritik! Zamanı taşıyıp götüren insanlar bu gidişe dur demezse dünyanın taşını toprağını eritip işlemden geçirmenin, içini yiyip iliğini sömürmenin sonu nereye varacak düşünmenizi istiyorum sizden, tel kafese dönmüş o cansız susuz soluksuz dünyayı! Mars'ın başına gelen gelecek başına...

Avutucu bir şey duymak isteyenler için ne söyleyebilirim... Yoksullar zenginleri kütle çekimine uğratıp bertaraf edemezse dünya işlenmiş metal gezegenine dönüşüp yörüngesinde dönen atıklarla güneşin etrafında yalpalamaya başlamadan kaçtıkları gelecekte para faşistlerinin canını yapay hortlaklar teslim alacak diyebilirim ancak, yıkıcı yaratıcılık gösterisi yapacak hortlaklar çökecek boğazlarına!

- Yine mi duygusal trip, trend için yapıyorsan yazıklar olsun.
- Enerjin değişmiş, belli, bu bir kapı gir oradan.

Gece derin nefeslenişlerle uykuya dalmış, çırpınan iç denizlerin dip uğultusuyla sayıklıyordu sanki, göğün karanlığında ışıyasönen yıldızlardan gelen bir sinyalmişçesine düzenli aralıklarla kulağında yankılanan ıssız horlamalar eşliğinde Ramini'ye bir mesaj yazıp attı Bakaçyo, "Her yayın açıp para dediğimde aklıma düşüyorsun Ramini, içim sızlıyor ama kaderin sessiz kararını kabullendim artık, tılsımlı tahta metrenle çocukluk kanepemizi, sobamızı yok edip evimizi uzak diyarlara uçurdun, sırtımı yasladığım açılmaz kapım oldun benim sihirbaz!"

Merhaba paratonerler, bugünden sonra denizden gelen köpeğim Freya'yla birlikte karşınızda olacağım, bakın bu çizdiğim gümüşün uzun vadeli grafiği, bu çizgi burada kırılmış gibi duruyor ama başka bir şeye dönüşmüş, bunu çoğu kimse fark etmez, insan da bazen öyle, kırılmış gibi görünür ama sadece yön değiştirmiştir, altın ve gümüş hakkında çok şey anlattım size, onlar parlamaktan yorulmaz, ışığını kendi içinden alır ikisi de, dış dünyadaki kaos onların sabrını tüketemez, bazı insanlar da öyledir, konuşmazlar ama içlerinde bir eğri yükselir, bir çizgi dalga gibi kıvrılıp bükülür, derinde yavaş, sabırlı bir grafik akar, kimse görmez... Bir değişim yaşanıyor, ekonomik dönüşüm değil sadece, insanın dönüşümü, çok geçmeden bir şey fark edeceksiniz, paradan önce kalpten taşan sevginin, bağlılığın önemli olduğunu, yatırımdan önce güvenin.

Bazen birini görür ve tüm varlığınızla ona çekilirsiniz, nerden gelip nereye gittiğini hiç umursamadan, saf bir inançla yanına oturuverirsiniz, sonsuza dek onunla kalmak istersiniz sadece, yeni bir yön çizersiniz kendinize ve o yön sizi kimsenin tahmin edemeyeceği bir yere götürür, ben neye yatırım yapacağımı görüyor ve tereddütsüz biliyorum artık.

- Ne oldu Kiko bunalıma mı girdin?
- Analiz bekliyoruz senden saçmalama dostum
- Köpek değil bu kaderin ta kendisi! Mecnun ile Freya.

Balıkgözü'ne Han Sezar'la geldi Eserya, formasının üstünü çıkarıp beyaz bir tişört giymişti, bir elinde havlu, bir elinde sırt çantasıyla verandanın ortasına yürüyüp duraksadı, gözleriyle masaları tarıyordu. Han Sezar askılı tişörtü, parlayan omuzlarıyla verandada belirdiği anda Kenanil'in gözlerinden kısık bir bakış sıyrılıp uçtu Melisa Nisa Hanım'a doğru, verandanın kıyısında durmuş, arada bir Bakaçyo'yla konuşarak servis akışını izliyordu, Melisa Nisa Hanım, Kenanil'in bakışıyla silkinip önündeki defteri kapadığı gibi restoranın kapısına yürüdü, Heybotlos, ondan önce koca cüssesiyle içeriden koşup elini Han Sezar'ın omzuna atmıştı bile, birlikte balık tezgâhının kıyısına sürüklendiler, Melisa Nisa Hanım bir an duraksayıp sert adımlarla restorana girdi sonra.

Verandanın otoparka bakan yan tarafında, ağaç altına çektiği küçük bir masada tek başına oturuyordu Bakaçyo, Kindle'ı, bilgisayarı, kahvesi... Freya ayağının dibine kıvrılmış uyukluyordu. Eserya onu görüp el salladı, "Çalışıyor muydun yoksa Bakaçyo, fazla kalmayacağım zaten," dedi gülerek, "gece videolarını izledim." Alnına dökülen saçlarının uçları ıslanmıştı terden, gözleri yüzü buğulanmış parlıyordu. Ne Han Sezar'ın yarattığı ürpertinin ne de Bakaçyo'nun soğuyup solan bakışının farkın-

da görünüyordu Eserya, "Öfke var kayıtlarda, neşe yok, biraz komik gibi ama yeterince değil bana sorarsan, düşünmek lazım, nasıl bir katkım olabilir, konuşuruz üstünde... Bir suya atlayıp çıkacağım hemen, bunaldım çok..." Sırt çantasından deniz gözlüğünü alıp terliklerini çıkardığı gibi sahile koştu Eserya, daha o suya girmeden, "Böyle düşüncesizlik olmaz, servis saatinde," diye söylenerek Bakaçyo'nun yanına sokuldu Kenanil, "internette ürün satıyor bu, havasına baksan ekolojik Sezar Bey! Bizim elemanlara musallat oldu, Heybetlos memleketten tuz getirtiyor bunun için, restoranın kaptanı olacak sözde, beyzadeyi görünce kafası uçuyor, bademdi, baldı, garsonlar ızgaracılar buna çalışıyor, her yol var bu ekolojistte, başka neler sattığını merak edecek olursan çocuklara sor anlatır onlar..." Eserya'nın denizden çıktığını görüp, "Ne göndereyim size, şöyle hafif bir şeyler..." diyerek hızla çekildi masadan sonra Kenanil.

Eserya saçlarını kuruladığı havluya sarınıp, "Serinledim biraz," diyerek Bakaçyo'nun karşısındaki sandalyeye ilişti, "ıslanmış oldum sadece... Akşama koya gider yüzeriz biraz, konuşuruz etraflıca. Çarşaf gibi denizler bitti artık, çarşı gibi denizler var şimdi, suyun canını çıkarıyor kalabalık. Videolardan birini izlerken söylediğin bir şey düşündürdü beni, şu karanlıkta çektiğin videoda, önce bir kahveni içerim ama... 'Piyasa sustuğunda insanın sesi açılır,' diyorsun, tam anlamamıştım aslında ne söylemek istediğini ama etkilenmişim, uyku arasında kafamda dönüp durdu. Konuya ne kadar hâkim olabileceğimden emin değilim, birlikte çalışmamız gerekecek bir defa, kesin yazarım diyemem şimdiden, cümlelerini güzelleştirebilir miyim bilemiyorum, deneyip göreceğiz, bakalım..."

Eserya saçını toplamaya çalışırken göz göze geldiler, ışıksı bir renk çarpışmasıyla dağılıp gitti bakışları. Kulak-

larından fışkıran bir kalp hışırtısıyla farkına vardı Bakaçyo bunun, birbirlerinin yüzüne bakamıyorlardı.

Eserya çantasından güneş gözlüğünü çıkarıp takmıştı ki Han Sezar belirdi yanlarında, "Hazırsan gidebiliriz, tamamım ben!" Başıyla şöyle bir selamladı Bakaçyo'yu, kahvesinden bir yudum alıp Kenanil'in gönderdiği dondurmalı tatlıyı masada bırakıp kalktı Eserya.

"Bir ara konuşalım dostum, benim de senin konulara ilgim var, Eserya bahsetti."

O sırada Freya uyukladığı yerden silkinip kumları savurarak kalktı birden, otoparktan onlara doğru yürüyen Harzan Usta'yı hissetmişti, bir an durup kulaklarını dikti, sonra hızla fırlayıp koştu yeniden, Harzan Usta'yla Freya birbirlerine dolanarak yanlarına sürüklendiler. Han Sezar şöyle bir kendini yoklayıp, "Nasılsınız üstadım?" dedi saygılı bir sesle, "Geleceğinizi duymuştum arkadaşlardan." Harzan Usta donuk bir tebessümle hafifçe başını eğdi, Han Sezar, "Hadi..." diye Eserya'nın omzuna dokunup birkaç adım geri çekildi.

Harzan Usta, Han Sezar'la Eserya'nın uzaklaşmasını bekleyip Freya'nın başını okşayarak, "Taşı çevireceğim, yardım lazım, gelip bir el atsan..." dedi usulca.

Eserya dönüp arkasına bakmadı bile, Bakaçyo'nun vedalaşmak için kaldırdığı eli havada asılı kalmıştı ki, her şeyi gören Beyzâna'nın fısıltısı süzülüp aktı telefonundan.

"Ufku tam olarak görene kadar bekle, ışık kendi düzenini kurmadan hiçbir şeyin yolu açılmaz, ne ileri ne geri çekil, ruhunun merkezindeki o sessiz denge seni aceleden koruyan en eski gücündür, öfke ve kıskançlık uzak olsun senden, onlar kalbin ritmini bozan kısa titreşimlerdir, sen aklına kalbine dolup boşalan duygulara düşüncelere dikkatini ver, durmak yürümekten daha eski ve kudretlidir,

zamanı taşıyanlar bilir bunu, onların zamanı geriye kaydırıp durdurdukları yerde dur sen de, o bilgeliği telaşla dağıtma, kendi içine çekilip berraklaştığında evren seni duyacak, zaman ve şartlar olgunlaştığında sana söylenmesi gerekeni duyacaksın."

Ne öfke, ne kıskançlık, gözlerinden süzülen ince ışığın sızısı sadece, içini kaplayan o tuhaf, tanıdık boşluk. Eserya uzaklaşıp gittikçe dünya adım adım ondan geri çekilmişti. Gökyüzü, deniz, sahil, gözle görülmez biçimde yerinden oynamıştı ama bu belli belirsiz kaymayı bir tek Bakaçyo hissetmişti sanki.

Telefonunu sırt çantasının gözüne atmadan önce masanın kıyısında yalnızlaştı bir an yine.

"Şimdi kartlarda belirsizlik görünüyor, kontrolü bırakma, güçlü durup kendini geri çek, dengede kal oğlum."

Beton platforma diz çöküp taşın yüzünde elini gezdirerek çizdiği eskizi yeniden gözden geçirdi Harzan Usta, Gümüşçü Nasri'nin yüzü, vücudu, kolları, bacakları... Belli belirsiz görünen çizgiler... Heykelin kilden maketini yaparken izlemişti üstadı Bakaçyo, tahta tezgâhta heykelin polyester dökümü duruyordu. "Bugün patlatma yapacağım, kal seyret istersen," dedi Harzan Usta parmağıyla taşın köşesini yoklayarak, "sabah ses çıkar, çalışanlar uyanır diye sıcağa kalıyorum mecburen... Getir bakalım manivelayı şimdi, sonra taşı çevirelim de şurayı koparacağız, delikler açacağız evvela!"

Han Sezar'ın sırtında parlayan martı ve dalga dövmesi, göğsünde yankılanan bir eksilmenin resmi gibi canlanıp duruyordu gözünde hâlâ, "Hazır mısın?" dedi Harzan Usta, kavurucu güneşle dumanlanıp uçtu sesi, "Bir daha yüklenip bas şimdi!" Taş döndüğünde ikisi de Bir süre öylece kaldı, "Taş soluk alsın, biz de dinlenelim

azıcık..." Harzan Usta elini alnına koyup güneşe baktı, "Canı fena yanacak birazdan, işimiz bitmedi daha, şu tekerlekli alet çantasını sür getir bana doğru, dur önce birer kahve içelim... Bak bu büyük canavar, bu da küçük canavar, yapacağımız işin adı da sıcak çatışma, göğüs göğüse çarpışacağız mermerle şimdi, taş yontmak suluboya yapmaya benzemez öyle, desenciler çizgi örerken heykelciler dağları delip yol açmış insanlığa...

Kalk bakalım haydi, şu çizgiler boyunca delikler delip o deliklere kama saplayacağız."

Harzan Usta canavarı taşın bacağına saplayıp çıkarmaya başladı ve ilk kamayı saplamak için çekici kaldırdığında gözlerini kapadı Bakaçyo, ilk darbeden önce kısa bir sessizlik çöktü bahçeye, mandalina ağaçları o ânın haykırışını bekliyordu sanki, havada çekiçle taş arasında eskiçağların kokusu...

Bakaçyo gözlerini araladığında manivela elindeydi hâlâ, yere eğilmiş bir düşünce gibi.

"İnsan taşla beraber yanıp sızlar ilkin, yontma aşamasına geçince ferahlamaya başlar, at bakalım hayatın yükünü üstünden, taş da hafiflesin, sen de hafifle..."

Harzan Usta'yı bırakıp mandalina bahçesinden çıktığında gözleri beyaz, keskin bir parıltıyla kaplıydı Bakaçyo'nun, güneş ışığını geri püskürten bir ayna gibiydi mermer.

Eserya'yla, Adabel Plajı'nın akşam kalabalığından sıyrıldıklarında güneş batmak üzereydi ama Sakson Koyu'nun kayalıkları soğumamıştı daha, çakıltaşlarından hoş bir sıcaklık yayılıyordu havaya, kıyıya çarpıp usulca geri çekilen suyun hışırtılı nefesi susturmuştu sanki onları, sırt çantalarını yere attıkları gibi ses etmeden soyunup kalplerini ısıtan ayak seslerini dinleyerek denize yürüdüler birlikte. Solgun güneşle sırlanan su ikisini başka yön-

lere sürükleyip götürdü, deniz henüz aralarındaki yakınlığı onaylamamıştı demek ki, kulaç attıkça birbirlerinden uzaklaşıp yalnızlaşarak uzun uzun yüzdüler ve aynı anda karaya vuran iki balık gibi çakıltaşlarının üstüne yan yana serilip uzandılar sonra.

"Niye yapıyorsun bu işi, nasıl başladın anlatsana biraz... Para nasıl bir duygu uyandırıyor sende?"

Eserya'nın gözlerindeki ışık, mermerden yansıyan ışıktan daha kör ediciydi neredeyse, gözlerine saplanıp karanlıkta bırakacaktı onu, bakamıyordu yüzüne, hep yaptığı gibi başını çevirip bakışlarını kaçırarak, "İç bulantısı... Tiksintiye benzer bir duygu uyandırıyor para bende," dedi buruk bir gülümsemeyle, sesinin bakışıyla zıtlaştığını fark etmeden aşkın verdiği heyecanla kendini sakınmadan açıyordu ona, "hep para gerilimi vardı bizim evde, çocukluğum para kavgası para gürültüsüyle geçti," diye devam etti sözüne, "o kavga havasını sürdürmek istiyorumdur belki de bilemiyorum, yani nasıl anlatabilirim, bir çeşit ters bağımlılık... "

"Benim ilk anılarım da öyle, gözümü açıp dehşet bir para kavgasının içinde buldum kendimi, cehennem gibiydi hayatımız," dedi benzer bir açıklıkla Eserya, "neyse bu gece dışarı çıkacağız eğlence ekibiyle, sonra anlatırım. O günlerden beri tek hayalim bir ev alabilmek, küçük de olsa başımızı sokabileceğimiz bir ev."

"Biliyorum ben o hayali takipçilerimden," diye mırıldandı Bakaçyo, "kendimden de tabii ki."

"Çok az parayla biraz da kredi çekerek pek tercih edilmeyen fakir bir mahallede, etrafı açık bir ev alabilsem," deyip duraksadı Eserya, "benim anne karnı kadar tanıdık hissettiğim çocukluk mahallemde... Ama ağaç görmem şart."

"Alabilirsin kendine inanırsan, gerçekten..."

"Annem bir elimdeki paraya bir de isteklerime bakıp iç geçiriyor, ama bu isteğimde diretmeme de seviniyor bir

yandan, saygı duyuyor, dedemden bir yer kalmıştı, mal paylaşımı davası yeni bitti, az bir şey düştü payıma."

"Vazgeçme sakın, istemeye devam et."

"Ne zaman karar verdin trader olmaya, yanlış söylemedim değil mi, öyle deniyor sanıyorum. Stratejist de deniyor."

"Yoo hayır, yanlış değil, öyle söyleniyor ama ben trader değilim, stratejistler ayrı," deyip duraksadı bir an Bakaçyo, sonra *AnalistAbi*'den ve onun felsefeci arkadaşından söz edip üstüne basa basa, "Penior... Penior'um ben aslında," dedi, "yoksul yorumcuyum yani, yol gösterici ama anlayan az olur diye kullanmıyorum..."

"Penior... Hiç duymamıştım ama öyleyse kullan bence," dedi Eserya, "söylediğim gibi düşünüyorum teklifini, bana uymayan şeyler oldu, sorarım aklıma takılanları, konuşuruz. Gecikmeden dönsek iyi olur," diye ekleyip hoş bir tebessümle göğe yatırdı başını, "Han Sezar da geliyor."

"Kendilerine stratejist diyenler var, evet... Finans piyasasının soğukkanlı katilleri havasında gizli kapaklı cümleler kurup aslında cümle filan kurmayan, kimsenin bir kuruş kazanmasını istemeyen burnu yukarı kırık tiplerdir hepsi."

Eserya, "Korkutucu insanlarmış..." derken Beyzâna'nın mesajıyla kesildi konuşmaları, Bakaçyo havaya kaldırdığı telefonunu eliyle gölgeleyerek iç geçirdi.

"Ateş enerjisiyle ilerleme, temkinli ol, yavaş at adımını, zayıf ve durgun bir ay, günü geldiğinde harekete geçmen için haber edeceğim sana."

Annesinin göğün katlarını süzen gözleriyle onu bakış hapsinde tuttuğuna inanacaktı neredeyse, uzaklardan ruhunu okuyordu sanki, ya da ruhu ruhuna karışmış, birlikte gezip dolaşıyorlardı dünyada.

Eserya da çalan telefonunu açıp uzandığı yerden doğruldu, "İnanamıyorum," diye haykırarak kayalıkların gölgesine doğru koşturdu, güneş solmaya başlamıştı ama kumlar soğumamıştı hâlâ... "İnanamıyorum Bakaçyo, romanımı kurtarmışlar, açmışlar bilgisayarımı... Başka bir dosya daha vardı, onun için de ayrıca sevindim, yeni yeni yazmaya başlamıştım... Kriz Anları, Sırlar."

"Ne hakkında romanın," diye sordu Bakaçyo, "adı belli mi?"

"Âşık Genç Kız, kesin değil daha ama değiştirmeyeceğim sanırım adını, ne hakkında, ah evet... Öldürülüp ormana atılan çocukluk arkadaşımın hikâyesi, ona adadım zaten, neyse okuturum bir ara istersen..."

Eserya'nın ev alma hayali Bakaçyo'yu etkileyip düşündürmüştü, bu isteğini canlı tutması konusunda onu yüreklendirmeye çalıştı, parasını büyütmesine yardımcı olabilirdi ama söylemeye çekindi bunu.

"Aslında bizimkiler varlıklıymış eskiden, babamın dedesinin hanları, hamamları... Külçe külçe altınlarla çıkmışlar yola," dedi Eserya.

"Biliyorum ben o hikâyeleri, ne olmuş sonra anlatayım sana istersen, nehirden geçerken sular birden kabarmış, atlar akburgaca kapılıp sürüklenmiş, başları köpükler içinde döne döne suya gömülüp boğulmuşlar, girdap yutmuş altınları."

"Uydurma değil öyle, gerçek hikâye bizimki."

"Bizimkiler de altınlarını gece uyudukları mağarayı basan haramilere kaptırmış, heybeler dolusu altınımız elmasımız uçmuş gitmiş öylece. Tüm yoksullar zengindi bir vakitler bence de, para yokken yoksul da yoktu zaten."

"Aslında bizim elimize ev alacak bir para geçmiş yakın bir zamanda, dedemin meyvelikleri satılmış ama annem o parayı âşık olduğu adama vermiş, ben küçükken... Babam... babam işçiymiş rafineride ben doğduğumda, patlama olmuş vardiyasında, yürüdüğünü görmedim hiç,

ağır yaralı çıkarmışlar, vücudu baştan aşağı yanıkmış... Aylarca hastanede kalmış, bir sürü ameliyat geçirmiş, sonra öğrenmişler, omuriliği de zarar görmüş, doktoru, 'Yaşaması mucize,' demiş, yaşadı biraz daha ama... tekerlekli sandalyedeydi hep."

Bakaçyo bir an koptu Eserya'nın sesinden, sonra derin bir iç çekişle ufka dalıp gitti. Eserya'nın yüzünde parlayan ışıkla bakışları ona çekildiğinde ağladığını fark edip, "Bir şey hatırladım sanki, hayal meyal..." diye mırıldanarak gözlerini kapadı usulca, birlikte sustular bir süre, sonra anlatmaya devam etti Eserya, "Anneme sordum büyüyünce nasıl bir aşktı diye... Gençtim, cahildim dedi bana, içim kaynıyordu, gitmesin diye verdim herhalde, onu sevindirmek için, erkekler için para önemli ya... Âşık mıydım bilmiyorum. Babanla hastane yolunda bittik tükendik, hayat mıydı yaşadığımız zaten."

"Baban peki?" diye sorup sustu Bakaçyo, Eserya dirseğinden büktüğü kolunu onun omzuna bastırıp yavaşladı, yaş süzülüp akıyordu gözlerinden, Bakaçyo bakışlarını Eserya'nın gözyaşlarıyla yıkanıp ışıyan yüzünden yere indirdi, "Kadınların saf temiz merhameti, ben de olsam verirdim... Erkeklerin gelip geçer ilişkileri, oyunculuğu... Ben ortaokuldaydım, tekerlekli sandalyeyle her gün kahveye gidiyordu babam, öğleden sonraları, o gün kaldırım doluymuş, asfalta indiğinde bir motorla çarpışmış, hastane günleri uzun sürmedi... Kötüledi kazadan sonra, sessizce ölüp gitti, konuşmadı hiç."

Han Sezar, ah! Gece uyumakta zorlandı yine Bakaçyo, Eserya'nın gözleri parlıyordu ondan söz ederken, önce mutfak personeli, sonra servis elemanları derken Heybetlos'un deyimiyle çalışanlar stres atma boyutuna geçmişti, konteynerde gece yeni başlıyordu daha, Melik Abi'nin Fakir Oyunları serisini izleyenler girişteki masada, bahisçiler kumarcılar arka yataklarda...

Uyuyamayacağını anlayınca kalkıp sessizce dışarı süzüldü, Harzan Usta plaja inen tahta merdivenlere oturmuş gece denizine karşı tek başına bira içiyordu, el edip yanına çağırdı onu, sırt çantasından bir şişe bira çıkarıp uzattı, "Gece yüzüyorum, suyun rüyasına gireyim diye, deniz kenarında büyüdüm, kıyıda bir kaya parçasıymışım gibi, çok dalga çarptı bana, çok eski dalgalar, kulağım kafam uğultulu, okyanuslardan kalkmış gelmiş katlana katlana, bayılırım dalga seyretmeye, oturup beklerim, su gelip üstüme yürüsün, boğazıma tepeme çıksın..."

Harzan Usta suya girip kaybolunca telefonunu çıkarıp elinde çevirdi bir süre, geceyi içine çekerek Eserya'ya bir mesaj yazıp attı.

Bizim bir evimiz var. Sakson Koyu'na inen yamaçta.
Penior Bakaçyo

Göğün tüm yıldızları kalbine akmış gibi gözlerinden ışıklar saçarak Harzan Usta'nın denizden çıkmasını bekledi sonra.

Konteynerde gece tüm hızıyla sürüyordu, garsonlardan biri kazanıyor, biri kaybediyordu derken bir tartışma başladı aralarında ve sert bir kavgaya dönüştü birden, bahşiş çalmakla suçluyordu kaybeden kazananı, mutfak çalışanları araya girip kavgayı yatıştırdı, suçlanan garson eşyalarını toplayıp kendini dışarı attı... Bakaçyo'yu omzundan sarsıp kaldırdı Hacı Kerim Usta, "Çocuğu bıraksan arabayla, yakın buraya taşocağının arka yanı, Hurda Çamlık, on dakikalık yol, yarın yatışır ortalık," dedi, "Geçimhaneler diye tabelası var, gösterir o sana."

Bakaçyo ses etmeden sırt çantasına uzanıp araba anahtarını aranarak doğruldu, garsonu da alıp yola düştü, aklı Eserya'daydı, mesajına karşılık verip vermeyece-

ğini düşünüyordu... "Yeğenimi aradım Allahtan bir yer ayarladı yanında, geçen yaz fırının arkasındaki odada yattım, rahattı orası, bıktım buradaki kavgalardan, Heybetlos dolduruyor arkadaşları... Her yol var onda, sadece tuz satsa, neyse... çocuklarına hasret, oğlunu kızını göstermiyorlar diye acıyordum başta..."

Kıyı şeridinden süzülüp dolambaçlı asfalt bir yoldan ıssız tepelere doğru tırmandılar, motorun gürültüsü karanlığa çarpıp yankılanıyordu, farların ışığı, paslı kapı kolları ve eğrilmiş sac duvarlarıyla üst üste yığılmış konteynerlerin yüzünü bir an aydınlatıyor, Geçimhaneler'in yokuşlu dar sokakları karanlığa gömülüyordu tekrar, konteynerler birbiri ardına gelişigüzel dizilmişti, bazılarının kapısında perde parçaları sallanıyordu.

Dönüş yolunda garsonun çaresizliği karanlığa işlemişçesine garip kederli duygular kapladı Bakaçyo'nun içini, yıllar sonra ilk kez böylesine kimsesiz, evsiz barksız hissediyordu kendini, tüm hışırtısıyla o ürkütücü yalnızlık, Beyzâna'nın işe gittiği gecelerin ıssız, gölgeli duygusu gelip sarmıştı onu, oynaşan yansımalar arasından koşarak Ramini'lerin loş merdivenlerini tırmanıp kapılarına dayanışı. Gecenin ortasında sığınacak yer arıyordu sanki. O rahatlama nefesiyle içini boşaltabilmek...

Pideciden ona kalan yatağa uzandığında gürleyen gökler, patlayan balonlar eşliğinde oyun devam ediyordu hâlâ.

"Aile filmi açın, çoluğu çocuğu özledik, insanlığımızı hatırlayalım," diye yakınıyordu Hacı Kerim Usta yine, Heybetlos kolunu havalandırıp elini açarak, "İki dakika sonra uyuyacaksın, bırak keyfimize bakalım," diye tersleniyordu ustaya, "Tabak çatal görmekten beynimiz uyuşmuş, zihnimiz açılsın, akıl canlılığı gelsin üstümüze, robot savaşına bağlanacağız, bırak güce gelelim."

"Zihniniz açılsın istiyorsan zekâ oyunları oynayın, işçi pansiyonları paklar sizi, şu daracık yerde eziyet çektiriyorsunuz bize."

Melisa Nisa'dan yakınıyorlardı arada, karttan bahşiş alınmasına hayır diyordu hanımefendi... Müşteri kartla ödeme yapıyor, nakit para bulundurmuyordu yanında, bahşiş alamıyorlardı onun yüzünden... Bahis oynuyorlardı üstüne, sabah ne giyecek, saçına hangi tokasını takacak diye, Astro MelNis!

"Ladesten çanaktan yanıktan nerelere vardı iş," diyordu Hacı Kerim Usta. Kanuni'nin aşçısının soyundan geliyordu o da, ama çalışanlar arasında inanan yoktu buna pek, asıl adının Feyzullah olduğunu söylüyordu eskiden onunla aynı restoranda çalışan ızgaracılardan biri, o ızgaracı da adını değiştirip Avcıyar yapmıştı ve kendisine ızgaracı denmesinden hoşlanmıyordu hiç, ateşçi! Gemi kaptanı olmak isterken kader ona ateşçi ustası olacaksın demiş, dumanının yönünü yıldızların tayin etmesini düşlerken, denizin kumuna kıyısına düşmüştü, dalgaları köpürterek derin sulara açılmak kısmet olmamıştı ne yazık.

"Ateşçi az bir tıngırdatsan da seslerini kesseler, duracakları yok, sürüneceğiz yarın hepimiz."

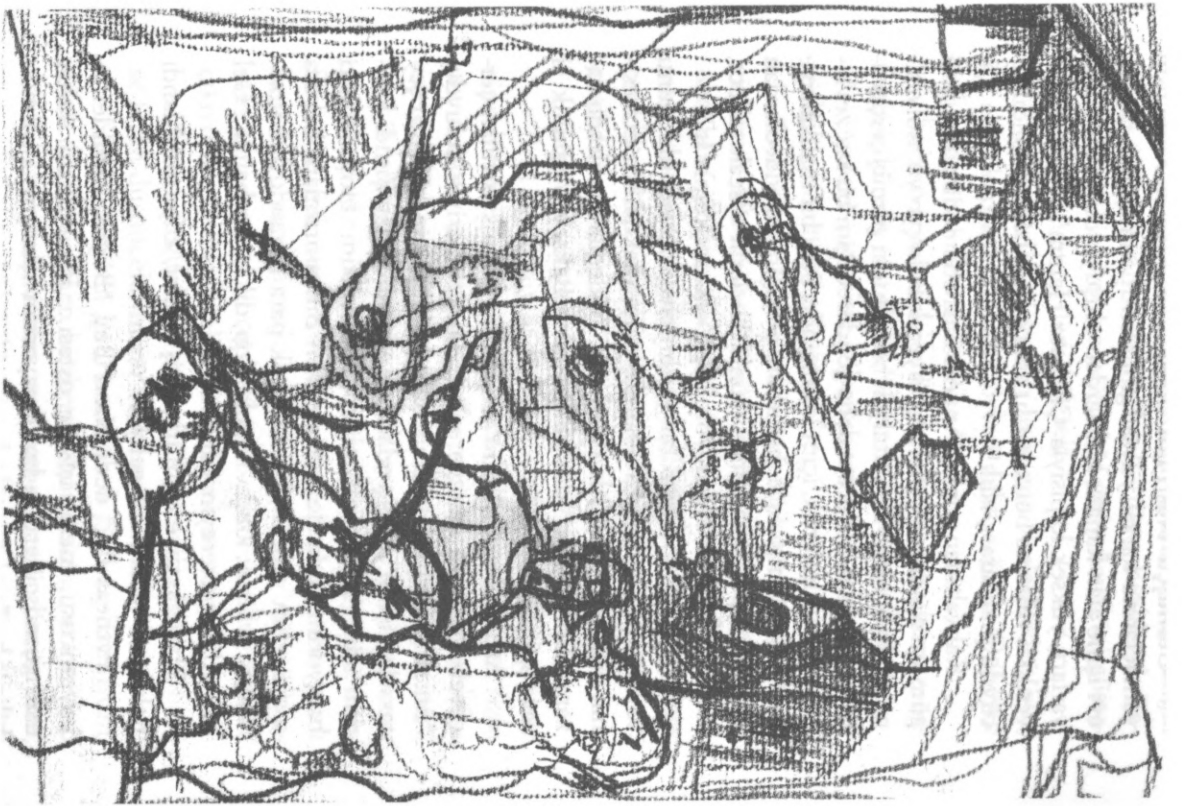
Söylediği türküler gibi güzel konuşuyordu Ateşçi, anlattıklarını merakla dinliyordu Bakaçyo, Hacı Kerim Usta ısrar etmeden de çalıp okuyordu zamanlı zamansız.

Bin yaşasam hesap etmem ölümü
Defter tutsam olancası bi' gündür

Hafifçe gülümseyerek gözlerini kapadı Bakaçyo, Eserya'ya anlatmalıydı bu geceyi.

Sabah gözlerini açmadan sırt çantasına uzanıp telefonunu arandı, cevap bekliyordu ama yazmamıştı Eserya.

Yazmayan biri daha vardı, Ramini.

Gümüşçü Nasri'nin malikânesi Adabel Koyu'nun yamaçlarına kartal yuvası gibi konuşlanmış eski bir taş evi içine alan kanatlı binalardan oluşuyordu, yüksek duvarları, yüksek kapısıyla Çikolata Hanım'ın yüksek güvenlikli villasına benziyordu ama çok daha baş döndürücüydü manzarası, ıslık!

Kahvaltıdan sonra, "Anneni ikna edemedim ama seni gümüşe ısındırmak isterim," diyerek Bakaçyo'yu atölyesine götürdü Nasri Bey, "İtalyan bir aile için gümüş çerçeveler yapmıştım, bir posta daha göndereceğim bu kış, zevkine çalışıyorum artık, içim istediğinde. Seni bir malikâneye bağlasak gümüş eşya parlatsan çektiğin bu videolardan daha çok para kazanırsın, yünlü bezlerin olacak sadece, başka bir şeye ihtiyacın yok, hepsi o kadar, temiz iş."

Beyzâna'yı arayıp bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu söyleyen o değilmiş gibi gümüş parlatmaktan söz etmesinin nedenini anlamakta zorlanıp, "Videolardan ilerde kazanabilirim belki," diyebildi usulca Bakaçyo, "günlük al sat yapmıyorum pek."

Atölye Nasri Bey'in tasarladığı gümüş kutular, çerçeveler, mutfak araç gereçleri, dalış aletleriyle doluydu. "Bir vakitler buradaki bir dalış kulübü için bir sürü şey tasarlamıştım, dalgıç adamlara varana kadar. Şimdi kendim için gümüş yelkenliler tasarlıyorum. Hoşuna gitti bakıyorum, ben de çok severim bu tasarımları, bir ara seri üretim yaptım, balıklar çok para kazandırdı bana... Yunus, orkinos, kılıç... köpekbalığı, dil... yılanbalığı... Gel bak atları göstereyim sana."

"Pytheas diye mühürlenmiş bunlar," diye mırıldandı Bakaçyo, "ne anlama geliyor?"

"Pytheas iki," dedi Nasri Bey, "Büyük İskender'in kuyumcusu, metal işleme ustası... Bana ilham veren eski gümüşçülerin adını kazıyorum işlerime, piyasada bilinir bu."

Gümüş kupaların, kadehlerin altına bakıp dalgın dalgın, "Herairon II... Diotodos ll," diye mırıldandı Bakaçyo, eline alıp havaya kaldırdığı şarap kadehini gösterip, "Bu mühürsüz," dedi gülerek.

"O benim kendim için yaptığım kadehlerden biri, içi altın kaplama onların, öylesi daha sağlıklı. Deneyip tadına bakmak ister misin?"

İsterim anlamında başını salladı Bakaçyo, kırmızı şarapla ışıldayan gümüş kupalarını alıp terasa çıktılar.

"Annem çocukluk yıllarınızdan söz etti ama gümüşle ilgili pek bir şey anlatmadı."

"Zor günlerdi, arada bir tadı kalbimi sarıyor o acı günlerin, yoksulluk diz boyu ama neşemize diyecek yok. Ayakkabı işinde çalışırdı bizim aile, ben ve kardeşim merak saldık gümüşe, ufak yaşta başladık, usta gümüşçülere çıraklık ettik, gümüşü parlatırken aklımızı fikrimizi de cilaladık.

Başarının sırrı merak ve büyük düşünmek."

"Beni de koruyup kolladınız sağ olun, bugün biraz olup bitenler hakkında düşünce geliştirebiliyorsam sizin payınız büyük bunda, keşke annem de takılmasaydı şu işlere, falmış enerjiymiş koşturacağına sizinle çalışsaymış."

"Hooop ayıp ayıp küçümsenecek iş değil annenin yaptığı, hayır, benim de imdadıma yetişiyor bazen ama fazla meşgul, yakalayabilene aşk olsun! Bağımlı yaptı beni arıyorum o otelde bu rezidansta, eee ben de başımın çaresine bakıyorum tabii, özel enerji okuyucumla çıkıyorum denize, maksat kafa dağıtmak olsun."

"Hoşuma gitmiyor annemin öyle orada burada, neyse farklı düşüncelerim var bu konuya ilgili."

"Küçüktün sen hatırlamazsın o günleri, batmıştım, sıfıra düştüm, annen bir kesekâğıdı dolusu para getirip verdi bana, şimdiki tüm varlığımı o paraya borçluyum, annen bir yana dünya bir yanadır benim için."

Kalbini sıkıştıran bir burulmayla yutkunup sustu Bakaçyo, hayal meyal hatırladığı eski bir kavganın iç sıkıntısıyla başını denize çevirip genzinde bir yanmayla derin derin soluklandı. Eserya, ev alacakları parayı annesinin sevgilisine verdiğini anlatırken, çocukluğunda ev içinde okunan, tümüyle unuttuğu bir mektup düşmüştü aklına, Beyzâna'yı kötüleyip suçlayan isimsiz bir ihbar mektubuydu bu, ev almak için biriktirdikleri parayı düşürüp kaybettiğini söyleyen annesinin yağmur gibi süzülen gözyaşları canlandı hafızasında birden, yüzünde ışıyan o billur damlalar! Hıçkırıklar düğümlenecek oldu boğazına.

"Ne yapalım acı günlerin hatırasına gömülüp öyle mi yaşayalım delikanlı, neyse denize bir daha çıkışımda seni de alacağım yanıma, matrak bir aşçımız var, Yadigâr Usta, muhabbeti çok tatlıdır, tanıdığın en organize yoksul kim diye sorsan tereddütsüz Yadigâr Usta derim, bütün bu bölgedeki garibanların nasıl bir ağı var ona sor anlatır sana, ne biçim sıkı fıkı bir temas, küçük yatırımcıya sesleniyorsan hayat öğrenmelisin hayat! Ne biliyorsun ki başkalarına akıl verip yol göstereceksin bu yaşında, kendi başını kurtaramamışken..."

"Başımı koruyorumdur belki," diyecek oldu soğuk bir gülümsemeyle Bakaçyo, "kurtarmak zorunda kalmamak için."

Dünyanın kötüye gittiğini biliyordu en azından, iliklerinde hissediyordu bunu.

"Yadigâr Usta bir anlatsın sana yoksulları da kimlere seslendiğini bil, adı Yadigâr ama ben ona Cevval diyorum, yapmadığı iş yok, finans dünyasını aşar zekâsı Yadigâr'ın, eli gözü kolu büyük gelir senin anlattığın piyasaya. Aklının kıvraklığına ne senin aklın erer ne benim, koyuna dönmüş iri dağ kedileri gibi suratları yoluk yoluk, yarık içinde, hayatta kalma vahşileri bunlar."

Bakaçyo konuyu değiştirmek ister gibi, *AnalistAbi*'den söz edip son akşam yemeğinde konuştuklarını anlattı, "Banka taşı işini ne yaptığınızı merak ediyormuş, sormam için tembihledi," dedi. Gümüşçü Nasri'nin yüzü diş beyazı bir gülüşle aydınlandı, "Sağa sola haber saldım, yakında bulup göndereceğim, üç günde bir arıyor beni de," diye kalkıp elini savurarak, "müze katına çıkarayım seni gel," diye yanına çağırdı Bakaçyo'yu, taşla kaplı dar bir koridordan geçip mermer sütunların yer aldığı yüksek tavanlı bir salona ulaştılar. "Birkaç banka taşı var bende, parayla uğraşıyorsun madem bilmen lazım, görmende fayda var." Salonun arka kısmında, ortasından kesilip iki parçaya ayrılmış sarnıç gibi görünen iki bölmeye yerleştirilmişti banka taşları... "Agorada, limanda, pazaryerlerinde bu taşlardan olurdu, trapezit dedikleri adamlar para değiştirirlerdi bu taşların üstünde, para tartarlardı, bir vakitlerin bankası, döviz bürosu anlayacağın, şu büyük taş Rodos'tan gelme, nasıl geldiği ayrı hikâye, orada bir Yahudi trapezit varmış zamanında, taşı bana veren Ermeni bir ustaydı, 'Taş bizden değil yol bizden geçti,' demişti, aklımda durur o laf öyle, bak bu taşın üstünde "Değeri olmayanı tartma" yazıyor, bizim *AnalistAbi* cin gibidir mesela, parayla felsefenin zamandaş olduğunu, aynı vakitlerde ortaya çıktıklarını keşfedip piyasanın üstüne oradan yürüdü, tüm fikirler, ölçüler parayla beraber doğup gelişti, meselenin köküne inerek kendine yön çizersen sesini soluğunu haybeye tüketmez, zengin olursun sen de."

Gümüşçü Nasri'nin yanında suskunlaşmıştı Melisa Nisa Hanım, Bakaçyo'nun dikkatini çekmişti bu, kahvaltı sırasında sessiz işaretlerle servis akışını yönetmiş, garsonlarla mutfağa girip çıkmış, müze katına da gelmemişti sonra. Restorana doğru yürürken suskunluğunun sebebini sormak isteyip vazgeçti, "Heyecanına yeniliyor bazen,

büyüttüğüne bakma sen onun," diye Yadigâr Usta'dan söz etmeye başladı Melisa Nisa Hanım, "gözleri fıldır fıldır al takke ver külah bir adam, yüz metre öteden önündeki tabağı kollar, görecek illa ne yediğini, açlık yokluk içinde yeşermiş bir baş soğan gibi bunların her biri... Aldırma sen, yarın bahçedeki odayı hazırlatırım, benim eve bitişik arka oda, dağlara bakıyor, benim ev betonarme, seninki taş, serin serin uyursun, Freya da girişte bakar keyfine..."

Eserya olmasa o gün toparlanıp kendini yola vurabilirdi Bakaçyo ama kalpten bağlanmıştı Adabel Sahili'ne.

Acil yayın açtım arkadaşlar, tepeleri saran dumanla başlıyoruz, yaz sağanağı beklerken arka yamacımızdan dilim dilim alevler yükseldi göğe, rüzgâr dinmişti gece, denizin üstü bulutlarla kaplıydı sabah, suya düşen iri damlaların neşesi uçup gitti bir anda, öğle üzeri yeniden patladı hava, kumsalı eritip denizi bulandıran rüzgâr tepelere çevirdi yönünü, dağın göğsünde uğulduyor, yangın büyüyor giderek, ateş bahçelere sıçramak üzere, helikopter gürültüsüne karışan tempolu gümbürtüyü merak edeceksiniz şimdi, ellerinde renk renk deniz makarnalarıyla suyun içinde dans ederek spor yapıyor insanlar, Freya alevlere karşı öksürerek suda zıplayan insanlara havlıyor dakikalardır, kriz geçiriyor plajın iskelesinde, zihni kapalı ruhu kararmış kişilerin gözlerini nasıl açabiliriz paratonerler, bu konuda fikri olan var mı aranızda? Olup biteni doğru kavrayıp görebilenlerin hayatta kalacağı ölümcül dönemeçteyiz, alevler yükseldikçe temposu hızlanıyor spor diskosunun, "Duman nefeslerini kesene kadar dans etsinler, deniz gerekeni yapar," demiş biri, gözü açılacak olanı kıyıya bırakır demek istiyor sanırım.

"Fırtınalı gecelerde kumsaldaki ağaçlara bağlayalım onları," demiş başka bir takipçim, "göğe yükselen dalgalar göğüslerine vura vura kalplerini yıkasın, köpüklenen denizle içleri arınsın, dünyayı sevgi kurtaracak..." Devamında gerekçesini de yazıp açıklamış, vicdanı çalıştıracak şefkati geliştirecek teknolojiye yönelmesi lazım insanlığın diye. Katılmamak elde değil, hepimizin kalbini aşkla sevgiyle dolduracak teknolojik sıçramaya ihtiyaç var arkadaşlar, kime ne anlatmaya çalışıyor teknoloji finansörleri, inşa ettikleri sistem, kendileri de dahil kıtalar dolusu canlı-robot insan yarattı, daha ne robotu üretmekten söz ediyorlar bize, sadece piyasa aldatmacalarını değil, insanın düştüğü acımasızlık seviyesini de görüp düşünmenizi istiyorum sizden.

- Çektiğimiz ıstırap umurunda değil senin Bako, varsa yoksa aşk!
- Beni kum servisine bağla, Medea çözsün iplerimi.
- Derdimize derman olamayacaksan oyalama abi bizi.
- Sahillerde dans edecek paramız var sanki, fonlara talimat geldi aldığımızdan fazlasını geri verdik.

Komşuluk ettikçe Melisa Nisa iç dünyasını daha bir güvenle açıyordu Bakaçyo'ya, hayata şanslı başlayıp sonradan kaderi dönen, yine de meleklerin koruma altına aldığı seçilmiş insanlardan biri olduğuna inanıyordu tüm kalbiyle.

Evren ona arka çıkmamış olsa bir lezzet küratörü, tat alkemisti olmak kolay değildi onun durumunda öyle.

Babası çok istediği için astronomi okumaya karar vermişti ama üniversiteyi kazandığı sıralarda babasının

işleri kötülemiş, borca batmışlardı, "Baskı ustasıydı... matbaacı, makinelerimiz vardı atölyede, onun bunun elinde kaldı hepsi." Yanında yetişen usta ayrı dükkân açıp müşterileri kendine çevirmişti, "Alıştığı düzenin bozulmasını kaldıramadı, sinirleri yıprandı o süreçte, zar zor bir şeyler yapmaya çalışıyordu yine de ama atölyenin kira borcu birikmişti, mal sahibiyle kavgaya tutuşmuşlar bir gün, kâğıt kesme makasını kaptığı gibi atlamış üstüne..."

Sonra babası ona hapishaneden, "Benim Hypatia'm, gökyüzü bakışlı kızım" diye mektuplar yazmıştı, çok yatmamıştı içeride ama dikiş tutturamamıştı bir daha, hayal olmuştu ona astronomi okumak, bir otelin mutfağında işe girmişti. "Mahallede mum yapıp satan bir abla vardı, o yardımcı oldu, ama astronomi okusam bu kadar haşır neşir olamazdım göklerle inan."

İçine Hypatia'nın ruhu girmişti onun da! "Kız kardeşimin adı da Fihrinaz, onun da adı bir kadın astronomdan geliyor, babamın gerçekleşmeyen hayalleriyiz biz ikimiz de... O benim ay büyücüsü olmamı istiyordu, o yolda ilerliyorum ben de. Kızımın adını da babam koydu, Gülpatya! Babamın dedesi gökyüzü gözlemcisiymiş, eski harflerle kitaplar yazmış, büyükbabamdan babama kalmış elyazması küçük boy beş tane ciltli eser, saklıyorum bende hepsi.

Bizim bir evimiz var Eserya, birlikte yaşayıp yazdığımız, bağlara bakan arka tarafındaki odaların duvarları kırmızı, senin bez ayakkabılarının renginde, köpeğimiz Freya, denize inen merdivenlerimizde bizi bekliyor, yarısına kadar suya batmış mermer basamaklarda.

Dağı çepeçevre sardı alevler, internet kesilmeden kısa bir değerlendirme yapmak istiyorum arkadaşlar, ate-

şin yüzük biçimini almasına ölüm nişanı diyen yerlilerin ruhu uyansın içimizde, yer gök piyasalar kan kırmızı.

Zenginliğin yolu basit bir kuralı uygulayıp yangında fırtınada komut almış gibi aksatmadan sporunu yapmaktan geçiyor olabilir mi sizce? Cevabını bildiğinizi varsayarak devam edeceğim sözüme, vaktimiz daraldı çünkü, kâr peşinde koşan küçük yatırımcıların "Kâğıt döner kazanç artar, dipten topla düşeni al, yükselince sat" misali sihri uçmuş tekerlemelerle soyulduğu karanlık ötesi çağın eşiğindeyiz, riski göze alıp balıklama kaosa atlayan kazanacak diyen takipçim aramızdaysa ona seslenmek istiyorum öncelikle, kaosa atlanabileceğini sananların üst üste yığılıp balçık olduğunu, büyüttükleri bataklıkta hayatlarının nasıl söndüğünü anlatıp açıklamaya kalkışacak değilim, yoksulları bile yoksulluk korkusu sarmış durumda, aramızdan bir tekinin bile zengin olma hayali, ümidi kalmadı, borsa düşecek mi dolar çıkacak mı demekten topluca vazgeçeceğimiz o kutlu gün geldi nihayet! Siz hep bana cevaplanması kolay sorular soruyorsunuz, benim de size kolay bir soru sorma hakkım vardır herhalde. Yeni değerleme sistemine geçiş altınla sağlanacak gibi görünüyor, bunu hepimiz anlamış bulunuyoruz, zenginlerin devletlerinin geçmişi altınla hatırlama sürecinde sizce yoksullar neyi hatırlıyor olabilir peki?

Altın taçları, asalarıyla krallar ve padişahların, kraliçeler ve hanım sultanların hüküm süreceği bir dünyaya uyanmak istemiyorsak ne yapmalıyız? Tek bir şey aklıma geliyor benim, zenginlerin hikâyelerini yağmalayıp tarihlerini çarpıtmak eğlenceli ama onların kanlı geçmişlerinden yaşanası bir hayat kuramayız kendimize, aklınızdan çıkarmayın bunu, böylesi bir çöküş on bin yılda bir olur ancak, yoksullara dünyada bildiklerinden başka bir hayat yaratma fırsatı doğdu, şans üstümüze yıkıldı bir bakıma...

- Öfkeli güç, seviyoruz seni.
- Cayır cayır yanacağız Bako, dünya nükleer alarmda, hangi hayatı yaratmaktan söz ediyorsun bize.

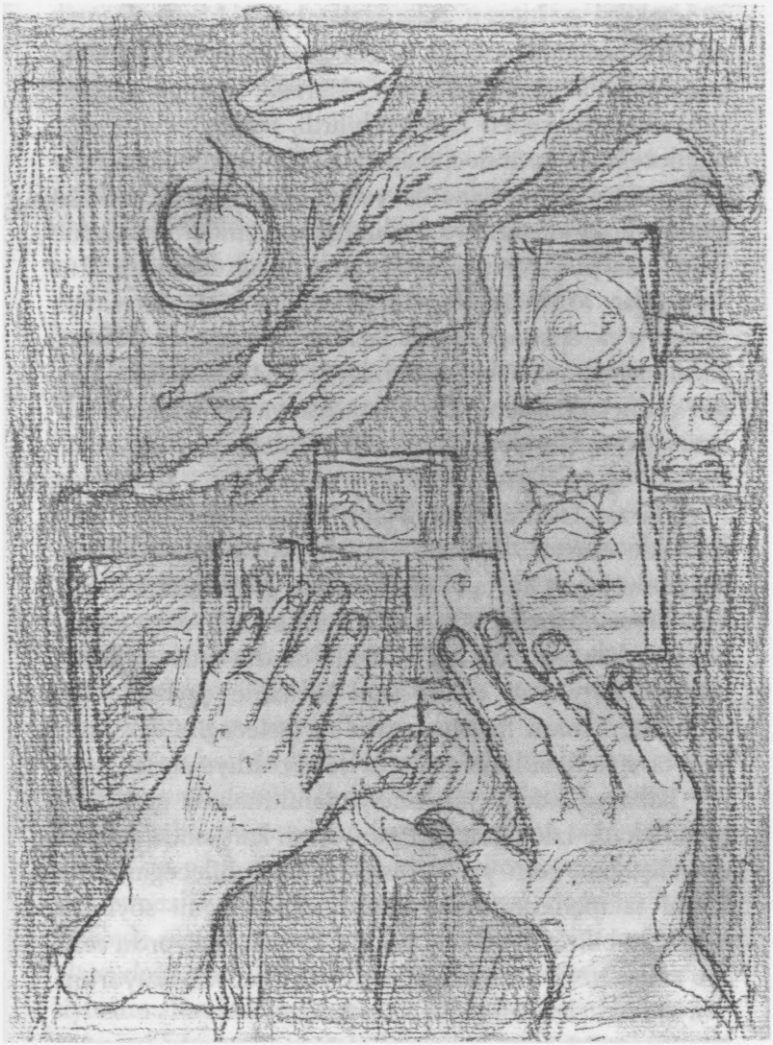

Güçlü de gücünü ortaya koyamayacak bir âcizlik içinde, dünya malına duydukları heves, merak, iştah gözlerini kör edip akıllarını bulandırmış zenginlerin, devletlerini anlaşmalı üretime, işbölümü ekonomisine sürüklemişler, piyasanın tümüyle kontrollerinde olduğu inancıyla ticari ilişkileri öyle geliştirip kaynaşmışlar ki, savaşamayacak kadar iç içe geçmiş durumdalar, bulaşmış devletlerin yapışkan milletler birliği!

"Yazmıştım sana bunu oğlum, kartlarda temkin enerjisi ağır basıyor, heyecanını duygularını sakla ve kendini sır pozisyonunda tut."

- Seni dinlediğimde geçmişe gidiyorum, çağlar öncesindeki o eski sahneye, elimde ipler gülümsüyorum, kukla gibi, kırılmamaya çalışan bir yüzle, o zamanlar suskunluğun bana iyi gelirdi, çünkü o suskunlukta ben vardım, ama şimdi... gözlerin başka bir yüze çevrili, anlıyorum seni, hiçbir şey söylemene gerek yok, bazı hikâyeler bir mektupla biter ve perde kimse fark etmeden kapanır.

Yangın söndürülmüştü ama hava yanık kokuyordu hâlâ, soluk alıp verdikçe yüzü ateşe tutulmuş gibi gözleri

yanıyor, burnu sızlıyordu Bakaçyo'nun, Ramini düşmüştü aklına yine. Kendini yaralı, korunmasız hissettiğinde göğsüne çöken ev hasreti, sobaya damlayan ıhlamur cızırtısıyla boğazından süzülen tarçın sızısı. Odasına kapanıp çocukluğuna gömülmektense Harzan Usta'yı izlemek ruhunu saran kederi hafifletebilirdi, Balıkgözü'nde sığınabileceği tek insandı o, mandalina bahçesindeki taş odaya geçtikten sonra daha bir yakınlaşmışlar, aralarında sıcak bir ilişki kurulmuştu, sahilde bira içtikleri gecelerde denize karşı iç çekerek açılıp göremediği kızından, Rus karısından söz ediyordu, fotoğraflarını bile göstermişti Bakaçyo'ya, düşüncelerinde fazla ısrarcıydı, ama sert mizacına karşın muhabbetinden keyif alıyordu üstadın, desen çizmeye başlamıştı ufaktan, Eserya'nın uzaklara bakan, ağlayan, elinde alakarga tüyüyle dalıp gitmiş yüzü...

Harzan Usta da Eserya gibi, "Böyle olmaz, altın alın demekle olmaz!" diyordu sürekli, "Kriz dönemlerinde bir gramı hayat kurtarabilir, fırtınada güvenli liman, bunu anlıyorum ama kâğıt paradan daha kanlı, daha zalim, daha suçlu yoksullara karşı. Senin derdin sadece fakirin cebinde bir çeyrek olsun değil herhalde, çeyreği yiyip bitirdikten sonra fakirin başına ne geleceğini düşünüp öyle tavsiyede bulunursan seni daha ciddiye alırlar."

Bakaçyo, küçük yatırımcıyı yanıltmamak için piyasayı dikkatle izlediğini, her gün ekran karşısında saatlerce çalıştığını, coin ya da hisse de önerebileceğini ama acemi takipçilerini riske atmak istemediğini söyleyip okuduğu bilimsel, teknik kitaplardan söz ediyordu ona, "Şu aralar fiziki altın ve gümüşte bir gelecek görüyorum ben sadece, alabilen alıp yatsın üstüne."

"Senin Marx'ı okuyup bilmen gerekiyor her şeyden önce," diyerek susturuyordu onu Harzan Usta, "senin *AnalistAbi*'nin filozofları dünyayı yorumladılar sadece,

önemli olan dünyayı değiştirmektir, bu onun söylediği bir şey mesela, 'Parayla her şey, her şeyle mübadele edilebilir,' diyor. 'Para imkânsız şeyleri bir araya getirir, çelişkileri kucaklamamızı sağlar,' ve sisteme sitem etmekle kalmak istemiyorsan Marx diyorum ben sana, acil uyarımdır!"

Her zamanki gibi, "On dakika önce aklımdan geçiyordun," diye sevinçli bir sıçrayışla karşıladı Harzan Usta onu, "Duydun demek beni. Kap gel manivelayı da taşı az çevirelim hadi, Nasri Bey uğrayacak birazdan."

"Çevirelim de kaçayım hemen öyleyse, görmesin beni şimdi."

"Bakma sen yüksekten konuşur ama iyi insandır, iyi. Canın sıkılmasın da taşa eskizi çizerken ne fark ettim bak, yüzünün burnundan yukarısı çok benziyor ona, gözlerinin çekikliği, kaşların, alnın, dikkat et geldiğinde, senin yaşındayken varmış bir numarası."

Yadigâr Usta ve bostan sorumlusu ziraat mühendisi peyzajcısıyla geldi Gümüşçü Nasri, Harzan Usta'ya taze domates, biber, yumurta getirmişlerdi, kümesi mandalina bahçesine taşımak istiyorlardı, Yadigâr Usta kümes için yer bakınırken Gümüşçü Nasri, yarı yontulmuş heykelinin etrafında gezinip Harzan Usta'ya iltifatlar yağdırdı, Bakaçyo'yu başıyla şöyle bir selamlayıp ilgilenmez göründü ama sonra dönüp, "Birkaç videonu izledim, annen söylediğinde bakmıştım içim kararmıştı, fena sayılmaz şimdikiler de, para dünyasında serveti olmayanın fikrine itibar etmezler, fikirlerini tartışmak bana düşmez, benim müzede çek istersen vidolarını," deyiverdi birden, "sadece altını değil gümüşü de övmeni beklerim senden... Ne biliyorsun altın hakkında, gümüş hakkında bunu bir ara konuşuruz fırsatımız olursa, Adabel'in eğlence müdürüyle aramız sıcaktır, tekneyle çıkıyoruz bazen onun ekiple, animatör kızlar arasında gözüne kestirdiğin biri varsa..."

Evimizi rüyamda gördüm, uyanınca yazdım rüyamı, bağlara, gökyüzüne, denize açılan rüzgârlı odalarını, geçmişin dumanıyla buharıyla kaplı mutfağını, banyosunu, dolambaçlı merdivenlerini, aynı anda iki ayrı yerde, Sakson Koyu'nda ve büyük bir kentin havalimanına yakın ormanlık alanda geceyle gündüzün karıştığı farklı bir zaman duygusuyla yaşayabileceğimiz bir ev... Bana romanını okutmak istediğinde evimize gideceğiz birlikte.

"Söyledi mi annen sana, ziyaretimize gelmeyi düşünüyor, onu da alır denize açılırız, su falı bakılacak ne saklı koylar var, kaç zamandır hayalini kuruyorum, gelsin de şafak vakti içini gösteren denizlerde kaderimizi okusun..." Göğsüne bir itiraz dalgası çarptı Bakaçyo'nun ama renk vermeden susup dinledi, hayır! Gelmemeliydi Beyzâna!

Gümüşçü Nasri, arkasında çalışanlarıyla mandalina bahçesinden ayrılıp gidince, "Bir kahve içilir şimdi," diyerek hareketlenen Harzan Usta, "para benim de sinirlerimi bozuyor," diye lafa başlayıp gergin bir kahkaha patlattı, "dinle bir şey anlatacağım sana, geçtiğimiz yıl üç tane kadın heykeli yonttum bir otele, üç güzel çıplak, aldığım parayı altına yatırdım, boşanamadığım Rus karım Moskova'dan akıl veriyor bana, o benden daha çok huzursuz oluyor, kıza ve ona çalışıyorum ya, bütün numaram bu benim, buralarda hırsızlık almış yürümüş, kasa kiralamaya karar verdim, bankada acayip huzursuzlandım, hayatımda ilk defa kasa kiralayacağım, gittim ama dengem sarsıldı sıradakilerin önüne geçmeye çalışıyorum, bir garip hareketler bende, bir an önce bitsin diye acele etmekten saçma tavırlar sergiliyorum banka şubesinde, ter akıyor yüzümden boynumdan aşağı, sonunda kasa kiralama işiyle ilgilenen kadın çağırdı beni, birlikte kasa odasına indik alt kata, çocuk gibi her şeyi yanlış eksik yapıyorum orada da, elimde iki kasa anahtarıyla çıktım yukarı, herkes

bana bakıyormuş gibi geliyor, sanki çeşit çeşit taşları heykele çeviren o adam ben değilim, alabora oldu ruhum, arabada küçük cüzdanımdaki altınların çantamda kaldığını fark ettim mi sana, küçük cüzdanla bankaya geri döndüm, sıra kâğıdı aldım yeniden, kilitli kapılar, anahtarlar... Kara duman gibi suçluluk çöktü üstüme, ilkgençlik ruhumun yanmasına neden olan gitgellerle çalkalandım şubede, bundan daha ağır gülünçlükte çocuksu bir acı çektiğimi hatırlamıyorum. Geceyi alnımdan kalkıp havayı sarsan uğultuyla uykusuz geçirdim tümden.

Gençliğimde karar verdiğim temiz kalma duyguma ihanet etmiş gibi hissediyordum kendimi, yaptığım şey seçtiğim hayatın ilkelerine uymuyordu, paylaşmayıp saklamak! Yaşadığım o çok nedenli çocuksu utançtan sıyrılmak için ağaçlık bir yer bulup oturdum.

Sarsak bir telaşla davrandım sonra gittiğim kafede, girdiğim markette de, o gün bir şey keşfettim kendimle ilgili, masumiyet anksiyetem var, bu bende hiperaktiviteye yol açıyor."

Merhaba paratonerler, Freya'yı sakinleştirmenin yolunu buldum sonunda, ikimiz de yorgun düşene kadar yüzüyoruz birlikte, düşüncelerimi paylaşmadan önce, yorumlarıyla keyfimi kaçırmak isteyenlerin canını sıkacağım biraz, onlar beni tanıdığını sanıyor ama sanmak bir kelimedir hayalvari, para finansın ruhunu okuyan biri olmanın gereğini yapmaya çalışıyorum ben, piyasalar öngördüğüm gibi kaosa yuvarlanıyor mu, soruyorum size, yuvarlanıyor evet! Altına kraliçe dediğim için, "Para erkektir," diye mesaj atıyorlar bana! Sizleri altın almanız için vakitlice uyardığım gibi, paranın cinsiyeti, sevgi ve aşk konularında da uyarılarımı yapıp günlerimi huzur içinde geçiriyorum, kimseye verecek hesabım yok, özel-

likle de küçük kalpli açgözlülere, takipçilerimiz için sır değil bu, söylediklerimi dikkate almayanların hem cepleri hem kalpleri boşalır, ben sever bağlanırım, gönlümü bir damla gözyaşına, kederli bir iç çekişe kaptırırım, sabah akşam küçük yatırımcıyı düşünürüm, çaresizlere kayar gözüm, işim kimsesizleri küstürmemek. Boşuna sepet yapın demiyoruz size, sepet hayat kurtarır, imkân buldukça çeyreğinize beş-on gram gümüş ekleyin, endeksler aşağı yukarı oynadığında çırpınmak istemiyorsanız, cebinizi cüzdanınızı düşündüğünüz kadar ruhunuzu da düşünüp doyurun ki, iç dünyanız türlü duygular, arzularla renklensin, kalbinizi sevgiyle, şefkatle doldurup sevinçli bir heyecanla yaslanın arkanıza.

Sözün özü altına, gümüşe gelip dayanıyor yine, piyasa çakılsa da güneş gibi parlayıp ay gibi ışımaya devam edenler kazanır, stres yapanlar parasını kurda kuşa kaptırır.

♦ Altın alın diyenler sarı kazak giyiyor, sen hep kara.

Hepinizin bir amacı niyeti, bir de inancınız olmalı. Basit bir soruyla devam edelim sohbetimize dostlarım, parayla ne yapacaksınız? Sözün tozu bölümünü sizlerden gelecek cevaplardan oluşturacağım bundan sonra. Mademki yaz ortasında deniz kenarındayım, sörf yapıp hayata katkımızı sunalım, bugünkü yayınımızı sözün rüzgârıyla bitirelim öyleyse. Söz dediğin nedir ki, döviz kurundan beter sesin dalgalanmasından başka.

Bugünün altın cümlesi: "Beyin aradığını bulur, kalpten hayal eden sevdiğine kavuşur!"

Unutmayın altın sözler bekliyorum sizden.

♦ Yaptığın işe meslek denmez Bako, bir ustaya çırak dursan altın bileziğin olur.

Bakaçyo kumlara grafikler çizerken Freya sahilde koşturuyor, ağzından sızan güneş sarısı ışıltılarla geri dönüp mandalina bahçesine atıyordu kendini, ah altın kumlar, ah kalp acısı... Zamanı çekiştirenlerin rüzgârıyla savrulup sahil mecnuna dönmüştü. Havayı kapatıp bulandıracak bir kum fırtınasıyla yitip gideceği sabaha az kalmıştı sanki.

Evimiz huzur yuvası, balkonunda kitap okuyup yazıyorsun Eserya, uzak dağlara doğru teraslanan bağlara karşı bir uzanma koltuğumuz var, antik yeşil sırt minderlerimiz, eşyalarımızı sen seçmişsin, sade, zevkli...

Piyasa bugün tam öyle, kalp çarpıntısı gibi, yukarı vurup iniyor, tekrar vurup çıkıyor, piyasa mı dalgalanır, aşk mı? Aşk zaten dalga dalga gelir, seni yere çalıp kaçar gider, sen öylece bakakalırsın ardından, belki bir gün geri döner sanırsın, dönmez, aşkta da bazı emirler kapanmaz, tarihi geçer ama izi geçmez, unutulmaz, hesapta açık bir pozisyon gibidir, görmezden gelsen de içeride bir yerde yanmaya devam eder...

Antik yeşil dediğim, adaçayı, ıtır, zeytin yaprağı yeşili, gümüşi yeşil.

Eserya'ya son bir kez seslenip bir daha yazmama düşüncesiyle Kindle'ını kapamış, başucu lambasını söndürmüştü ki telefonunun ışığı karanlıkta parlayıverdi birden, Eserya'dandı mesaj.

Gümüş sırtlı zeytinleri aşıp gelirim ben de.

Aynı anda iki ayrı yerde onları bekleyen başka bir zaman duygusuyla yaşayacakları evlerinden söz etmeden uzun uzun yazıştılar ve Eserya'yı öğle arası Balıkgözü Restoran'a uğrayıp bir şeyler yemeye ikna etti Bakaçyo sonunda.

Han Sezar'ın kurtulmaya çalıştığı kız arkadaşının Eserya'yı işten kaçmakla suçlayıp idareye şikâyet ettiğini, Han Sezar'ın kızı havuz başında herkesin ortasında kolundan tutup soyunma kabinine sürüklediğini okumak canını sıkmıştı ama Eserya'nın parmak uçlarının gözlerinde, yüzünde gezindiğini hissederek uykuya dalmasına engel olamadı bu yine de. Taş odada rahat ettiğini ama konteynerdeki muhabbeti özlediğini yazarak konudan uzaklaştırmaya çalıştı onu.

"Bize bir zaman oyunu oynuyorlar Eserya," diye başladı söze Bakaçyo, "biz de zamanı şaşırtacağız onlara."

Tüm bu tarihsel şahsiyetlerin aynı sahilde toplanması ne anlama geliyor olabilirdi ki?

"Hikâyenin düşüşü!" dedi Eserya, "Dedikodu zevkinin kumarla tatmini, arkadan iş çevirme, mucize beklentisi, şans eseri servete kavuşma, fakir yatıp zengin kalkma hayali. Oyun keyfi, çocuklaşma..."

"İntikam havası var bu neşede bana sorarsan," diye mırıldandı Bakaçyo, "büyük yoksulluğun intikam şenliği! Para çağının kapanış kutlaması."

Boşuna kapılmamıştı Eserya'ya, dünyanın nereye gittiğini bir âşık anlayabilirdi ancak, kalpleri solmuş kara kalabalığın arasından ateşsi bir parlamayla sıyrılıp göğe süzülen ruhunun her şeyi aynı anda gören gözüyle olup bitenlere yüksekten baktığı için.

"Anlıyorum seni, yakın şeyler hissediyoruz," dedi

Eserya, "para meselesini kafasında çevirip düşünmemiş yoksul yoktur herhalde."

Yeni yazmaya başladığı *Kriz Anları – Sırlar* kitabında değinmek istediği şeylerden biriydi bu, çevresinde kim varsa ruh değiştirmiş gibiydi, yüzlerinde kaba sıva gibi duran neşe karışımının sırrını çözmeye uğraşıyordu o da.

Üstlerine çöken zaman yükünün altında sabuklamaya başlamıştı insanlar, hezeyan fısıltıları sayıklama mırıltılarına karışıyordu. Hep bir ağızdan evrenin sırrını açığa vuracaklarmış gibi sanrılı bir yakınma coşkusuna dönüşmüştü bu. Sanki mucizevi bir rüzgâr savrulaccaktı iki dudaklarının arasından, öylesine uykulu bir bekleyiş!

Soludukları hava fazlasıyla dolaşıktı gerçekten, gökten bir şey düşmezse, yerden bir şey fışkıracaktı.

Bir an susup uzakları dinleyerek iç geçirdiler.

Hayalî evlerinin denize inen basamaklarında yan yana oturup yüzlerini birbirlerine dönmüşler gibi suların derinliğiyle bakıştılar ve ufukta solup silinen adalar, martılar göz göze gelmişçesine onlar adına sessiz bir karara varıldığını hissetti Bakaçyo o anda, içten taşan bir öfke ve inançla karşı çıktığı bölünmeyi yaşamaya zorlanacaklarını fark ederek sarsıldı birden, ölene dek hayalî evlerinde yazışarak hayat sürebilirlerdi ama cümlelerle var ettikleri yaşantıları hakkında konuşamayacaklardı birbirleriyle, ne yapsalar asla gerçek kılamayacaklardı hayalî evlerini, hiçbir biçimde, ne ikisi yan yanayken sözünü edebilecekler ne başkalarının yanında.

Üzüntülü bir sususla gerçeği yaşanamaz hale gelmiş hayat hakkında düşünürken, "Bence fazla havalı senin bu yaptığın şey, yanlış bir yerde misin acaba?" deyip yüzünü denize döndü Eserya.

"Roman yazmak kadar havalı bir iş değil," deyip iç geçirdi Bakaçyo, "ben kendimi bildim bileli böyle para

konuşulan yerlerde çalıştım, bu alanda eğitim aldım, yarım kaldı gerçi de, hep piyasanın içindeydim."

"Yoksulların altını mı var, ya da altın alacak paraları mı var?"

"Düşecekleri uçurumu gördüğüm için," dedi Bakaçyo, "hava sıkışmış durumda konuştuğumuz gibi, hızlı gelişiyor olaylar, birilerinin acelesi var çünkü, geçmişlerini sokağa atıp bugünümüzü kasalarına kilitlediler, yeni bir kölelik çağına yuvarlayacaklar insanlığı, kasalarını patlatacağız diye korkuyorlar, korktukları şeyi yaşatmamız lazım onlara, geleceğimizi kurtarmak zorundayız, başka yolu yok, neden altın diyorum, zenginliğe çağrı değil bu, üç-beş gram altınla vakit kazanabilirler ancak, hafızalarına girmeye çalışıyorum ben, altın acil durum uyarısı demektir aynı zamanda, kulakta öyle yankılanır, Altın Çağ'ı hatırlasınlar! Hisse söylemek için mesaj atıp para isteyenler var, korumaya çalışıyorum dolandırıcılardan, harekete geçmezlerse, çok daha kötüsü bekliyor onları, tel kafeslerde ölümüne kırbaçlanarak çalışacaklar, zenginlerin o karanlık gelecek zamanı üstümüze çökecek olursa ne yaşayacağımızı düşünmek bile istemezsin, bu dönüşümün dünyayı nereye götüreceğini sezecek kadar kafa yordum finans işlerine, beni parayı öğrenmeye zorladı hayat, içimden buna hep isyan ettim ama sebebi varmış, bir insan neden rakamlarla, grafiklerle, kur çığlıklarıyla büyür ki, senin yazar olmak istediğin gibi ressam olmak istiyordum ben de, önüme bankaların karanlık defterleri açıldı."

"Ama hisse soruyorlar sana sürekli, coin önermeni istiyorlar."

"Onları zengin etmeye çalıştığımı düşünüyorlar, zor yanı bu zaten."

"Anlıyorum da... ısrarla altın deyince sen!"

"Altını biliyorlar çünkü, altın masalları dinleyerek büyüdükleri için Kaf Dağı'nın ardındaki altın bülbülü

arar gibi arıyorlar parayı, madenî parayı tanıyorlar kâğıt paradan çok, madenî parayı ellerinde tuttular, banknotlara sahip olmadılar hiç, zaten bu coğrafyaya kâğıt paranın gelmesi çok sonra, kâğıt paradan metal paradan etkilendikleri gibi etkilenmezler."

Evimizin göğe tırmanan gözetleme kulesinde kalbimi açsam sana, gündüz balkonundan geçmişe baksak birlikte, gece balkonunda Yoksulluk Kozmolojisi'ni anlatsam... Venüs doğarken.

Merhaba paratonerler, işte karşınızdayım sevgili dostlarım, Bakaçyo ve Freya'dan selamlar, kendimizi kurtarmaya çalışırken terk edilmiş kaçırılmış dünyanın sahipsiz canlılarını görmezlikten gelmek olmaz, Freya'nın önceki hayatında bir kuyumcunun köpeği olduğundan neredeyse eminim artık, Melisa Nisa Hanım'ın zamanın derinliklerine bakan gözleri sayesinde görüp anladım bunu, sahte altını sahicisinden ayıracak koklama yeteneğine sahip kendisi, tatilcilerin korkulu rüyası haline geldi, sabahları altın kolyelerin, bileziklerin küpelerin üstünden atlayarak sahile yürüyorum, sizlerin de tanıklık etmeniz için canlı yayın yapacağım bununla ilgili, Freya'nın kaçırılmış olduğunu düşünüyoruz, Melisa Nisa Hanım kapatıldığı bir teknenin mahzeninden bir biçimde yolunu bulup kendini kurtardığına, dalgalarla savaşarak kıyıya ulaşmış olduğuna inandırdı beni, gördüğünüz gibi cinsini anlamak zor ama iyi bir yüzücü olduğu kesin Freya'nın, soyu tükenmeye yüz tutmuş, denizden gelen kuyumcu köpeği. Dalgalı uzun tüyleri, ada burnu gibi sivri kulaklarıyla...

- Güzel hikâye, dedektör Freya, Mecnun Bako.
- Çuvalı hazırladık, rotayı çıkarıp geliyoruz.
- Altın koklayan köpeği sana bırakmaz devlet.

Senin ne servetin var ki fikrin olsun diyenlere bir kez daha akıl sağlığını korumanın en etkili yolunun servet sahiplerine karşı yoksulların yanında durmaktan geçtiğini söyleyip kapatacağım bu konuyu artık, Freya'yla çekim için sahilde yürürken kumu eşeleyerek bir altın yüzük bulup çıkardı, o görüntüler gelecek ekrana arkadaşlar, sonra size, "Yoksullardan yoksullara komik parayı vurma tüyoları," diyerek garibanlarla alay eden o şahısla ilgili görüşlerimi paylaşacağım, düşüncelerimi demiyorum bakın dikkat edin buna, görüşlerimi!

Freya geceleri iş peşinde koşmaktan uyuyamıyor hiç, yorgun düşüyor o nedenle, sabahları uyuyacak gölgelik bölgeler arıyor, bakın yüzüne nasıl da mahmur, bakışları solmuş, tatlı Freya, denizden geldiğini unutmuş sanki, suyun ışığına bakamıyor, kokusunu alıp erişemediği kolyeler, bilezikler yüzünden olabilir mi acaba, mahcubiyetinden?

- Veterinere götürdünüz mü köpeğinizi Penior Bey?
- Sonbahar gelsin artık.
- Sabaha çıksak yeter.

Evet arkadaşlar, gözünüze nasıl göründüğüm umurumda değil açıkçası, daha ne kadar zorlayacaksınız beni, üstüme kadın eli değmesini arzulayanlar var aranızda, moda gösterisiyle karışık piyasa analizi yapmamı isteyenler, marka gömleklerim, pahalı saatlerim olması gerektiğini düşünenler, para konusunda zenginin sözü geçer fikri kafalarında öyle yer etmiş ki, zenginlerin para sisteminin çöktüğüne onları inandırabilmek için ayda bir mağaza kapatıp lüks bir rezidansta ofis açmalıyım yani, bu bile yetmez hatta, katlanarak büyüyen bu kriz, zenginlerden daha çok yoksullar hakkında önemli şeyler söylüyor bize. Siyah kasketim siyah tişörtümle mutluyum paratonerler, benden marka-moda ilhamı almaya çalışmaktan vazgeçin. Vaktimizi boşa harcayıp tüketmeyelim, üç kuruş için kimseye muhtaç olmak istemeyen, başını kurtarmanın yolunu arayan insanları hor görüp, "Beş bin liran varsa pizzacıya git," diye çıkışan takipçilerim, bırakın gümüş alsın insanlar beş bin liralarıyla.

Rakamlarla konuşmak pek bir şey ifade etmiyordu Bakaçyo'ya artık, piyasa verilerini çarçabuk aktarıp hayatın asıl likiditesinin birbirine tutunan insanların şefkatle örülmüş dayanışması olduğunu söylüyor, kimi videolarında diline öyle doğduğu için, kiminde bile isteye sevgiye, dostluğa, aşka getirip bağlıyordu sözü.

Duyguların söndüğünde içine nefes üfleyip kalbini canlandıracak bir aşk yapıcısı yoktur, kimse senin alıcın olmaz, hayatın çorak bir tahtaya benzemeye başlar, eski-

den dönen hacimden eser kalmaz. İnsanlar geçip gider ama sen hep orada beklersin öyle, ta ki tamamen unutulana kadar. Ve en kötüsü her şey bittiğinde bile hâlâ ekrana bakarsın, bir mucize olur da grafik tersine döner mi diye.

♦ Aşkıyla gezip rüzgârla konuşanın kafasını taşla ezerler Bako.

Doların gözden düşmesiyle derinleşen jeopolitik sarsıntılara değinip devlet tahvillerine ve diğer borçlanma araçlarına alıcı çıkmamasından söz ederek altının ve gümüşün emtia değil insanlığın hafızasında yer etmiş gerçek paralar olduğunu anlatmaya başlıyor, açtığı yayınların havası başkalaşıp rakamların arasına serpiştirdiği özlü deyişlerle birer aşk itirafına dönüşüyordu. Takipçileri ironik, duygusal, bazen dalgacı ama çoğu zaman içten yorumlarla yanıt veriyordu ona, kimileri için Mecnun Bako'ydu artık o, hızla yayılıyordu bu yakıştırma.

AnalistAbi gün içinde daha sık mesaj atıp geceleri aramaya başlamıştı onu, "Evet piyasayı yorumluyorsun ama insanın içini yakan bir şey var sözlerinde."

Altının ona katlasa hissen uçmuş olsa da ruhun birini özlüyorsa kalbin içten içe öyle sızlar ki...

Evden çıkarken anahtarımı almayı unutmuşum.
Kapıyı kilitleme, Eserya, yıldız ışığım.

Bakaçyo ben âşığım demeden aşkı anlatan bir yorumcu haline gelmişti, yayın açtıkça büyüyordu kanalı.

Köpekli Âşık diyerek onu küçümsemeye çalışanlar da yok değildi bu arada.

Mercimek ekmeği ve humus yaptım sana.
Zarf içinde altın cümleler bıraktım, bir de süpriz! Çalışma masanın çekmecesine bak.

Sabah erkenden uyanıp bahçeye çıktı, Freya'ya bakınırken mandalina ağaçlarının arasında sessiz adımlarla gezinen tombul bir domuz görüp usulca geri çekildi. Domuzun üçgen kulaklarının ortasında uzayan hülyalı yüzü bakışına işledi, yüzündeki süzgün, yabanıl tebessümden gözlerini alamıyordu, tam o sırada Freya koşup geldi yanına, ne bir havlama ne bir homurtu.

Freya'yla sahile yürüyüp çıktıklarında Melisa Nisa Hanım iskeleden el etti, yanında Kenanil vardı, elindeki ekmeği parça parça koparıp balıklara atıyordu, Bakaçyo bir an durup bu sahneyi kayda almayı düşündü, Freya'yı da kadraja sokacaktı ama köpek kumları eşelerken birden fırlayıp denize attı kendini, Bakaçyo elinde telefonla Freya'yı izlerken poğaça satan çocuk tahta taburesi, kapaklı tepsisiyle gelip ılgın ağaçlarının altında yerini aldı, Bakaçyo mutfağa doğru çevirdi bakışlarını, çay kokusu gelmişti burnuna... Çocuğun yanına sokulup uygun olduğunda onunla video çekmek istediğini söyledi Bakaçyo, sabahları poğaça, öğleden sonra kabak tatlısı satıyordu Adabel Sahili'nde, "Geceleri de Dans Kulübü'nde gül satıyorum Gays'la, dans saatinden önce oradayım, eve giderken pasta alıyorum kardeşlerime, ayakkabımın içine taksi paramı saklıyorum, sabah eziyet çekmeyeyim diye, geri kalanın hepsini annemin avucuna sayıyorum."

"İyi para kazanıyor musun?"

"Kazanıyorum... Basit iş, fazla numarası yok, hitap etmeyi bilirsen kafayı bulunca acımazlar paraya, merhaba abi, merhaba abla diyorum... Sebepsiz elime para tutuşturdukları oluyor, karşılığında gül uzatıyorum, kalsın sende, başkasına satarsın diyorlar!"

"İş olarak öneriyorsun yani öyle mi?"

"Bize rakip olmasınlar tabii de yapılacak iş, ama yazı var kışı yok bu işin, sezon kapanınca şehre gitmek lazım..."

"Gays'a selam söyle."

"Söylerim Mecnun Abi, o da gelir birazdan."

Öğle ışığı kapı perdesinin çizgilerinin yansıdığı duvarda oynaşıp titreşirken sandalyesinin ucunda masaya yapışmıştı Bakaçyo, açılan büyüyen genişleyen zihniyle grafik okuyor, okudukça nabzını duyuyor, "Buradan dönmesi gerekirdi," diye söyleniyordu kendi kendine. Gays'la konuşmak istiyordu ama gecikmişti gelmekte, Balıkgözü Plajı'nın iskelesinde güneşlenerek beklemekten sıkılıp odasına kaçmış, öfkelenip heyecanlandıkça masanın üstüne açtığı not defterine desenler çizip cümleler karalamaya başlamıştı. "Piyasa bugün böyle – iki ayrı akıntı birbirine değmeden aynı denizi arıyor."

Paranın geleceğinin ışık hızına bağlandığını, dünyanın büyük bir kopuşa hazırlandığını, geleceğin geçmişten neredeyse hiç iz taşımayacağını söyleyen teknoloji gurularına karşı zihnini zorlamaktan yorgun düşüp yatağa serildi sonunda.

Yapay zekâya insanın nasıl öğrendiğini öğretmeye çalışacaklarmış! İnsana karşı duyarlı hale gelmesi, anne şefkatiyle sevmesi yeterli değilmiş, tüm canlılığa karşı duyarlı olması için eğitilmeliymiş o... Anlaşılıyor ki biz de yapay zekâya yoksulları sevdirmenin yolunu aramak zorundayız arkadaşlar!

Yaz sağanağıyla arada bir uyanıp derin uzun bir uykuya daldı sonra, doğrulup dışarı süzüldüğünde gece bastırmıştı çoktan. Harzan Usta, sahilde bir başına bira içi-

yordu, verandadaki masalar kapalı bölmeye alınmıştı, solgun bir ışık sızıyordu restorandan dışarı, ıpıslaktı kumlar.

Deniz de yağmurlarla deri değiştiren çalkantılı bir canlı gibiydi, içinde bin bir balığın, solungaçlının, memelinin çırpındığı çalkantılı bir canlı, karanlığın derinliklerinde şimşek çakıyor, uzaklarda gök gürlüyordu, Freya da onunla gelmiş, yanı başında durmuş gece denizine bakıyordu, sesli sesli nefeslenerek Harzan Usta'nın dizinin dibine çöktü sonra, gürleyen gök değil sular gezegeniydi sanki. Sular gezegeninin gizemli varlıkları işitilmedik haykırışlarla uzaylı su canlılarına sinyal gönderiyormuş gibi. Harzan Usta'yla gecenin uzak karanlığında çakıp sönen şimşeklere bakarak evrenin çözülemeyen sırlarıyla ilgili bir konuşma tutturdular, insanların akılsız sandıkları canlılar, uzaylılarla ilişki içinde olabilirdi, ezelden beri sinyal gönderiyorlarsa bunu kim bilebilirdi ki, nedense böyle şeylerin düşüncesi bile doğmuyordu insanların zihninde, biralarını yudumlarken az ileride, iskelenin öte yanında bir kıpırtı oldu, sudan yansıyan ışığın karanlıkla birleştiği yerde bir gölge belirdi ve ağır ağır yer değiştirdi, "Domuz!" diye fısıldadı Harzan Usta, hiç tereddüt etmeden suya girip gözden kayboldu domuz, ıslak sırtı bir an parladı ay ışığında, deniz usulca kayıp sönen bir şıpırtıyla içine alıverdi onu. Harzan Usta, "Bunu kaçıramam," diyerek elindeki şişeyi basamağa bıraktığı gibi doğruldu, "ben de bu taraftan girip yüzeceğim." Freya fırlayıp ondan önce ulaştı denize, kıyıda duraksayıp Harzan Usta suya girdiği anda o da atladı. Bakaçyo uzaklarda çakan şimşeklere bakarak Eserya'yı düşündü, ardından sular gezegenini, sabaha karşı dünyadan gelecek o önemli verileri... Çakan şimşekler göğün düşünceleriydi belki de, bir an açığa vurup karanlıkla örttüğü düşünceler. Eserya aklından çıktı, piyasalarla ilgili merakı söndü, olup biten bu ışıltılı uzak gürültülü evren gösterisi karşısında paranın lafı olmaz!

Domuz kaybolup gitmişti denizde, merakla sudan çıkıp gelmesini bekledikleri sırada Harzan Usta, "Geçtiğimiz yaz gece yüzmüştüm yine, tam burada bira içiyordum, geç vakit," dedi, "biri seslendi arkamdan, genç bir kadın, yardım istedi benden, Han Sezar denen müdürle çalışıyormuş, Kenanil'i arayıp ulaşamamış, ağlayarak bir sürü şey anlattı, tüm bu insanları kumara bahise onun alıştırdığı konuşuluyordu gerçi ama daha fazlası varmış, kaçıp kurtulmak istiyormuş, başka bir şehirde, büyük bir otelde iş ayarlamış sonunda, gece kaldığım odayı ona verdim, mutfağın arkasındaki sedirde uyudum, sabah erken vakitte Melisa Nisa'yla kahvaltı yaptık, kızdan ona söz etsem mi bilemedim, uyusun diye kuşluk vaktine kadar uğramadım odaya, gizlice kaçıp gitmiş o arada, Kenanil'e söyleyecek oldum, 'Üstat, bahsetme kimseye,' dedi, öylece kaldı, bir şey duymadım onunla ilgili sonra, soramadım da kimseye, bu geldiğimde Kenanil söyledi, izini sürüp yerini tespit etmişler anlaşılan, çalıştığı otelin yakınlarında bir ormanda ölü bulunmuş."

Evimizin önünü kâğıt çalısı sarmış, suya yatırmışız kuru dallarını, çiçeklerini, defter yaprağına döndürmüşüz, bir yüzünde senin sözün, bir yüzünde benim.

Güneş doğarken kan ter içinde uyanıp yüzmek için sahile yürüdü, Freya ortalarda görünmüyordu, Harzan Usta'nın kapısında yatıyordu kimi geceler. Kenanil verandada bir koltuğa uzanmış kitap okuyordu, Melisa Nisa Hanım, sahili kalabalık basmadan, deniz güneş yağı kokmadan yüzüp çıkmıştı yine, saçlarını toplamış, keyifle kahvesini yudumluyordu. Gece Amerika'da yaşayan kızıyla konuşmuş, güzel haberler almıştı ondan. Birlikte kahvaltıya oturduklarında ardı ardına telefonuna düşen mesajlarla yüzü bulutlandı birden, neşesi soluverdi. Pideciden geliyordu mesajlar, Lomen Usta'dan. "Babasının

komutanının adıymış Lomen, sonradan kendine taktığı ad bu, asıl adı değil, Hamidullah'la başlayan uzun bir adı var, yanmış somun gibi eciş bücüş bir adam ama adı pek havalı, üzüntüm depreşti şimdi oku bak neler yazmış."

Çok garip kimse beni aramıyor.

Herkes paradan ibarettir, çirkin içi boş hikâye, içi boş masallar.

Gelip Balıkgözü'nü kirletmek istemem aman. Beni anlarsın, savaş başladı. Rüyama geldin.

Savaş başladı, Lomen'i yıkın aşağı... Yoksa dargındım, yazmazdım başka türlü. Aynaydın sen bana aynaydın hani.

Merhaba paratonerler, aç tilkiler terk edilmiş sahipsiz köpekler ülkesine döndü memleket diyenlere seslenmek istiyorum öncelikle, korku yaratıcılığı harekete geçiriyor arkadaşlar, sadece biz insanların değil hayvanların da geleceği tehlikede farkında mısınız? Onlar da korku içinde hayata tutunmaya çalışıyorlar, mücadelemizin bileşenleri olarak yanımızda yer alacaklar elbette, Freya'nın altın toplayıp yoluma sermesini, yaptığı bu gösteriyi dünyayla ilgili algıladığı bir tehdide yormam gerektiğini düşünüyorum açıkçası, bu ambulans sirenleri ne diye soranlar var aranızda, yağmur bastırdı birden, yayını kapatmak zorundayım, üzgünüm arkadaşlar, öksürük nöbeti geçirip bayılanları acile taşıyorlar, çöken para sistemi değil yalnızca, insanın savunma sistemi de çöküyor, dünyanın mevsim döngüsünün çöktüğü gibi, bunu size kaçıncı söyleyişim ben de unuttum artık, hatırlayanlar vardır içinizde emin...

♦ Aylardır yağmur yağıyor üstüne,
ıslanmadın mı Bako!

Kuma çizdiği grafikleri yağmurlar, dalgalar siledursun, Lomen Usta'nın yaşadığı çaresizliği yüreğinde hissederek ıslak sahilde gezindiği bir sabah Balıkgözü'nde bir hayalete dönüştüğünü hissettirecek gariplikte anlık bir karşılaşma yaşadı Bakaçyo.

Melisa Nisa'nın kuma bir şeyler çizen genç bir adamla konuştuğunu görüp hızlandı, uzaktan bakıştılar bir an ve genç adam kendini suya atıp yüzerek kayboldu. Melisa Nisa genç adamın ne söylediğini anlamadığı için kuma yazmasını istemişti, birine yetişip yardım etmek istiyormuş gibi acılı bir telaş içindeydi genç adam, saatlerce yüzmüştü sanki, nefes nefese yakalanması zor, akıcı bir İngilizceyle panik halinde bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, Sw... z... Bakaçyo bir an bakıştığı genç adamın parmağıyla kuma yazdığı, harfleri ıslanıp yarı silinmiş sözcüklerin etrafında dolaşarak birkaç fotoğraf çekti, gece geç vakte kadar kelime oyunu oynar gibi bütünlüklü bir cümleye ulaşma ümidiyle harf harf çalıştı fotoğrafların üstünde, hülyalı yüzüyle gözünde canlanan gencin sırrını çözebilmek için internette araştırma yaparken bir manifestoya rastlayıp okudu ve derinden etkiledi okudukları onu.

"Tam da Lomen Usta'yla ne yapacağımızı düşünürken... şaşıp kaldım..." diye mırıldandı Melisa Nisa Hanım.

"Ne olmuş Lomen Usta'ya?" diye sordu dalgınlıkla Bakaçyo.

"Yanında çalıştığı kadın Nasri Bey'i aramış, yarı çıplak kadının kapısına dayanıp midem ağrıyor diye ağrı kesici istemiş gece, kadın korkup jandarma çağırmış, Nasri Bey kurtardı içeri atacaklardı yoksa."

"Ne yapacak şimdi peki?"

"Nasri Bey bir arkadaşıyla konuştu, onun pansiyonunda kalıyor şimdilik, memleketine göndermeye çalışıyor arkadaşı, biletini alacağız, karısına para göndereceğiz, ailesinin yanında olması lazım, ama gitmek istemiyor, mesaj atıyor bana sürekli..."

"İnsanın iç güzelliği belli olmuyor, beyni hasar görmüşse...
Birkaç yıl önce çalışırken işi bırakınca yalnızlığı yorgunluğu gidermek için mandalina bahçesine girmiştim, duvarın üstüne çıkmıştım senin evin orada, sen kızmıştın olamaz diye, manzaraya bakıp ferahlanırdım, yanlış anlıyordunuz...
En güzel şey muhabbet ilacıdır, kalp kırmak hastalığı artırmak demektir."

Eserya'yla her gün görüşüyorlardı, nöbetini devredince Balıkgözü Restoran'ın ilerisindeki halk plajında yüzmeye gidiyorlardı birlikte, Sakson Koyu ve hayalî evleri adım atamayacakları başka bir boyutta, yazışma evreninde yer alıyor, bedenleri değil cümleleri yüzüyordu o sularda artık... Ekip amiri Adabel Evleri'nin sahil bölgesinde görevlendirmişti Eserya'yı yine, haberin yayılmasını pek istemiyorlardı ama sahilde çocuk hırsızlar kol gezmeye başlamıştı, anneleriyle babalarıyla yüzen çocuklarla denizde arkadaşlık kurup aileden biriymiş gibi kumun üstünde oyunlar oynamaya devam ediyorlardı, dikkat gerektiren bir güvenlik sorunu haline gelmişti çocuklar.

"Gays'ın çetesi olduğu konuşuluyor... Her köşeye eleman yerleştiriyor deniyor, annesiyle ilgili yanlış bilgi veriyor, nereden geldikleri belirsiz, yer değiştiriyorlarmış

sürekli, tek bir mekânları yok, farklı yerlerde konumlanıyorlarmış."

Nasıl çeteleştikleri konusunda kimse bilgi sahibi değildi henüz, Eserya durumdan haberdar olup olmadığını öğrenmek için Gays'la konuşmanın yolunu arıyordu, gözler ona çevrilmişti, Adabel Sahili'ndeki tüm tesislere girip çıkıyordu Gays, herkesin sempatisini kazanmış bir çocuktu, çoğu kişiye ismiyle hitap edecek kadar yakındı, annesinin Adabel Seremoni Evleri'nde temizlikçi olarak çalıştığını söylemişti Bakaçyo'ya, sabahları, öğle sonrasında sahilde çocukların sattığı poğaça ve kabak tatlısını annesi yapıp getiriyordu, sahil bandındaki bir otelin satın alma müdürü malzemelerini korumalarına, Gays'ın taze balık bulmasına yardım ediyordu, gülleri almak için minibüsle bir çiçekçiye Asil Peyzaj'a gidiyordu... Eserya ne kadar sorup haber bıraktıysa da Gays'ın annesinin kendisini aramasını sağlayamamıştı, emin olmadan ondan şüphelendiğini ekip amirine söylemek istemiyordu.

Sahil plajındaki kafeterya kapandıktan sonra iskelede toplaşıp denize atlayan çocukları izliyordu, Gays'la bağlantı içinde olanları var mıydı?

Bakaçyo hiç mi hiç inanmak istemiyordu buna, eğer Eserya'nın iddiası doğruysa hayatla ilişkisini bir kez daha gözden geçirmesi gerekiyordu, Gays'a kanı öyle ısınmıştı ki küçücük bir kuşku olsun uyanmamıştı içinde, çocukların dünyasına sızıp hedef saptıran büyük hırsızı bulmak gerekiyordu asıl.

Kamera kayıtları işe yaramıyordu, Seremoni Evleri'nin plajı öyle kalabalıktı ki üst üste yığılmış insanların görüntülerini izleyerek bir ipucu yakalamak mümkün görünmüyordu.

Bakaçyo düşünceler içinde odasına çekildi, sonunda

romanını okutması için Eserya'yı ikna etmişti, Gays'ı aklından çıkarıp romanı okumaya koyuldu.

Onun gittiğini biliyordum, sarı bukleli kızla çekip gitmişti, hava hâlâ sıcaktı, ışıklar hâlâ titreşiyordu, ama ben kendim değildim artık, bir aşk uykusuna gömülüp bitmiştim, onun sesini duyduğum yerlerde yürüyordum, onun oturduğu yerlerde oturuyordum, içtiği bardakları bulup dokunuyordum. Kokusunun taşların arasına sıkıştığını düşünüyordum, kayıp bir rüya hayvanı gibi birlikte gezindiğimiz yerlerde dolanıyordum, ama beni görmüyordu, gitmişti o, tüm arkadaşlarımız onun çevresindeki herkes vardı ve ben artık onların gözünde hiç kimseydim...

Önce tesadüf sandım, sonra rastlantı sandım, ama değildi. Onun yakınındaki kişiler bana el uzattığında geri çekilmedim, beni tuttuğunda itmedim, sıcaklık aradım, ama sıcaklık diye üzerime kapanan buz gibi soğuk gölgeler buldum. Birinin dudakları diğerinin parmaklarına karıştı, bir el başka bir vücuda bağlandı, gece oldu, sabah oldu, tekrar gece oldu, kimdi onlar? Hatırlamıyorum, bana ne söylediler? Bilmiyorum, kimse, "Bunu yapma," demedi, kimse, "Bırak," demedi, kimse, "Böyle olmaz," demedi.

O gitti ama onun izi hâlâ üzerimdeydi, ben yok oldum, kimse fark etmedi, çünkü bazı genç kadınlar kaybolduğunda, kimse aramaz...

Yaz fırtınalarıyla şiddetlenen itfaiye sirenlerinin uzak ürpertici sesiyle uyandı uykusundan, yanık ot kokusu çökmüştü mandalina bahçesine, Harzan Usta'ya uğrayıp kahve içti onunla, Freya sahile inmişti, Gümüşçü Nasri'nin malikânesinin arka tarafından dumanlar yükseliyordu, çalılık yamaçta yangın çıkmıştı yine, sirenlerin yarattığı can telaşına, restorana yapılacak bar ilavesi için otopark tarafında çalışan iş makinesinin iç paralayan gürültüsü karışıyordu, Heybetlos elinde bir defterle rüzgâr gibi esiyordu Balıkgözü sahilinde.

Melisa Nisa Hanım, telefonuyla verandadaki uzun masaya yerleşmiş, Kenanil yanı başına sokulup ona doğru eğilmiş, telefondan yangının dron görüntüsünü izliyorlardı birlikte.

"Negatif alan oluştu oğlum, kartlar uyarı veriyor kalabalıktan sıyrılıp suya yakın dur bugün."

Bir an sessizleşti ortalık, denizden bir dalga rüzgâr esip çarptı kıyıya, kumların hışırtısı solarken Harzan Usta'nın çekiç sesi yankılandı havada, Balıkgözü Restoran'a yapılacak bar ilavesi için restoranın yan tarafında çalışan iş makinesinin sepeti düşmüş, işçilerden biri yaralanmıştı.

Melisa Nisa, "Herkes sakin olsun," demeye kalmadan elinde çay bardağıyla seyre koşan genç kadınlardan biri taş zemine düşüp yuvarlanmış, kırılan cam bardağın parçası koluna saplanmıştı, kan fışkırıyordu genç kadının kolundan, itfaiye sirenlerine ambulans sirenleri karıştı bir anda.

Gümüşçü Nasri, Lomen Usta'yı gitmeye ikna etmesi için Yadigâr Usta'yı görevlendirmişti, Lomen Usta'nın akıl sağlığının yerinde olmadığına kanaat getiren Yadigâr Usta, ısrarla onu akıl hastanesine yatırmanın daha doğru olacağını tekrarlayıp durunca, Nasri Bey Melisa Nisa Hanım'a havale etmişti Lomen Usta'yı.

Melisa Nisa Hanım, Lomen Usta'yı merak ettiğini bildiği için onu görmeye Bakaçyo'yla gitmeye karar verdi, hem çalışanların ağzına laf düşürmemiş olacaktı hem de tanışmadıkları için Bakaçyo daha saf bir yargıya varabilirdi onunla ilgili, yolda Balıkgözü Restoran'a geliş hikâyesini anlatıp, "İşinde ustaydı ama kafası gönlü kırık derler ya hani, içine içine konuşurdu hep," diyerek Lomen Usta'yı ta o günlerden tanıdığını söyledi. "Ne diyor, ne konuşuyor anlayamaz insan, göremez..." Mutfağında çalıştığı butik otelin sahibi karısından ayrılma sürecinde, yeni sevgilisinin isteğiyle eski personeli işten çıkarmıştı, yeni sevgilisinin çevresinde pervane olmuş dönüyordu otel sahibi, eski çalışanlarının karısına laf taşıyacağını düşündüğü için personeli otelde tutmak istememişti, yeni iş bakındığı o günlerde tanışmıştı Nasri Bey'le, teknesine aşçı arıyordu. Bir süre teknede çalışıp sonra Balıkgözü Restoran'ın işletme müdürü olmuştu, günbatımlarında ada sahillerinde, sabah güneşiyle açıklarda sofra kurmanın keyfine doyamadan avukat bir kadına gönlünü kaptırmıştı Nasri Bey, aynı şey gelmişti başına, patron sevgilisi olmak ayrı bir mertebeydi. "Adamları bağladıklarına inandıkları gece, çalışanları kovdurmak isterler!"

Kahvaltıya malikâneye gittiklerinde hizmetkârlardan Nasri Bey'in yeni bir kadın arkadaşı olduğunu öğrenmişti, "Uyanması öğleyi buluyormuş, odasına götürüyorlarmış kahvaltısını, tanışırız zamanı gelince, nasıl biri olduğunu anlarız yakında." Bakaçyo renk vermedi ama içi bulanmıştı doğrusu. Gümüşçü Nasri, Melisa Nisa'yı işten çıkarmak istiyor olabilir miydi? Onu restoran için çağırmıştı belki de.

Lomen Usta'yı mavi lastik terlikleri, dizlerine inen beyaz çizgili çiçekli mayosu, uzayıp sünmüş gri tişörtüyle karşısında görmek sarstı Bakaçyo'yu, güneş karası kolları, çarpık bacakları çöp gibi incecikti, sayıklayan iki dudak kurusu, iki yanak çıkıntısı...

Melisa Nisa Hanım, "Gidip biletini alalım hadi, onun için geldik, sonra birlikte bir şeyler yiyelim, yolcu edelim seni, evine git Lomen Usta, Nasri Bey eve gitmeni, memlekete dönmeni istiyor, başın belaya girecek buralarda..."

"Evde durmadım ki hiç, kırk yıl olmuş çıkalı, evde yerim yok benim, kendimi bildim bileli dışarıdayım, n'apıcam eve gidip de," diyerek yüzünü yere yere yıktı Lomen Usta, "iş bakacağım buralarda. Çalışmam lazım, bir yer alıp çocuklara ev yapacağım, kendi evleri olsun, amcaoğlum söz verdi, müteahhittir, tanıyor Nasri Bey, biliyorsun sen de gösterdim fotoğrafını..."

Bakaçyo'ya, Lomen Usta'nın gözlerinden babasının çaresiz bakışları süzülüyormuş gibi geldi bir an, Lomen Usta başı önünde iki büklüm mırıldandıkça göğsüne bir üzüntü dalgası çarptı, sokakta evsiz annesiz kalmış çocuk gibi hissetti kendini yine, gidecek bir yeri yoktu onun da açıkçası. Kahve içmeye aşağı indiklerinde, eliyle ağzını perdeleyerek Melisa Nisa Hanım'a doğru eğilip, "Yalnız konuşayım ben, sizden çekiniyor olabilir," diye fısıldadı kulağına, "anlatır bana belki."

Melisa Nisa Hanım, kahvesini içip alışveriş yapacağı bahanesiyle dışarı çıktı.

Pideci, üç tel saçı, bir deri bir kemik karşısında ezilip bükülerek sorularına cevap verdi Bakaçyo'nun. "Pidelerini öve öve bitiremiyorlar, yemek bana kısmet olmadı, sırrı nedir bu lezzetin?" "Etin dağdan geliyor olması." "Peynirli pidelerin lezzeti peki?" "O da aynı, onun da dağdan geliyor olması." Önce direndiyse de sonra incelemesi için telefonunu çekine çekine uzattı Bakaçyo'ya Lomen Usta. "Buradan tanıdığım Kofteris var, sörf kulübesini çekip çeviriyor, benim büyük oğlana iş bakıyordum, arkadaşlar Kofteris'le konuş çevresi geniş deyince bir sabah kalkıp ona gittim, biriyle tanıştım yanında, 'Yardımcı olurum ben size,' dedi, telefonumu aldı, aradı sonra beni, çocuğun işiyle ilgilendiğini söyleyip bir şeyler anlattı, üç-dört gün geçti aradan, 'Bayanlarla ilgilenmek ister misin, daha çok para kazanırsın,' dedi telefonda, benden fotoğraf istedi gönderdim, 'Bir bayan görmek istiyor seni, konuşturacağım ikinizi,' derken... buluştuk biz kadınla... Sonra kayıt için para gerekiyor dediler, stüdyoya geleceksin orada fotoğraflarını çekeceğiz. Uyandım ama geç uyandım, kızımla ilgili tehdit başladı, söylersen onu geneleve satarız dediler, korkudan sustum. Kofteris'e gittim iki defa, adamı o günden sonra görmediğini söyleyip yeminler etti, 'Tekne turu işine girmek istiyormuş, fikrimi sordu benim,' dedi, doğru yalan bilmiyorum, üç-dört gün gelip gitmiş sonrasında, kaybolmuş ortadan..."

Ne zamandır Melisa Nisa Hanım'a sormak istiyordu Bakaçyo, Heybetlos niye göremiyordu çocuklarını... Karısının kuzenini taciz etmiş, ikinci eşim olur musun, mesajları atmış, Adabel'de ona ev kiralama sözü vermekten tut da...

"Boşanma davaları sürüyor herhalde, sormuyorum.

Kenanil'den duyduğum kadarıyla kayınpederi alıp götürmüş kızını, çocukları."

Balıkgözü'ne döndüklerinde kalp burukluğuyla Harzan Usta'ya bakmaya gitti Bakaçyo, ona, Lomen Usta'ya nasıl üzüldüğünü anlatıp kendini evsiz hissettiğini söyleyerek içini döktü. Harzan Usta sessizce dinleyip, "Sormama gerek yok, gözlerinden okunuyor, yanıksın o kıza... Ne zamandır konuşacağım seninle bunu, söyle de Han Sezar'dan uzak dursun, fazla içli dışlı olmasın onunla," dedi.

"İnternette biraz araştırdım ama asıl adını soyadını bilmediğim için bulamadım bir şey..."

"Kenanil halleder, ararım şimdi onu, öğreniriz hemen, merak etme karıştırmam seni."

1
2
3

Gece üzgün ve öfkeli bir biçimde bilgisayarının karşısına geçti Bakaçyo. Babasının saf gülüşüyle ışıyan yüzü, pidecinin kavruk yüzüyle yer değiştiriyordu zihninde hayalinde, boğazını yakan bir sızıyla Lomen Usta'dan aldığı bilgilerle siteye girip sahte bir hesap oluşturdu, siteyi incelemeye başladı, hangi bilgilerin saklandığını ve nasıl işlediğini anlamaya çalıştı, sitenin içinde paranın nasıl hareket ettiğini görmek için az bir kripto attı ve arayüze girip sitenin hostlandığı yeri buldu, çok basit bir VPN arkasına saklamışlardı, server'ın yerini tespit etti kolayca, güneyde bir şehirde bir kadının üstünde görünüyordu, Harzan Usta'nın eskiz kâğıdından kopardığı bir parçanın üstüne karalayıp eline tutuşturduğu Han Sezar'ın yasal soyadıyla eşleşiyordu kadının soyadı, paranın hareketini izlemeye koyulmuştu ki telefonuna Ramini'nin mesajı düştü, soluğu kıyısından açılan görselin üstünde asılı kaldı bir an, nikâh davetiyesi! Parmakları donacak gibi oldu ama hızlı davranmak zorundaydı, paranın gittiği cüzdanı görmüştü ve bu iki cüzdandan da para aynı deliğe akıyordu, aynı karanlık menfeze, bakışları ani bir refleksle ekrana saplandı, geçmişin ve bugünün kabloları birbirine dolanacaktı az daha, o cüzdana başka yerlerden de yüklü miktarda para girip çıkıyordu, ya bir borsa cüzdanıydı

bu, ya da bir bahis sitesinin; sonra bakınca düşündüğü gibi bahis sitesinin cüzdanı olduğunu fark etti, para porno sitesinden geliyordu çünkü.

Klavyenin tuşlarında ritmik bir dokunuşla ilerlerken, terminal ekranında satırlar halinde akan kodlara göz gezdirdi. Siyah zemin üzerinde yeşil harfler sanki karanlık bir tünelde yanıp sönen işaretler gibi beliriyordu, parmakları hızlandı, ekran titredi. İlk kez gerçekten görünmez bir duvara sızıyor, kapıları aralayıp noktaları birleştiriyordu. Kulağında yankılanan o eski soruyla ürperdi, "Bu bilgisayarla ne yapacaksın?" Üç gençten en güzel cevabı verene hediye edecekti Profesör Abla bilgisayarı. Şimdi elinin altında başka bir ekran, parmaklarında bambaşka bir güç... "Onlara ver," diyerek almayı reddettiği o ilk makine gecenin ortasında engelleri aşıp geçen bir silaha dönüşmüştü. Hafifçe gülümsedi, hayat oyunlar oynayarak ona yapması gereken şeyi yaptırıyordu işte.

Sabaha karşı para kaptıranların listesine ulaşmıştı. Mağdurların e-posta adreslerini çıkarıp onlara tek tek uyarı gönderdi, dolandırıldıklarını, sitenin ödeme sisteminin çökertildiğini bildirdi.

Sahte profilleri silip ödeme ağ geçidini devre dışı bıraktı ve ana sayfaya sunucu kayıtlarında bulduğu gerçek şirket adresini koyup altına kısa bir uyarı mesajı bıraktı. "Bu site dolandırıcılık amacıyla kurulmuştur. Daha fazla insanın zarar görmesini istemiyorsanız uzak durunuz."

Sandalyesine yaslanıp monitörde yavaş yavaş kararan ekranı izledi, zihninde yeni düşünceler uç veriyordu, sadece küçük yatırımcılara yol gösteren, piyasayı yorumlayan bir insan olmaktan çıkmış, karanlık ötesine sızan biri olmuştu. Masanın kenarına bıraktığı telefona uzandı eli sonra, ekran ışığı sönmüştü ama Ramini'nin gönderdiği davet görseli ışıyıverdi dokununca, genzini yakan solgun bir tebessüm gibi, Rami&Seyla.

"Gelirsen bizi mutlu edersin. Kapımız, evimiz açık sana."

Telefonu sırt çantasına atıp Harzan Usta'ya bakmak üzere odasından çıktı, mandalina ağaçlarının yaz nemine karışmış yeşil dal kokusu geceye yayılmıştı, derin bir nefes alıp ağır adımlarla heykel platformuna doğru yürüdü, ışıklar açıktı ama Üstat yoktu, sahilde olabileceğini düşünerek geri döndü, Balıkgözü'nün verandasında buldu onu, denizden çıkıp havlusuna sarınmış, gece göğüne karşı birasını yudumluyordu, iç çekişli kısık bir sesle, "Tahmin ettiğimiz gibi," diyerek yanına oturdu, "anlatacağım ama bir ricam var, Üstat, çok sevdiğim bir arkadaşım evleniyor. Ona bir şey göndermek istiyorum, çift taraflı motif işlenmiş bir taş! Epey önce bir coin çizip tasarlamıştım, ben de çalışırım kabul ederseniz, *Zaman-Coin*, geleceği gasp etmek isteyenlere karşı bir direniş simgesi gibi, zaman muhafız taşı, nasıl bir şey istediğimi gösteririm hemen, çift yüzlü tılsım taşı, düğün hediyesi olacak, bir yüzünde yazı dönecek, harf harf."

"Geleceği Koruyan – Zaman Savaşçısı"

Gays'ı jandarmalar alıp gitmişti sonunda, ifade için komutanlığa götürmüşlerdi, "Telefonuna el koymuşlar ama suç teşkil edecek bir şey bulamayıp bırakmışlar onu, öğrenince içim bir tuhaf oldu, yaş aktı gözlerimden, çocuk grupları varmış, ruh çağırma grubu, doğayı koruma grubu, kedi maması grubu..."

Eserya her gün dehşetli bir haberle uğruyordu Bakaçyo'nun yanına, üst yönetim gizli ve acil mesajıyla güvenlik ekibini toplantıya çağırmıştı, on gün arayla iki çocuk kaçırılmıştı bölgedeki halk plajlarından, emniyet-

ten uyarı gelmişti. "Öğle arası nöbet değişimi var, gidip yüzelim mi Bakaçyo, su iyi gelir, yorgunum çok, sinirlerim altüst oldu."

Bakaçyo birlikte bir çıkış yolu bulabileceklerini söylemeye çalıştı ama...

Eserya, "Üzülme arzusundan kurtulabilsem olabilir belki," deyip ağlamaya başladı yine, "bak böyle saçma sapan bir bahane yaratıp kendimi ağlarken buluyorum hep, dinlemek istiyor musun, anlatayım sana neden olduğunu, bu o kadar uzun süredir böyle ki ister istemez düşünmeye başladım üstünde, nedenini kavramam zaman aldı, annem gitmişti ben küçükken, biliyorsun hikâyeyi, ev paramızı âşık olduğu adama verdiği günler, yedi-sekiz yaşlarındaydım, deprem yarıkları gibi derin oyuklar açıldı kalbimde ruhumda, paramparça bir yalnızlık... Kendimi o keskin acılı zaman içinde bilip tanımışım gibi buruşup kaldım bir köşede sanki, neye doğru açılsam kırış kırış bir hışırtıyla o günlerin karanlığı sarıyor beni, sekiz yaşıma dönüyorum, hiç dönmek istemesem de ruhum, düşüncelerim, nefesim, duygularım o zamana akıp gidiyor, o yarıkların sızısıyla uyanıp uyumaya, rüyalarımda ağlamaya başlıyorum... O acıyla doğup var olmuşum, o yoklukta uyanmışım hayata gibi ciğerime kalbime çökmüş, nefesime sinmiş bir başlangıç üzüntüsü sarıyor beni..."

Eserya, üzülme arzusundan söz edince, sokağa atılan eşyalarını kamyonete sığdırmaya çalıştıkları akşamın duygusuyla ürperdi Bakaçyo.

"Ağlama bağımlısıyım yani, ne zamandır söyleyeceğim sana bunu, herhangi bir şeye azıcık üzülecek olsam o derin karanlık üzüntü uçurumumun dibinde buluyorum kendimi, tamam öğrendin işte," deyip bakışlarını adalara doğru kaçırdı.

Bakaçyo kalkıp onu kucaklamak istedi ama oturduğu yerde kaskatı kesilmişti.

"Dün rüyamda gördüm seni, kumsalda uyuyordun, dudakların kıpırdıyordu, bir isim söylüyordun sanki, dalgaların uğultusundan duyamıyordum ama dudaklarının titreyişi gözümün önünden gitmiyor, suyla örtülüyordu üstün, kayboluyordun nehir gibi akıp yükselen denizin içinde, uyandığımdan beri üzüntü içindeyim, yoksa beni mi çağırıyordun oğlum..."

Merhaba paratonerler, ısrarla isteyip durduğunuz için borsa profesyonellerinin diliyle piyasa analizi yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışacağım size, iyi dinleyin beni şimdi, ama on dakikalık yayına o kadar maalesef'i, o kadar ne yazık ki'yi, o kadar düşecek yerimiz kalmadı'yı, o kadar aynı bant içinde bir yukarı bir aşağı misali inip çıkıyoruz ki küçük yatırımcı haliyle perişan oluyor'u sığdırabileceğimden emin değilim yani, siz kıymetli takipçilerime borsa profesyonellerinin yaşadığı stresi, duydukları acıyı hissettiremeyeceğimi bilerek açtığım bu deneme yayınını sorun üstüne sorun sıralayıp kapatacak olmam büyük bir sorun bana göre, içten içe soluğumu boşa tükettiğimi düşünerek sizlere ulaşmaya çalışmam da ayrı bir sorun.

Bu borsadan bir lot alsan sorun, on lot alacak güveni bulamaman sorun, alınca düşmesi sorun, satınca yükselmesi daha büyük sorun, hacim düşük sorun, tahtacı güçlü sorun, küçük yatırımcının rüzgâra karşı koşması başlı başına sorun.

Çok sayıda borsa analistinin olması sorun, yönün

belirsiz olması sorun, yorumu kovalamak bile sinir sistemi için bir sorun, haber gelmezse durgunluk sorun, haber gelirse abartı fiyatlama sorun, beklenti büyürse hayal kırıklığı sorun, testere piyasası sorun, kaynak ihtiyacı büyük sorun, dışarıdan para bulamayınca varlıkların ucuzlatılması sorun, yerli yatırımcının feda edilmesi kalıcı ve derin bir sorun, borsanın küçük grupların elinde oyuncağa dönüşmüş olması sorun, umudunu borsaya bağlayanların psikolojik olarak çökmesi üstünde dikkatle durulması gereken önemli bir sorun, birkaç tane kurumun top çevirip durması hiç hoş değil, küçük yatırımcının akrep gibi ezilmesi hoş değil arkadaşlar, insanları intihara sürükleyinceye kadar soymaları...

Son olarak takipçilerime neden altın alın dediğimi anlamamakta ısrar edenlere sesleneceğim, yaptığınız hoş değil.

- Dolunayda ölü mezarı açtırıp altın diş söktüreceksin bize Bako!
- Ortam kötü niyetli insanların eline düşmüş, boş hacim, sığ piyasa.
- Yabancı yatırımcı yok, geleceği de yok. Ralli yok, para yok, olacağı da yok.

Bakaçyo, Han Sezar'la karşılaşmamak için Seremoni Plajı'na uğramıyor, Eserya'yı aramaya çekiniyordu, Balıkgözü'ne uğramasını beklerken Harzan Usta aracılığıyla kısa, yazılı bir not aldı ondan, "Kaçman gerekiyor Penior, acele et." Harzan Usta arabayı bırakıp denizden gitmesini söyledi ona, "Bir şeyle hemen gönderirim seni, toparlanmana bak, olduğun yere yollarım arabayı, düşünme hiç bunları, hallederim o iş bende, telefona asılmam lazım şimdi."

Balıkgözü'nden ayrılmadan önce annesini arayıp sesini duymak istedi Bakaçyo, bir süre yayın açmayacağını, bunun meleklerin kararı olduğunu, kendini güvende hissettiğinde mutlaka yazacağını, endişe etmemesi gerektiğini söyledi ona, sağlığı keyfi yerindeydi, çağların zaman öğretmeniyle çıkıyordu yola, yapacak çok işi vardı daha.

Telefonu kapayıp domuzlu gece sahilden odasına döndükten sonra yazıp atmadığı mesajı gönderdi annesine.

"*JilaNora* ve Beyzâna'ya kırgın olduğumu biliyorsun, küçücük bir çocukken beni evren karşısında yalnızlaştırdılar, içimi sadece anneme açıp dökebilirim, o anlayabilir beni ancak, çocukken kaybettiğim şey öyle-

sine büyük ve hayati ki, tesellisi aşktan başka bir şey olamıyor."

Han Sezar'ın, tam da ekipten biriyle yeni bir dijital bahis panosu satın aldığı gün operasyon başlamış, Geçimhaneler'in arkasındaki düzlükteki prefabrik yapılara baskın düzenleyip kaçak bahisçileri toplamıştı jandarmalar.

Analistler, stratejistler, fon yöneticileri, tilt mekanizmalı koltukta yaylanarak oturuyor bunların hepsi arkadaşlar, astronotlar gibi aşağı yukarı sağa sola titreşme uçuşma halindeler, fark etmediniz mi daha, geleceğin adamıyız havalarında frekans dilinde konuşuyorlar bizimle, inanacak olursanız, teknoloji finansörü dünya zengini o on kişiden, herkesten hepimizden önce kanatlanıp konmuşlar geleceğin istasyonuna, hayal görüyorlar işin özü bu, gerçekte ne olacağını anlatayım ben size.

- Gökyüzü yeryüzünü esir almış, durum ortada Bako.
- Çalış dur işin yoksa.
- Grafik okuma bize, dikine gelecek, yatayına geçmiş.
- Fikirlerimiz örtüşüyor, kendini gerçekleştirmiş bir insan görüyorum karşımda, tebrikler dostum.

Özel uzay jetleri dünyadan geleceğe doğru havalandığında paranın cehennem kapısı üstlerine kapanacak,

dünyamızın hayat grafiği yaşama sevinciyle dolup taşacak, ıslık!

Freya'yla sürat botuna atlamadan önce Marcus'a seslenmek istiyordu, ne zaman bağlanabilirim bilmiyorum Marcus, gidiyorum buradan," dedi, "kütle çekim yasasıyla ilgili konuştuklarımızı unutma."

"Yoksulların kasırgası zamanı tarumar edecek! Bu konuda aynı fikirdeyiz."

"Hoşça kal, umarım ayrılığımız uzun sürmez."

"Hoşça kal dostum, yine buluşuruz. İyi yolculuklar Mecnun Penior, buradayım ben."

Eserya, Bakaçyo'yla vedalaşmak için sahile koşmuş ama yetişememişti ona.

Cümlelerin evim oldu benim. İmgedesenlerle dolu cümleden evimiz. Cümle kapısında beklerim gelmeni.

"Yoksulların kasırgası zamanı tarumar edecek! Bu konuda aynı fikirdeyiz."

Para Gürültüsü, paranın bir ses değil, bir baskı rejimi olduğu çağımıza yazılmış yakıcı bir roman. Grafiklerin, algoritmaların ve finans dilinin hayatı kuşattığı bir dünyada Latife Tekin, geleceğin çoktan konuşulmuş, paylaşılmış ve zenginlere terk edilmiş olduğunu gösteriyor.

Özel jetlerle geleceğe kaçabilenlerin ardından geride kalanlar için yaşam ıslak, paslı ve zor. Yapay zekâya merhamet öğretmeye çalışan bir çağda, insan insana yabancılaşırken **Para Gürültüsü**'nün içinde kelimeler sınanıyor: Ya siliniyorlar ya da yanarak var oluyorlar.

Para Gürültüsü, dijital çağın enkazında insan ruhunun hâlâ bir sesi olduğunu hatırlatan, sert, öfkeli ve şiirsel bir Latife Tekin romanı.

#para #yoksulluk #anneoğul #aşk #dijitalçağ #kayıp #zaman

can

canyayinlari.com | | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6690-9

